

ZLATÁ GRAI

Kristina Waagnerová

KAPITOLA PRVNÍ

NEVĚSTA

Ignis zakopla o spadlý kmen a zabořila se až po kolena do rozbředlého sněhu smíšeného s páchnoucím bahnem.

Sprostě zaklela. Její urozená výchova vzala během posledních pěti let těžce za své. Tělo měla zbrocené potem, ruce i nohy rozdrásané, vlasy zcuchané a na levé straně vytrhané, jak se škrábala trnitým strážem a zapletla se do další z Tereborových pastí. Ucítla teplo, jak jí po vnitřní straně stehen stekla stružka jasné krve. Kdesi daleko za ní se ozvalo zahřmění.

S námahou se brodila bahnem, pomáhala si přitahováním za čnějící kořeny stromů, dokud pod chodidly neucítla pevnější půdu. Vyškrábala se nahoru. Sněžení pozvolna přecházelo v mrazivý déšť.

Chvilí jen ležela a oddychovala. Sníh ji nezábl, přestože na ní tenká košilka držela posledními nitkami a střevíce ztratila někde na začátku cesty. Její rod však byl proti chladu i teplu imunní. A zejména této noci, když staré energie rozechvívaly zemi a zněly vzduchem v disonantních chorálech.

Ignis se zvedla, ohlédla se za sebe a pár vteřin jen poslouchala. Pak se znovu rozeběhla.

Za jejími zády se ozvalo dunění.

Pochopila, že v tomto okamžiku je jejímu útěku konec. Klidně se mohla zastavit na místě a počkat, než ji dostihne. Šel po její stopě s větší jistotou než ohař za raněnou laní. Krev, která jí v nepravidelných intervalech s křečovitou bolestí v podbřišku opouštěla, jen umocňovala pach, který dokázal poznat mezi tisíci, jak ji kolikrát upozorňoval. Už ji nehnal vpřed ani strach z něho samého či z jeho trestu, ani naděje v únik, jen čirá touha užít si poslední okamžiky svobody a částečně i zlomyslná chuť ukázat mu, jak daleko se dokázala dostat. Tak rád se chlubil tím, že mu nikdy žádná z jeho nevěst neunikla dál než ke břehům magmatického jezera, jež obtékalo jeho sídlo. S oblibou pak donutil uprchlice do lávy vstoupit. Zmražené nevěsty nejenže podruhé neutekly, ale pohled na jejich na kost spálené nohy vzal touhu po svobodě i těm nejvzpornějším.

Avšak ona se ohně bát nemusela. Terebor to nemohl vědět. Vlastně vůbec netušil, koho ukořistil, koho pět let držel ve svých odporných spárech, s kým se pářil v obou svých podobách a komu vyhradil informace, k nimž se Ignisini předci snažili dostat několik staletí.

Ignis vzhledla k tmavnoucímu nebi, zhluboka se nadechla a vydechla a pak se znovu rozeběhla. Denní hvězdy se kutálely k západu následované slabým zimním sluncem, zatímco východ zbarvila temná růž nočních hvězd. Ignis vyběhla z lesa na stříbrnými hvězdami osvětlenou louku. Bořila se do sněhu, který jí křupal pod bosými chodidly. Brodila se dál bez zastávky, s očima upřenýma do dálky a lehce se usmívala, jak jí vločky dopadaly na rozpálené tváře, ihned tály a stékaly jí po obličejí jako sladké slzy. Na nebi vzplanula první temně rudá hvězda. Za ní následovaly další - propůjčily dosud stříbrobílému kraji výhrůžný šarlatový nádech. Slunce zapadlo.

Náhle drcla do štíhlého válečníka v černém šupinatém brnění, s teplým pláštěm podšitým tmavou kožešinou, který se zhmotnil přímo před ní s prvním paprskem vycházejících nočních hvězd. Unikl jí tichý výkřik. Válečnickovy bledé rty se roztáhly v nehezkém, hladovém úsměvu a odhalily ostré bílé zuby. Pevně ji sevřel v drápech dřív, než stačila ucuknout. Koutkem oka zahlédla obrysy dalších sarrei, kteří se objevovali se sílícím svitem krvavých hvězd.

Ignis vydechla skrze sevřené rty. Unikla Tereborovi, aby vpadla do náručí sarreiským Lovcům. Za svého svobodného života je potkala sotva desetkrát a ani jednou ji nespatri, natož aby se jí dotkli. A dnes - zrovna dnes - do nich doslova vrazí.

„Kampak tak spěcháme,“ vycenil zuby sarrei, který ji držel, přiblížil chřípí k její šiji a okatě nasál její vůni. „Ten sirný smrad, co z tebe táhne, by jednoho úplně zmýlil... Ty nejsi jen nějaká obyčejná lidská opice, že, panenke? Tak zahřátá, tak svěží, přitom sama samotinká uprostřed sněhové pláně...“

Ignis se pokusila z pevného stisku vykrotit, ale sarreiovy paže byly jako svěrák. Z jeho dechu cítila mršinu. Podvědomě odvracela tvář od Lovcova krutého obličejí, přesto měla pocit, že se jí téměř dotýká.

Pak sarrei rozšířil nozdry, sklonil oči k jejím zkrvaveným stehnům a jeho výraz se změnil. Hladově. Ignis stiskla čelisti a zadržela dech.

Vtom zavibroval vzduch, ozvalo se zašustění perutí a na zem se snesli čtyři okřídlení, bíle zářící bojovníci ve stříbrných plátových zbrojích. Ležérně a vyzývavě nastoupili proti sarreiským Lovcům. Stejně jako sarrei, i andělští válečníci byli oděni velmi teple. V ruku drželi alabastrové meče, štíty a jeden válečné kladivo. Právě ten s kladivem vystoupil kupředu a jasným hlasem zvolal: „Ha, ty nechutný červe, zalezls hluboko, ale mně se neschováš!“

„Kdo se schovává, ty nádivo jeden!“ zavřískl sarrei a začal přitom Ignis drápy do kůže tak vztekle, až sykla. „Čekám na ten tvůj alabastrovej ksicht už pěkných pár tejdnu! Máme spolu nevyřízený účty. Za ten poslední tanec mi zaplatíš tvrdou měnou, ty jorreiskej šmejde!“

Stříbrný rytíř se narovnal v celé své impozantní výšce a povýšeně se ušklíbl: „Špinit vznešenou zbraň tvými tělními tekutinami je dehonestující. Ale i tak ti vyhovím – ve jménu Jorr´ Saage a všech Velkých andělů!“

„Poneseš si domů střeva ve džberu, Siliriathe, jestli se odvážíš s mým pánem zkřížit zbraň," zasyčel další sarrei, který se objevil po boku prvního tak lehce a tiše, že jistě popolétl.

Tři jorrei, kteří dosud stáli v pozadí, výhrůžně nakročili kupředu a Ignis viděla, jak po jejich alabastrových zbraních přeběhl krvavě rudý lesk.

Ten, kterého nazývali Siliriatem, zvedl ruku. „Dál ani krok, pánové, tenhle slizký parazit patří mně! Tak co, Raytháre, troufneš si na poctivý duel bez té tvé zubaté sebranky?“

Sarreiský velitel vztekle zasyčel a prudce strčil Ignis do rukou svému druhovi.

Zatímco si jorreiský a sarreiský velitel vyměňovali nadávky, dunění se přiblížilo. Ignis cítila, jak se jí země chvěje pod nohama. Pohlédla vzhůru k nebi. Oboje hvězdy, stříbrné i šarlatové, překryl temný stín. Terebor byl už blízko, strašně blízko. Ignis se neutišitelně roztrásla. Nedokázala to potlačit. Její oči se setkaly se zrakem mladého jorreiského rytíře, který stál nejmíc v pozadí. Měl jemné, nelidsky krásné rysy, stříbrobílé vlasy spletené do copu, který mu končil pod lopatkami, neměl na sobě žádné brnění, jen dlouhý blankytně modrý plášť lemovaný bílou kožešinou. V očích se mu třpytily denní hvězdy a na bledé kůži tančily stříbrné ornamenty. Tedy jorreiský čaroděj. Vzápětí ucítila cosi jako ostré bodnutí do čela a čarodějovy ornamenty krátce zahořely.

Nenáviděla mentální magii. Přestože se jí nechtělo s jorreiským čarodějem zápasit, automaticky obrnila svou mysl proti násilnému vpádu. Jorrei byl buď extrémně rychlý nebo silný nebo obojí. Zorničky se mu rozšířily.

„Můj pane...“ promluvil tiše směrem ke stříbrnému rytíři. Jeho hlas byl podivně hladký, sametový a hluboký.

„Teď ne, Azraeli!“

„Ta dívka...“

Rytíř s nechutí odtrhl zrak od sarreiského protivníka, sklonil válečné kladivo k zemi a poprvé se na Ignis vůbec podíval. Uviděl hubenou, špinavou, podrápanou, na první pohled sotva dospělou dívku, stojící v kaluži roztátého sněhu.

„Azraeli...“ začal varovně, ale mladý čaroděj beze slova zdvihl zařátou pěst, přimhouřil oči a pomalu roztáhl prsty. Ignis zalilo bělavé světlo. Stříbrné hvězdy zapraskaly a jejich světlo na okamžik zastínilo hvězdy sarreiské.

Stříbrný rytíř, a tentokrát i všichni ostatní, se na Ignis zadívali pořádně, očima ne smrtelníků, ale hvězdonošů. Sarrei, který ji držel, uvolnil stisk a nevěřičně ustoupil. Všichni se dívali na jemné zlaté linky, které prosvítaly skrz vrstvu bahna na Ignisině kůži.

„Kdo jsi...“ vydechl stříbrný rytíř a dodal: „Paní?“

Ignis zaletěla očima k zasněženým vrcholům stromů. Těžko říct, jestli to temné mručení slyšela, nebo vnímala jiným smyslem, ale každopádně sílilo.

„Mé jméno zní Arianné Ignis a jsem jedna z předních válečnic kněžny Galaronne. Jsem na útěku před Tereborem Hromokrálem, jenž mne po pět let věznil ve své tvrzi. Zastanete-li se mne, získáte si můj vděk a mé služby. Obojí má vysokou hodnotu. Až naberu ztracené síly, dokážu vám, že jste nechybili.“

„Je to dračí nevěsta, můj pane,“ vzkřikl varovně další z jorreiských rytířů. „Ruce od ní pryč!“

„Dračí nevěsta,“ opakovali sarrei a i v jejich všeho možného násilí znalých obličejích se zračil strach.

Zvedl se poryv větru. Zdálo se, že hvězdy pohasly, stříbrné i šarlatové. Ignis ucítila teplo a známý sirný pach. Zašustily šupiny a z nebe se snesl *on*.

Ignis sklonila hlavu.

Sarrei i jorrei se prudce otočili a několik z nich vykřiklo. Nehledě na své odvěké antipatie stanuli na okamžik bok po boku proti černému, ohněm žhnoucímu drakovi, který na ně upíral rudozlaté zraky a pomalu skládal kožnatá křídla k ostatnímu tělu. Z jeho hřbetu sklouzlo pět dračích jezdců. Nato se drak plynule, jako jediným výdechem, proměnil.

Zástupci obou hvězdných ras stáli ještě pořád jako zkamenělí, když k nim vysoký, urostlý dračí kníže v dlouhém, černém, zlatě vyšitém kabátě vykročil. I ve své lidské podobě měla jeho tvář poněkud ještěří rysy a dravý úsměv. Jeho kůži tvořily jemné měděné šupinky, kolem úzkých očí složené v pravidelné vějířky, které se ještě prohloubily, když se usmál.

Usmíval se často.

Smál se, když před jeho očima opékali vetřelce a hledače trofejí, smál se, když se před ním jeho služebníci kroutili ve smrtelné hrůze, dopustili-li se sebehoupějšího prohřešku a smál se, když před svými nevěstami trhal na kusy jejich neplodné družky.

V posledních letech si pěstoval dlouhé tmavě mahagonové kadeře, knír a bradku, jako památku na jednoho obzvlášť dotěrného drakobijce – samozřejmě neúspěšného.

Terebor se na hvězdonoše ani nepodíval, jako by pro něj byli vzduch. Upíral oči na Ignis a usmíval se. Věděla, co to znamená. Proto se naposledy, když jí beze slova podal ruku, otočila na vůdce jorreiských rytířů a trpce řekla: „Zdá se, že váš kodex platí jen pro vás samé, vznešený pane. Jednou budeš hořce litovat, že jsi dnes zaváhal.“

„Odpusť, paní,“ odvětil rytíř na oko hrdě, ale ve skutečnosti se špatně skrytým zahanbením. „Jsou však hranice, které stříbrný lid nepřekračuje.“

Denní hvězdy pohasly a rytíři se vytratili v bělavém zatřpytění. Krvavé noční hvězdy se ujaly své vlády, ale i sarrei, jindy tak drzí, se nyní začali hladce stahovat z pole.

V Ignis se mísila hořkost a zloba.

* * * * *

Patřila mezi poslední přímé potomky graiské kněžny Galaronne. Přestože pocházela ze vznešené krve, absolvovala celou graiskou výchovu jako řadová akolytka. Po několika letech ji ukončila předepsanými rituály a poté stanula před radou mistrů, aby určili, jakým směrem bude její výcvik pokračovat - zda se stane bojovnicí či kouzelnicí. Měla dobré předpoklady k obojímu, ale nakonec bylo rozhodnuto, že v Galaronnině družině zaujme místo čarodějky.

Prošla další mnohaletou průpravou, a právě za noci Dakshá, kdy planou všechny čarozdroje plnou silou a démoni svobodně tančí po celé zemi, měla dokončit obřad dospělosti. Sešli se všichni žijící mistři a probudili energii zakázaného živlu, viatáru. Ona předvedla, že se na něj dokáže napojit a čerpat z něj, a na její kůži vzňaly zlaté ornamenty.

Rituál se skoro blížil ke konci, když se nad jejich hlavami objevil temný stín, z nebe se snesl dračí kníže Terebor a unesl Ignis přímo zprostřed kruhu.

Po cestě omdlela.

Probudila se uprostřed honosné sloupové síně. Podél stěn stálo asi třicet rytířů v měděných šupinatých zbrojích. Dračí kníže seděl na pozlaceném trůně a s dravým úsměvem pozoroval, jak se zvedá z naleštěné podlahy.

Ignis tehdy absolutně netušila, proti komu stojí, a její reakce byla blesková a intuitivní. Terebor zřejmě něco podobného čekal. Magický souboj, který mezi nimi proběhl, byl intenzivní, ale velmi krátký. Ignis neměla proti dračímu knížeti sebemenší šanci. Nakonec ji Terebor před zraky svých rytířů znásilnil.

Ignis se ze souboje léčila skoro měsíc. Staraly se o ni mlčenlivé dívky s ustrašenými očima, které jí odmítaly dát jakékoli informace o tom, kde je a co se s ní stane.

Jakmile se prvně postavila na roztřesené nohy, přišla pro ni kostnatá žena ve středním věku v upnutých černých šatech a rohatém čepci. Vyvedla ji z dračího zámku, a zatímco se procházely po krásně udržované zahradě, hovořila.

Mluvila o tom, že je Terebor mocný graiský kníže, sídlící na nejsilnějším známém ohnivém čarozdroji kontinentu. Po invazi jorrei a sarrei se rozhodl založit vlastní dynastii, jež by mohla konkurovat mladým rasám. Rytíři, které Ignis viděla v dračí síni, jsou Tereborovi hybridní potomci. Dívky, které o ni pečovaly, a všichni ostatní sloužící v zámku

byli zotročení lidé. Byly jich tu stovky, které se staraly o chod a údržbu zámku i jeho okolí. Naopak všem vojákům v žilách kolovala graiská krev.

Terebor sám si své nevěsty pečlivě vybíral. Každý rok vylétal ve své dračí podobě v noc Dakshá, křížoval nebe a nozdrami nasával pachy silných žen kráčejších pod ním, dokud nenašel tu pravou. Tu pak odnesl do svého zámku, aby se stala jeho nevěstou a matkou jeho dračích rytířů. Několikrát se mu poštěstilo lapit grai, ale většinou ulovil lidské druidky. Ignis se měla stát jeho devatenáctou nevěstou.

Žena, která Ignis provázela, byla první z jeho lidských nevěst. Dala Tereborovi syna a dceru a jako jedna z mála oba porody přežila. Lidské ženy sice dokázaly počít a donosit graiské dítě, ale většina ho poté nedovedla porodit. Žena o svém údělu mluvila apaticky, jako by se jí netýkal.

Dračí kníže dal Ignis ještě týden, aby se vzpamatovala, a pak si pro ni přišel.

Přes předchozí zkušenost se odmítla tupě podvolit. Znovu se mu postavila jako čarodějka, ale tentokrát její vzdor utnul hned na počátku. Dračí kníže stojící na vlastním zdroji ve svém sídle je prakticky všemocný. Když nepomohla magie, pokusila se mu vzdorovat fyzicky; tomu se Terebor jen smál.

Vzal si ji několikrát za sebou a sliboval jí silného potomka.

Uběhl rok a nic se nezměnilo. Terebor začal být při styku s ní agresivní a jeho nevěsty Ignis varovaly, že bude-li neplodná, při příštím Dakshá ji před lovem další nevěsty roztrhá na kusy. Ignis to bylo jedno. Smrt jí přišla v porovnání s ponížením, v němž žila, jako vysvobození. Pak se ale stalo něco, co navždy změnilo její postavení v dračím zámku.

Do Tereborova panství vnikl jeden z bojovníků její vládkyně a pokusil se Ignis osvobodit.

Šílený plán ztroskotal hned na začátku. Tereborovi dračí rytíři graiského válečníka přemohli a odvěkli před dračího knížete. Terebor strašně zuřil, protože vetřelec při obraně zabil jednoho z jeho synů a další dva zranil. Dračí kníže jej roztrhal Ignis před očima, načež se na ni vrhnul a pářil se s ní ve své dračí podobě.

Léčila se z toho několik týdnů, pak jí bylo dlouho zle, měla horečky, krvácela, blouznila a dostávala ošklivé křečové záchvaty. Terebor předpokládal, že umírá, nevšímal si jí tedy. Ale ona neumřela, postupně ten stav pominul a začalo jí růst břicho.

Za necelý rok po té události snesla černé vejce. A z něj se vylíhlo dráče – žádný hybrid, ale čistokrevný urozený grai.

Tím se všechno změnilo. Terebor ji zahrnul laskavostí, nechal pro ni šít krásné šaty a tepat skvostné šperky. Dostala vlastní místnosti a služebné. Navštěvoval ji častěji než ostatní nevěsty a choval se k ní tak něžně, jako by jeho štědrá gesta neoplácela vytrvalou nenávisť.

Za další rok a půl snesla další černé vejce.

Třetí těhotenství snášela nejhůř. Sotva se plazila, bylo jí strašně špatně a břicho se jí zvětšovalo víc než předtím. Uprostřed noci, když jí bylo nejhůř, pozorovala na své kůži svit slabých zlatavých ornamentů.

Tušila, že tentokrát neporodí obyčejné dráče, ale inniraiské dítě, navíc s příměsí Tereborovy krve. Představa, že by se takové dítě dostalo do Tereborových spárů, ji doháněla k šílenství. Bylo to také poprvé, kdy pomýšlela na sebevraždu. Nakonec v ní ale zvítězilo odhodlání.

Nikdo neočekával, že by měla sílu na útěk, když jí v pohybu překáželo obrovské břicho - a když se jí dostalo takových poct. Aby si šance zvýšila, posledních několik dní jen ležela a vzdychala. Terebor vyletěl na lov nové nevěsty a ona ucítila první stahy.

Žhnoucí zdroje v ní probudily síly, o nichž neměla ani tušení. Mobilizovala v sobě všechno, co kdysi uměla, proklouzla strážím, které ji považovaly za slabou ležící trosku, a překonala všechny kouzelné hranice Tereborova sídla.

Překonala magmatické jezero, skaliska tak ostrá, že se o ně pořezal i vítr, bezedný kaňon obkružující celé panství, vstoupila do děsivé chodby Přízraků a nakonec zabila strážce, hlídajícího její východ. Těhotná.

Vyběhla do chladného zimního rána, právě když vycházely stříbrné hvězdy Maintré.

Poté zavolala do Dakshá prosbu o pomoc. Síla jejího hlasu ji samou překvapila. Starý jazyk rezonoval půdou, skalami i vzduchem. A stejným způsobem jí někdo odpověděl.

Jak se jí ulevilo, vrátily se kontrakce. Porodila do hodiny.

Když se probírala k vědomí, ležela na zmrzlé zemi v kaluži zaschlé krve a na její tělo padaly sněhové vločky. Zvedla se na loktech a v sotva centimetrové sněhové pokrývce spatřila stopy, které mohly patřit jediné bytosti. Galaronne, vládkyni innirai, její matce a přísežné paní. Tehdy zaklonila hlavu a poprvé po pěti letech se svobodně, z plna hrdla zasmála. Po tváři jí přitom stékaly slzy. Galaronne ji mohla zachránit, ale neudělala to. Dodržovala vlastní zákony bez výjimky. Ignis obětovala, ale její čerstvě narozené dítě odnesla. Ignis ten tichý vzkaz pochopila a přijala. Ucítila kolem sebe proudit pátou, smrtelníkům zakázanou energii, viatár. Proudila do ní všemi smysly - jako odměna za to, co udělala a co hodlala udělat.

Dál už utíkala jen proto, aby dala Galaronne čas smýt všechny stopy. Běžela zcela bezcílně. Neměla, kde se před Tereborem skrýt. Svoboda, kterou po dlouhém věznění nabyla, byť jen na jeden jediný den, ji naplnila divokou energií. Jakoby z ní veškerá únava a vyčerpání ze strádání, úniku i porodu steklo a zanechalo ji zdravou a silnou. Věděla, že jakmile pomine čas Dakshá, vyčerpání na ni opět dolehne a možná ji i zabije. Dřív, než to udělá Terebor. Tím spíš si vychutnávala možná poslední hodiny svobody. Utíkala zcela bez

rozmyslu, prostě tam, kam se jí otevřela volná cesta. Dýchala chladivý vzduch, lehce probíhala zasněženým, třpytícím se lesem a nechala se hladit neviditelnými energetickými proudy vanoucími nejmagičtějším dnem v roce.

Dokud nenarazila na sarrei.

* * * * *

Když nyní stála proti Tereborovi a cítila jeho vztek, skrývající se pod zlým úsměvem, pomyslela si, že zvolila dobře. Podala mu štíhlou ruku a nechala se přitáhnout blíž. Cítila jeho horký, chvějící se dech. Jeho stisk bolel. Vzhledla k němu a poprvé za celou dobu, co mu patřila, neuhnula pohledem. Dnes se konečně mohla přestat skrývat. Nemohla se s ním vrátit a on ji nikdy nenechá uprchnout, takže zbývalo jediné - poskytnout Galaronne co nejvíc času.

Terebor temně zavrčel a dračí jezdcí, kteří stáli opodál, se příkrčili. „Ignis,” promluvil šepotavým, drsným hlasem, „nezakrývám, žes na mě udělala dojem. Ještě nikdy nikdo z mého panství neutekl. Překonalas všechny mé magické obrany, proklouzlas mezi mými strážemi a dostala se daleko od mých hranic. Jistě chápeš, že za svou neposlušnost musíš být potrestána.”

Ignis mlčela.

„Už své pochybení nikdy nezopakuješ, o to se postarám.” Tereborův pohled sklouznul k jejím poškrábaným, zkrvaveným nohám. Ignis jeho náznak stačil. V duchu se ušklíbla, navenek nehnula brvou.

Terebor si všimnul, že pochopila, a odkryl ostré bílé zuby v šeredném úsměvu. „Mohl bych to udělat tady na místě, Ignis, ale nemůžu o takové představení připravit mé ostatní nevěsty a děti. Všichni musí vidět důkaz toho, že já, Terebor Hromokrál, neodpouštím!” Jak se přestával ovládat, začal se znovu přeměňovat v draka. Krk se mu prodloužil, ze zad vyrazily ostny a vyrostla blانيتá křídla. Terebor se zase zkoncentroval a stáhl se do lidské podoby. „Ale nejdřív,” ztišil hlas, „mi povíš, kde to je.”

Ignis na něj mlčky hleděla.

Terebor zkřivil tvář zlostí, roztřásl se a chytil Ignis pod krkem. „Kde je to vejce?!”

„Rozbila jsem ho,” vyrazila ze sebe Ignis přiškrceně.

„Lžeš!!!” zařval Terebor nepřičetně, mrštil s ní do sněhu a zafuněl. „Snažíš se mě obelstít, ty malá špinavá bestie, ale já to vejce dostanu! Ty sama mě k němu dovedeš! Nedokážeš si ani představit, čím vším tě můžu přinutit, abys začala zpívat!”

Terebor ztišil hlas a sklonil se nad ní. „Ale řekněme, má milá, že se můžeme domluvit na kompromisu. Jistě chápeš, že tě nemůžu ponechat bez trestu. Ale mohu jej zmírnit. Místo obou nohou jen jedna. Možná jen chodidlo... A když mi hned teď prozradíš, kde je to vejce, dočkáš se znovu postu dračí královny.“

Terebor ji pomalu obcházel. „I přes svůj útěk, Ignis, jsi pro mne velmi důležitá. Jsi vejconoška. A prokázalas skutečně jedinečné schopnosti, když jsi překonala překážky, které dosud zastavily každého vetřelce i uprchlíka, aniž bych já osobně musel pohnout prstem. Uznej své pochybení, skloň se přede mnou a pros mě o milost. Nejprve nyní a pak znovu před mými dětmi. Pověz, kde je mé vejce. A uvidíme, kam až ve svém odpuštění mohu zajít.“

Ignis ležící ve sněhu upírala zrak do země. Zaváhala, pak se opatrně zvedla na kolena a zůstala klečet s pokorně skloněnou hlavou. Sice to neviděla, ale cítila, jak se Terebor mírně usmál. Ignis nezvedala oči a čekala, až se Terebor zastaví těsně před ní. Čas Dakshá se chýlil ke konci. Vnímala, jak staré zdroje duní, bzučí a vibrují. Za několik málo okamžiků vyšlehnou v posledním, nejsilnějším záblesku a pak pohasnou.

Ignis se v duchu soustředila na dlouho nepoužívaná slova. Cítila kolem sebe vzdouvající se energie. Potřebovala Terebora zdržet ještě alespoň minutu. Věděla, že jestli to dokáže, Dakshá nabude nejvíce síly.

Uviděla před sebou Tereborovy boty z hadí kůže. „Čekám, Ignis. Tvůj čas na rozmyšlenou uplynul.“

Ignis zdvihla oči. Velké, hluboké jako vesmír. „Prosím tě o odpuštění, Terebore Hromokráli,“ zašeptala. Viděla, jak se Terebor samolibě usmál, podal jí ruku, tentokrát galantně, a vytáhl ji k sobě.

„Dobře, má drahá. A teď...“

Vtom zahřmělo. Ignis vzkřikla a vši silou Terebora koplá přímo do rozkroku.

Dračí kníže nevěřicně vytřeštil oči, bolestně zařval a zkroutil se v nepoznané agonii. Jezdci netušili, co se stalo, jen viděli, jak se kníže zhroutil na zem a chrčel, než mu ale stihli vyrazit na pomoc, srazila je tlaková vlna na zem. Ignis zavlály vlasy v mocném poryvu větru, její tělo se vzneslo a rozzářilo, šaty a vlasy se vznítily a v jediném záblesku shořely. Na její kůži vzplanuly zlaté ornamenty a z holé hlavy vytryskly husté vlnící se kadeře připomínající tekuté zlato.

„Promlouvám k duchu vzdušného čarozdroje, *raithá!*“ promluvila podivným, rozdvojeným hlasem, který naplnil vzduch a otrásl jím. „Volám ducha ohně, *esthaiá!* Prosím ducha země a skal, *dyrthaiá!* Žádám ducha vodstev, *questdneiá!* A skláním se před duchem viatáru, *inniará!!*“

Terebor se plazil sněhem stranou, třeštíc oči na svou bývalou otrokyni. Z jejího těla se řinulo oslepující světlo. Magie ze všech volných čarozdrojů v okolí odpovídala na Ignisino volání a hrozila obrovskou explozí.

„Pryč!“ chrčel Terebor ke svým synům a pokoušel se na sebe vzít dračí podobu. Bolest ho dosud ochromovala.

„Proklínám jorrei, kteří se ke mně otočili zády!“ pokračovala tím strašným hlasem Ignis. „Proklínám sarrei, kteří mi chtěli ublížit! Proklínám tebe, Terebore, který jsi nepoznal dceru rodu vznešenějšího, než je ten tvůj! Povolávám duchy pěti čarozdrojů, aby mi vrátily ztracenou svobodu! Nechť má krev vrátí Aithru do rukou těm, kterým po právu náleží!!!“

„Pryč!!!“ zařval Terebor, jediným třesknutím se proměnil v draka, nabral na záda strnulé válečníky a plachtil pryč. Vzápětí se všechny nashromážděné energie smísily, uvolnily a explodovaly.

Sloup jasného světla vystřelil kolmo vzhůru a na okamžik na nebi zahořely stříbrné i krvavé hvězdy. Všude okolo se objevily postavy sarrei a jorrei. Pak se nebe otřásl a za doprovodu ohlušujících ran začaly hvězdy padat. Sarrei a jorrei křičeli hrůzou a prchali do všech stran. Jorreiským rytířům vzplanula křída. Země mohutně zaúpěla a s každou padnoucí hvězdou se otřásla. Sníh v několika málo okamžicích roztál a naplnil vzduch horkou párou. Půda vzplanula, vítr hučel a kvílel. Zdroje naříkaly vyčerpáním, ale vydaly ze sebe na Ignisin rozkaz poslední záchvěvy.

Pak Dakshá pominulo.

Ticho, které nastalo, přerušovalo jen tiché praskání dohořívajících kořenů ve vypáleném kráteru v místě, kde zemřela urozená Arianné Ignis, dcera kněžny Galaronne, jedna z posledních dědiček vymírajícího graiského kmene innirai.

KAPITOLA DRUHÁ

CHRÁM, V NĚMŽ SE PROHÁNÍ VÍTR

V ploché skalní rozsedlině se ostrý horský vítr proháněl mezi polámanými kamennými sloupy prastarého zříceného chrámu. Na lišejníkem zarostlém obdélníkovém podstavci se válely trosky propadlé střechy. Na sloupech se černaly staré rytiny s prapodivnými vyobrazeními a znaky, které dnes už skoro nikdo nedokázal přečíst. Vše působilo zpustle a opuštěně.

Míjelo poledne, nebe bylo bez mráčku a slunce jasně svítilo. Spolu s několika stříbrnými maintréskými hvězdami bodalo do očí každého živého tvora, který se opovážil vystrčit do toho oslnivého jasu hlavu. I přesto, že panovalo teplé léto, zde v nejvyšších horách Aithry bylo chladno a všechny okolní vrcholy byly pokryty sněhem.

K zřícenině vedla zarostlá stezka. Dříve šlo zřejmě o kamením dlážděnou, frekventovanou silnici. Dnes byla cesta rozbitá a prorostlá suchými horskými travami a jen ten, kdo věděl, kudy stará trasa vedla, ji dokázal pod nepravidelně rozkopanými kameny rozpoznat. Třebaže se zdálo, že cesta i chrám jsou zapomenutou a dávnou minulostí, po staré stezce nyní krácel poutník. Byl velmi vysoký a hubený, zahalený ve špinavý šedý plášť s kápí staženou hluboko do obličeje, jak se chránil před studeným větrem. Při chůzi se opíral o rovnou hůl z velmi světlého dřeva, na níž byly vyřezány čarodějné symboly a z jejíhož vrcholu trčel průzračný kámen. Poutník šel pomalu, ale vytrvalým, stejnoměrným tempem.

Než došel k chrámu, slunce přetančilo celou oblohu a skulilo se za obzor. Poutníkovi chyběla k cíli sotva půlhodina chůze, když poslední sluneční paprsky zableskly zpoza horských štítů a s nimi zašly i stříbrně blikající denní hvězdy Maintré. Na opačné straně hor už notnou chvíli svítil bledý dorůstající měsíc a v šarlatovém oparu svítily i krvavé noční hvězdy Chribdy. Poutník něco vztekle zamumlal a zmizel v krátkém, bílém zajiskření.

* * * * *

Ráno bylo zataženo a vítr foukal ještě pichlavěji než včera. Mraky na nebi pluly závratnou rychlostí a jen sem tam mezi nimi problesklo slunce. S východem první maintréské hvězdy se poutník objevil přibližně na stejném místě, kde včera zmizel, a na rtech mu ještě doznívalo klení. Na pár vteřin se zastavil, protáhl krk, jako kdyby dlouho ležel v nepohodlné pozici, otřásl se a pak znovu vyrazil na cestu, jako by ho nic nebylo přerušilo.

Za půl hodiny už stál uprostřed rozbořeného chrámu a prohlížel si zarostlé trosky s uznalým výrazem, se kterým jeden umělec hodnotí dílo druhého. Po chvíli promluvil: „Dobrá. Velmi zdařilé. Ale ušel jsem dost dlouhou cestu a stejná mě čeká nazpět.“

Odpověděl mu jen vítr skučící mezi popadanými sloupy. Poutník se netrpělivě ošil. „K čertu, nerad zbytečně ztrácím čas. Nenuť mě užít násilí, Nebeská. Chci si jen promluvit.“

Ozvaly se šouravé kroky a zpoza sloupů se vynořila postava staré ženy, s hřbetem ohnutým léty a očima zakalenýma stářím. Měla na sobě dlouho nepranou zlatavou róbu dračích kněžek. Svraštlá, zamračená tvář ohraňovaná bílými, krátce ostříhanými vlasy, na poutníka rozladěně zahlížela: „Proč narušuješ klid tohoto místa, čaroději,“ otázala se skřípavým hlasem. „Cožpak nevíš, že jorreiští válečníci dávno všechny zlaté chrámy vyplenili a vypálili? Většina dračích mistrů uhořela na hranicích. Moc Nebeské je dávno v troskách, ve stejných jako tento obětní dům.“ Zakalené zraky bloudily po zahaleném poutníkovi, jako by se snažily proniknout pod staženou kápi. „Nebo si snad přicházíš pro mne? Že by Stříbrní zničehonic zahájili novou vlnu genocidy? Proč to. Vládnete všemu, co šlo ovládnout. Zbývá jen divoký stín a temné sarreiské bašty, obojí utlačeno a střeženo mocnou jorreiskou říší. Proč byste se zajímali o odumírající pahýly zlatého lidu.“

„Nejsem vyslanec domyšlivé jorreiské říše. Ani její přítel.“

„Lžeš!“ vyštěkla stařena. „Pozorovala jsem tě celý včerejší den, od té doby, co ses vynořil na dohled, až do té doby, kdy ses vytratil při západu denních hvězd. Jsi jorrei, žádný grai ani jorreiský hybrid, ale čistokrevný stříbrný muž. Navíc čaroděj, jak pozoruji tvou hůl. Tedy *Sitt*.“ Poslední slovo stará kněžka vyslovila s neskrývaným odporem.

Poutník zavrtěl hlavou a s klidem odpověděl: „Pravím, že nepřicházím z Arachrystu. Přestaň se skrývat, Galaronne. Ta iluze je skutečně impozantní, jsem si jist, že by oklamala každého šfouravého hybrida, který by slídlil v okolí, stejně tak i většinu mladých jorrei. Sitty by pravděpodobně zarazila ta pulzující syrová čaromoc, která z tvé skrýše vychází, ale ti nadutci by si ji nějak učeně vysvětlili. Kromě těch několik nejosvícenějších bys je oklamala všechny. Já však nejsem žádný přízemní čmuchal, který likviduje zbytky tvého skomírajícího lidu. Přicházím za tebou se solidní nabídkou.“

Stařena si poutníka prohlídla s novou zvědavostí. „Hm, podívejme. Většinou chodíte s výhrůžkami. Oháníte se ohněm, železem a tou ohavnou mozkovou magií. Se lstivými slůvky to na mě ještě nikdo nezkoušel. Je to osvěžující.“ Náhle kněžka vypadala mladší, vyšší a hrozivější. „Tedy pověz, jorreji, který nejsi vyslanec ani přítel Arachrystu. Co ode mne žádáš a kdo tedy ve skutečnosti jsi?“

„Nepozveš mne nejdřív dál?“ opáčil poutník.

„Vida, čím dál zajímavější,“ odhalila stařena bezzubé dásně. „Víš, že potřebuješ pozvání. Víš také, že můžeš zůstat uvězněn mezi iluzí a realitou, pokud se Nebeské znelíbíš? Budeš pak v moci paní innirai.“

Poutník sňal kápi. Odhalil mladistvou tvář s jemnými, půvabnými rysy. Oči měl jasné, průzračné jako kámen ve své čarodějně holi a vlasy třpytivě modrošedé, zastřižené nad rameny. Na odkryté kůži se kroutily tenké linky stříbrných ornamentů. Přes mladistvý vzhled z něj číselo důstojnost a vážnost starce. Jorrei přendal hůl do druhé ruky a udeřil s ní o zem. Čarokam v hlavici se rozzářil bílým světlem a symboly vyřezané do světlého dřeva vzplanuly stejným jasem jako poutníkovy ornamenty na kůži. Po podlaze zříceniny se přelilo stříbřité světlo a v tom záblesku se zjevil skutečný chrám, nepoškozený, vystavěný z nádherného růžového mramoru, s malými sloužícími v čistých zlatavých tógách a honosným trůnem vyřezaným z růžového dřeva. Světlo na okamžik mihotavě obklopilo i stařenu, ale sklouzlo po ní, jako by bylo odpuzeno její vlastní podstatou. To vše se objevilo jen na několik okamžiků a poté zase zmizelo. Zůstala jen zarostlá, šedá zřícenina a stará kněžka v ušmudlaném rouše.

Jorreiský návštěvník se lehce uklonil. „Jsem Orfael, syn pána Severní tvrze. Můj otec a velitel mne vysílá na válečné jednání, Nebeská. Jsem si vědom všech rizik, nezískám-li tvou důvěru, a přesto tě žádám o pozvání dál. Pokud odmítneš, odejdu a víckrát se nevrátím. Ale věř, že v tom případě ti jediná šance na návrat tvého postavení proklouzne mezi prsty.“

„Dobrá, Orfaeli ze Severní tvrze, získal jsi mou pozornost,“ odvětila stařena. „Pokud mne tvá nabídka nezaujme, zůstaneš mým vězněm, bez ohledu na tvé magické schopnosti, tak jsou nastavena má ochranná kouzla. Jistě, kdyby byla na tvou záchranu vyslána družina se schopnostmi podobnými tvým, mohla by tě osvobodit. Ale stejně jako ty, jsem si vědoma tohoto rizika, a přesto svoluji. Protože upřímně,“ stařena roztáhla rty v bezzubém úsměvu a během následujících slov se jí kůže na tváři vyhladila, rty naplnily, z dásní vyjely drobné bílé zuby a oči rozjasnily, „bezpečí je příjemné – ale ta nuda, ach démoni nebe i země, ta nuda je prostě příšerná...“

* * * * *

Orfael se znovu rozhlédl po Galaronnině síni. Všechny jeho smysly křičely, aby ji co nejrychleji opustil. Energie tohoto místa byly cizí, agresivní a na první pohled silnější než on sám, jorreiský čaroděj pátého řádu, syn pána Severní tvrze a jeden z nejmocnějších Nepůvodních. Otec ho sice na tuto cestu připravoval celé měsíce, nutil ho studovat desítky starých spisů, ale skutečné vjemy byly daleko intenzivnější, než očekával.

Síň skutečně připomínala chrám. Střechu, kterou halila převalující se barevná mlhovina, podpíraly sloupy z růžového mramoru, který dláždil i podlahu. Místností neustále proudil chladný horský vzduch a podporoval iluzi, že chrám vlastně neexistuje. Obrovskou místností neustále cupitali sloužící nízkého vzhledu a nejasného pohlaví, připomínající pohádkové skřítky. Obsluhovali svou paní, občas se zastavili a něco kutili v nějakém koutě a zase odběhli, možná jen vyplňovali rozlehlý a jen vlastní myslí ohraničený prostor.

Sama Galaronne seděla na masivním dřevěném trůně, napjatá, vzbuzující dojem číhající šelmy. Byla vysoká na lidskou ženu, ale mezi jorrei viděl i vyšší. Vzhledem působila spíš jako válečnice než jako čarodějka. Měla štíhlé, svalnaté tělo a bronzově opálenou kůži. Její obličej byl sice půvabný, ale nezastřel původ dravce. Její zlatavé oči divoce žhnuly a plné rty při úsměvu odkrývaly špičaté zuby. Husté vlasy barvy lesního medu spletené do několika copů se stáčely po jejím těle a končily až u bosých chodidel. Temně rudé roucho z tenkého hedvábí víc odhalovalo, než skrývalo. Za jiných okolností by ho paní innirai rozptylovala více, teď ale jeho pohled neustále uhýbal k tvoru, který se ovíjel kolem Galaronnina trůnu.

Byl to dvouhlavý drak. Skutečný, živý drak. Orfael od něj nedokázal odtrhnout oči. Plaz klidně oddechoval, ostnaté hlavy položené na zemi a blanitá křídla nedbale rozložená, jako když milenka rozprostře přes lůžko noční plášť. Jen dlouhý ocas se spoustou trnů sebou čas od času mimoděk mrsknul. Buď ze spánku, nebo drak nespal nijak tvrdě a jen podřimoval.

„Mám moře času, Orfaeli ze Severní tvrze,“ promluvila Galaronne, upila z poháru vonícím po divokých bylinách a odložila ho. „Ale moje pozornost je vrtkává. Nepokoušej ji.“

Když promluvila, vzduch zavibroval. Jako by v sobě zadržovala neskutečné množství energie, která se při každém jejím pohybu uvolňovala. Bylo to stejně fascinující jako děsivé.

Orfael přimhouřil oči. „Ukrýváš se zde již dlouhou dobu, Nebeská. Neví o tobě žádná ze smrtelných ras – a jen velmi málo z ras neumírajících. Ve své době jsi byla jednou z nejmocnějších postav Aithry. Nyní jsi pouhým odleskem historie.“

Galaronne se zasmála, ale v jantarových očích jí nebezpečně blýsklo. „Začít svou žádost urážkou, taky způsob.“

„Jen konstatuji skutečnost,“ opáčil Orfael. „Před Pádem hvězd bývalo vše jiné. Mezi vznešenými rasami panovala konkurence, ale také rovnováha. Fyzikální zákony bránily hvězdoňům v rozmachu, lidé se množili rychleji, než je sarrei stíhali zabíjet, a vám, grai, se v té době dařilo. A tobě obzvláště. Ovšem pak tvá dcera, Nebeská, svým... impulzivním zásahem změnila během jediné chvíle mocenské poměry na celé Aithře.“

Galaronne se opřela a chvíli na Orfaela zírala. „Byla to nehoda,“ řekla pak zvláštním tónem.

„Nehoda?“ odfrkl Orfael. „Arianné Ignis srazila z nebes magické hvězdy, způsobila smrt více než polovině hvězdného lidu a žár z padlých hvězd seškvařil smrtelníky v okruhu několika kilometrů! Mnozí hvězdonoši uhořeli také. A tomu říkáš *nehoda*?“

Galaronne přimhouřila oči. „Ano. Arianné Ignis měla obrovský potenciál ale bohužel pouze základní výcvik. To, co se stalo, byl jen zlomek toho, co si přála udělat.“

Orfael s Galaronne se chvíli poměřovali pohledy.

„Hm. Takže ona chtěla shodit *všechny* hvězdy?“ otázal se pak jorreiský čaroděj.

„Ano.“ Galaronne se ušklíbala. „Myslíš snad, že vám chtěla pomáhat? Poté, co jste odmítli pomoci vy jí? Jistěže si přála pomstu! Zkusila shodit z nebes všechny magické hvězdy a pomstít se tak jak vám, tak dračímu knížeti Tereborovi, který ji uvěznil a zotročil. Ovšem kvůli nedokonalým zkušenostem se jí tak těžké kouzlo samozřejmě nepodařilo. Dokázala způsobit pád pouhé poloviny hvězd. Ano jistě, hvězdonoši utrpěli ztráty. Ale řekla bych, že důsledek Ignisina ukvapeného činu je několikanásobně odškodnil.“

„Hvězdy, které spadly, zůstaly trvalým zdrojem energie,“ pronesl Orfael s pokývnutím. „Jorrei a sarrei, kteří pád hvězd přežili, tak mohou na území osvětleném krystaly padlých hvězd existovat ve dne i v noci. Jakmile se však dostanou z jejich dosahu, jsou opět existenčně závislí na nebeských tělesech, které jsou jak zdrojem jejich síly, tak podmínkou jejich fyzické existence. Skutečně, pád hvězd sice jasné i temné rase způsobil těžké ztráty, ale zároveň stál na počátku rozkvětu Arachrystu.“

„Měl bys mému rodu poděkovat, jorrei,“ ohrnula ret Galaronne. „Stříbrný lid dnes kontroluje většinu území Aithry. Lidská města byla rozdracena a jejich primitivní království roztrhána. Klany, které se podřídily, byly zotročeny, ty svobodné zahrnány do divočiny a ponechány napospas dravcům a Lovcům. Sarrei ovládají proti Arachrystu nicotné území a loví výhradně ve stínových zemích. Jorreiská říše drží všechny ostatní rasy v šachu.“ Galaronne probodla Orfaela zlatým pohledem. „Tak mi pověz, co může příslušník vládnoucího rodu chtít od poraženého a téměř vymýceného druhu?“

Orfaelovi se v očích zalesklo cosi tvrdého. „Nejen tvůj lid vymírá, Nebeská. Můj rovněž. Arachryst sice vybudovali jorrei. Ale aby posílili svou moc, zaprodali čistotu naší rasy. Arachrystu vládnou z velké části hybridy, zplodenci stříbrné rasy a nečistého lidského plémě. Čistokrevní jorrei jsou minoritní populací a, jak možná víš, téměř neplodní. Arachryst se brzy stane říší hybridů a otroků. My, jorrei ze Severní tvrze, jsme se k tomuto znesvěcení nikdy nepropůjčili. Zůstali jsme nepočtení a fyzicky závislí na světelné energii Maintré, ale našimi žilami proudí tekuté stříbro. Už desetiletí promýšlíme způsob, jak zničit

tuto říši hybridů, jejíž existence nás neskutečně dráždí a uráží. Až nyní se zdá, že se nám osud příznivě naklání.“

„Ano?“ odtušila vlašně Galaronne.

„Můj otec, Pán Severní tvrze, učinil nebývalé rozhodnutí. Uvolil se spojit s našimi odvěkými nepřáteli. Vypracoval složitý plán, který má mnoho záložních variant pro případ selhání kteréhokoli spoje.“

„Budete spolupracovat se sarrei?“ podivila se upřímně Galaronne. Zdálo se, že Orfael konečně získal její pozornost.

„Nejen se sarrei,“ odtušil Orfael. „Oslovili jsme i lidské druidy a jednoho z lidských vededharů. Ten plán je... složitý a lze očekávat, že jednotlivé frakce nebudou spolupracovat dobrovolně. Plebs své předsudky a vrozené preference nepřekoná. Ale my, Nebeská, my jsme vojevůdci. Máme-li svrhnout Arachryst, bude zapotřebí, abychom se proti němu spojili.“

Galaronne naklonila hlavu mírně na stranu. „A cena?“

„Budujeme armády, Nebeská, na mnoha frontách. Máme vojáky, máme zbraně, máme čaroděje. Ale potřebujeme Hybatele. Pokud zvítězíme, lidé obsadí území Světla. A Stín bude tvůj. Záleží jen na tobě, jestli do té doby obrodíš svůj kult do té míry, abys ho udržela proti ostatním graiským knížatům.“

„Můj kult nikdy nevymřel,“ pronesla Galaronne tiše a v očích jí zaplálo. „Jorreiská genocida byla sice důkladná... ale přesto jsou místa, která před jejich pichlavými stříbrnými zraky zůstala skryta. Jeden dokonce v místě, kde by ho čekali nejméně.“ Trochu se ušklíbla. „Mám ještě své svatyně, své mistry a akolyty. Ale nezastírám, že jich není mnoho. A Hybatelů mi zbylo jen pár.“

„Vím, že od tebe žádáme velké rozhodnutí. Pravděpodobnost úspěchu je dle našich odhadů skoro stejná jako pravděpodobnost selhání. Ale věř tomu, že i my riskujeme vše. Poprvé za naši historii se otevřeně postavíme proti našim bývalým bratrům. Pokud prohrajeme, budeme zničeni.“ Orfaelovy voskové rysy ještě víc zatuhly. „Na druhou stranu, pokud nezastavíme další prznění naší krve, dojdeme vyhynutí tak jako tak. Je to pro nás jasná volba.“

„I pro mne.“ Galaronne vstala. Drak u jejích nohou přestal předstírat spánek, otevřel rubínové oči, nadzvedl obě hlavy a natočil je na jorreiského vyslance.

Orfael se snažil zakrýt neklid, ale graiské energie, které už prve významně stoupaly, teď zazpívaly plnou silou. A kolem trůnu se začaly zjevovat postavy.

Bylo jich šest. Zhmotnily se v půlkruhu kolem Galaronne, načež zůstaly strnule stát a zírat kamsi před sebe. Kdyby jejich vlasy a pláště nepovlávaly ve větru, Orfael by je považoval za sochy.

Galaronne samotnou nyní osvětlovala zlatavá aura. Ukázala kolem dokola a řekla: „Hleď. Toto jsou mí Hybatelé - mí *niliath*. Zapojím se do vašeho velkého plánu. Ne ovšem jako pouhý dodavatel – ale jako jeden z vojevůdců.“

Orfael přejížděl pohledem z jedné postavy na druhou. Čtyři mládenci a dvě dívky. „Nic jiného by nás ani nenapadlo, Nebeská,“ odpověděl Orfael a fascinovaně si prohlížel bájně válečnický paní innirai.

První vpravo stál mladý, urostlý, černovlasý muž v černé tunice a volných černých nohavicích. Tmavě hnědé oči fixoval do podlahy a zlehka se přitom opíral o hůl na obou koncích zakončenou kovovými hroty. „Lucifer Tauri,“ představila ho Galaronne.

Vedle něj stáli zlatovlasí sourozenci, chlapec a děvče, oba velice pohlední, modré oči upřené před sebe, odění ve vlající barevná roucha. Chlapec před sebou držel dlaně v pozici, jako by mezi nimi nesl neviditelnou kouli. Dívka svírala dvě krátké čarodějné hole. Oba museli být Galaronnini čarodějové. „Myrtila a Malakai Daaen,“ pokračovala ve výčtu démonická paní.

Další mládenec měl ořechově hnědé kadeře a jeho hezkou tvář kazil zlý pohled a krutý úsměšek na úzkých rtech. Byl oděný v tmavé kožené brnění s vysokým nákrčnickem, zpod vyztužených předloketních chráničů trčely čtyři ostré čepele připomínající drápy. Bojovník je držel zkrřížené před tělem a u něj jediného měl Orfael pocit, že se nedívá skrz něj, ale potají ho sleduje jako ostrůž. „Andreil Smrtihlav,“ pronesla Galaronne s temnějším podtónem.

Pátý byl o něco starší než ostatní, ne hoch, ale ani muž v letech. I on byl štíhlý a svalnatý jako ostatní, v jeho tváři však bylo něco, co Orfaela zaujalo. Oproti těm ostatním působil světlejší, jako by z něj zářilo bledé světlo. Jeho dlouhé, světle hnědé vlasy a modrošedý plášť se vlnily v zesilujícím větru. Opíral se o masivní obouruční meč a zíral do dálky. Orfael se před ním zastavil a okouzleně na něj hleděl. „Kdo je tohle?“

„Arron Železný,“ odpověděla Galaronne. „Každý z mých *niliath* je svým způsobem jedinečný. Arron je prakticky nezranitelný – jako by jeho tělo tvořil jednolitý kov. Bude z něj dobývací stroj.“

Orfael z něj nespouštěl zrak. „Pošli ho k nám, Nebeská. Bude naším ctěným hostem – osvědčí-li se.“

Galaronne nadzdvihla jeden koutek. „S potěšením. Myslím, že Arronovi se bude společnost čistokrevných jorrei zamlouvat víc, než bych si sama přála. Tělo z oceli, srdce z kamene a mozek z ledu. Je velmi užitečný – ale také nesmírně nudný.“ Galaronne se krátce odmlčela. „Nyní mě podrobně seznámíš s tím plánem. A já se rozhodnu, kam a s jakou úlohou vyšlu kterého ze svých drahocenných innirai.“

* * * * *

Galaronne zpod přivřených víček sledovala odcházejícího jorreiského vyslance. Ucítila teplo, jak zlatý drak přizvedl jednu ze svých hlav a dýchl jí na stehno.

Je to velká šance, má paní, zadrnčel jí v hlavě Anafrigův hlas.

„Ano. Na takovou čekám celé věky.“

Ale jorrei nelze věřit, pokračoval drak. Sama jsi slyšela – půjdou proti svým vlastním bratřím a nehnou u toho brvou.

„Jejich příbuzenství je už pradávnou minulostí,“ odfrkla si Galaronne. „Nejsem ale blázen, Anafrigu, v žádném případě jim nemám v úmyslu důvěřovat. Ten stříbrný usmrkanec mi dozajista neříkal pravdu. Rozhodně ne celou pravdu. Jejich plán mi ale docela hezky zapadá do mých vlastních záměrů.“

Galaronne se rozešla podél řady postav, které dosud bez pohnutí držely svou strnulou pozici. „Každého ze svých innirai mohu odeslat na jiné místo. Proplést jejich osudy tak, že ani oni sami nepoznají svou vlastní krev, natož kdokoli jiný. Uzpůsobím jejich úkoly tomu jorreiskému velkému plánu. Ale jejich hlavní poslání zůstane skryto až do té doby, než se je rozhodnu naplno použít.“

Galaronne došla k šesté innirai. Byla to půvabná dívka s dlouhými, temně rudými vlasy, na jedné straně volnými, na druhé spletenými do drobných copánků, a hlubokýma, mořsky zelenýma očima. Měla na sobě černou koženou uniformu, klečela na jednom kolenu a na zádech měla připevněné dvě zdobené šavle.

Galaronne se před ní zastavila, jemně ji pohládila po tváři a zašeptala: „Tvůj čas přichází, má drahá.“

Dívka pomalu zvedla hlavu a vzhlédla ke své paní. V jejích očích se zrcadlil celý svět.

KAPITOLA TŘETÍ

DÍTĚ ZE ZEMĚ STÍNŮ

Slunce slabě žhnulo na tmavě oranžovém nebi, vzduch byl studený a štiplavý. Na obzorech planula bledá světla ochranných krystalů. Přicházející noc zde nebudila takovou hrůzu jako venku ve Stínu, ale nějak instinktivně přesto přinášela touhu schovat se pod střechu a zatarasit dveře i okna. Červánky věštily další chladné dny, přestože jaro již dávno pokročilo. Veliká ocelová kola Stroje se neúnavně otáčela. Naplňovala okolní prostor svým věčným chroupavým lomozem, který už obyvatelé pevnosti Demnogon dávno nevnímali. Stroj, který obyčejně běžel hladce, vydával v jednom místě příšerný skřípot.

Vytáhlý, štíhlý chlapec s krátkými černými kudrnatými vlasy stál s hlavou nakloněnou a snažil se odhadnout, které z mnoha desítek kol ten protivný hluk způsobuje.

Po chvíli vyskočil jako kolouch, propletl se mezi řinčícími řetězy, uhnul několika lopatkám, které by ho snadno rozřízly vejpůl jako plát slaniny, a kotoulem se protočil pod nebezpečnou soustavou sekáčů, které absolventi přezdívali Zuby. Pak se vztyčil, napočítal do tří a po hlavě vskočil do spodního oddílu Stroje. Dopadl do parakotoulu, kterým se hbitě odkulil stranou, než ho přirazil k podlaze okovaný válec.

Ten nesl ve slovníku absolventů název Těžká Bota.

Chlapec se vztyčil a rozhlédl se kolem sebe. Stál v temné komoře se čtyřmi úzkými průlezy do sousedních oddělení. V jednom z nich v pravidelných intervalech syčely horké páry. V druhém a třetím o sebe cvakaly kovové čepele podobné obřím nůžkám. Ze čtvrtého se ozýval ten skřípot.

Chlapec prolezl otvorem a ocitl se na první z pěti otáčejících se plošin. Každá se točila jiným směrem a jinou rychlostí. Zde nehrozilo rozsekání, rozmačkání ani opaření. Plošiny měly jediný účel - dezorientovat. Chlapec přeskákal na třetí plošinu. Jakmile se jí dotkl nohou, roztočila se tak rychle, že se musel zachytit ocelového kruhu uprostřed, aby ho odstředivá síla neodhodila na zem. Přitom se nesnesitelně rozvzrála.

„Mám tě,” pronesl sveřepě chlapec a vytáhl z brašny u opasku otřískanou olejničku. Důkladně promastil všechny šrouby, třebaže se plošina točila čím dál zběsileji. Ale konečně přestala vrzat.

Chlapec seskočil o jednu plošinu níž. Než se stačila pořádně roztočit, odrazil se, rukama se zachytil za spodní příčku dřevěného žebříku a pružně se vytáhl. Pak zatřásl hlavou a chvíli počkal, než se s ním svět přestane houpat. Pomalu vylezl až nahoru a

odsunul poklop. Vykoukl, uhnul kladivu, potom rychle vylezl a skulil se mimo dosah zbraně. Proběhl po kladině nad propastí s olejem a zhoupnul se po laně na zem.

„Bastiene! Já tě viděla!” Malá holčička s tmavě kaštanovými vlasy, velkýma čokoládovými očima a hladkými zaoblenými tvářičkami na něj ukazovala žalujícím prstem.

„Ale no tak, Lily, vždyť víš, že to je jen jako,” uklidňoval Bastien dívku. „Ty zbraně jsou tupé, kladiva měkčená, pára umělá a olej při cvičení studený. Je to jen trénink.”

„Hm,” řekla nepřesvědčeně holčička.

„A slyšelas ten hrozný skřípot?” pokračoval Bastien. „Přece bys ho nechtěla poslouchat celou noc.”

„No to nechtěla,” řekla rozumně holčička.

Zpoza Stroje vykoukla hlava dalšího chlapce, asi tak osmiletého, a zašklebila se. „Kecáš, Bastiene! Není to zaplý na cvičení, ale naostro! To se řekne!”

„Ty jeden bonzáku,” vyjel na chlapce vztekle Bastien.

„Bastiene!” Po točitých schodech sestupovala velmi hezká paní s vysokým bílým čelem, tvrdou bradou, ale měkkýma očima. Byla oděna v těžké modré šaty lemované kožešinou a ozdobena safíry. Ve světlých vlasech zapletených do elegantního drdolu měla vetkané vzácné modré perly pocházející z oceánu u Jižní Tvrze. Pečlivě zvolený úbor, účes a líčení, jakož i mírně napjatý výraz nenechával nikoho na pochybách, že očekává velmi vzácné hosty. „Jak to mluvíš s bratrem? Okamžitě se omluv!”

„Promiň, Danashi,” řekl okamžitě Bastien.

„Matko, Bastien...” začala natahovat holčička.

„To stačilo, Lilith,” zarazila ji dáma přísně. „Chovejte dle společenského stavu, do kterého patříte, všichni tři. Chcete snad udělat otcí ostudu? Bastiene, už zase vypadáš, jako kdybys prolezl kanálem. Buď tak laskav a okamžitě se uprav. Ty také, Danashi - a od čeho máš na nose ty černé šmouhy. Lilith, jaktože ještě nejsi učesaná? Ihned se dejte do pořádku!”

„Ano, matko,” zamumlali všichni tři sourozenci a vyběhli po schodech do hradu. Zdálky ještě zaslechli matčino zaklení - Bastien si celkem přesně domyslel, že ho způsobil jejich neukázněný odchod. Usmál se. Oba mladší sourozenci se celou cestu pošťuchovali a strkali. Bastien je nevnímal. Přemýšlel o tom, jestli přesvědčí otce, aby ho vzal s sebou.

Byl tak zamyšlený, že na chodbě vrazil do Felixe, jednoho ze svých starších bratrů. Uhnul pohlavku a hlasitě se zasmál bratrově výhrůžce, že ho pověsí za uši do Stroje; Felix zezelenal, už když se na Stroj podíval z okna svého pokoje.

Mladší bratr rozrazil dveře do jejich společného pokoje a vyvalil oči na oděv, který měl připravený na posteli. „Co to je?“ vykřikl pohoršeně, když vzal do ruky vyšívanou tuniku, kamaše, vysoké botky a kožešinou lemovaný zelený pláštík.

Bastien se s úsměvem sklonil k umyvadlu a začal si důkladně drbat obličej a krk.

„Chůvo! To snad nemyslíš vážně! Budu vypadat jako holka!”

„Mladý pán si na sebe oblékne, co jsem mu připravila, a pospíší si při tom,” odtušila vrásčitá stařena s jasnými očima a laskavým úsměvem. „Vaše matka si přeje, abyste panstvo uvítali, jak se sluší a patří. Jako děti pána jorreiských rytířů.“

„Chůvo!”

„Mladý pán poslechne nebo na uvítání vůbec nepůjde.”

„Do háje, chůvo, vždyť přijedou celé Stříbrné Trny! Proč nemůžu mít kroužkovici jako Bastien?!”

„Mladý pán je na kroužkovici ještě příliš malý, miláčku. Pro děti se na Demnogonu ještě kroužkovice nepletou. A nebudeme klít, ano? Takže...”

„Já nejsem dítě!” naježil se chlapec.

„Tak už dost, panáčku,” změnila chůva tón. „Buď se okamžitě převlečeš, nebo tě tu zamknu na dva západy a na průvod se budeš dívat tak nanejvýš z okna.”

Bastien, který se mlčky a s pobaveným úsměvem oblékal, si pomyslel, že chůvina výhrůžka zní o dost realizovatelněji než Felixova. Bratříček také s tichým brbláním stáhnul umazané nohavice i košili a se vzpurným výrazem se začal neopatrně cpát do připraveného oděvu.

„Jestli se ta tunika omylem roztrhne,” varovala ho mimoděk chůva, „dostaneš Lilithinu, drahoušku. Je růžová.”

Hošík jen zaskřípal zuby a dotáhl tkanice. Bastien i malá sestra už byli hotoví. Chůva je všechny tři zhlédla zálibným pohledem. „Nu podívejme, jak jste krásní.” Ještě upravila mladšímu bratru košili, Bastienovi sčísla tmavé kudrny z čela a sestře uhladila sukničku. „Tak utíkejte. Už jsou téměř u bran.”

„Chůvo!” vzkřikli všichni tři polekaně a jako velká voda se vyřítili chodbou ke schodišti a brali schody po třech. Sestřička se svými krátkými nožkami zůstala pozadu a jak se je snažila dohnat, upadla a rozplácla se na dlažbě. Dřív, než se stačila rozplakat, Bastien se pro ni otočil, zvedl ji, hodil si ji na záda a doběhl s ní na nádvoří právě ve chvíli, kdy se těžké kované brány otevíraly. Matka je sjela káravým pohledem, ale když první jezdcí vklusali na nádvoří, stáli už všichni důstojně vedle ní.

Bastien jen těžko potlačoval vzrušení. Očima přejížděl vlající prapory se znakem stříbrné růže na černém poli, které v rukou nesly desítky mladých mužů s dřevěnými výrazy. Jeli na překrásných, obrovských hřebcích s klenutými šjími, hustou spletenou

hřívou a bohatými postroji. Na prvních deseti koních přijížděli velcí a vážní muži. V zasmušilých tvářích měli vepsáno, že viděli víc, než by kterýkoli smrtelník toužil. Mnohý obličej hyzdily jizvy. Třebaže měli všichni učesané vlasy a zastřižené vousy, jak kázal mrav, bylo na nich znát, že častěji drží v ruce meč než břitvu. Oděni byli v těžkých, kdysi krásných zbrojích, nyní však zaprášených a na mnoha místech promáčknutých. Co však na první pohled zaujalo nejvíce, byly jemné stříbrné linky ornamentů, které bledě svítily na odhalené kůži. Většina z nich měla nějaký znak na tváři nebo na krku, ovšem první jezdec měl ornamenty pokrytou celou viditelnou část kůže.

Mladíkům, kteří předjezdce následovali, zatím chyběla jak mohutná tělesná stavba typická pro jorreiské rytíře, tak stříbrné ornamenty. Při výcviku a v následné službě řádu získají obojí. Uspějí-li. Klusali v trojstupu za rytíři a i v jejich obličejích se odrážela strohost a únava. I oni si s sebou nesli první válečná zranění - a první zkušenosti. Zdálo se, že tíhu zbroje snášejí bez námahy, třebaže v ní cestovali několik týdnů. Oči některých z nich automaticky zalétly směrem, odkud se ozval sípot Stroje. Pak se bez jediné emoce vracely zpět a zabodly se do zad jezdce před sebou.

První z rytířů seskočil z koně. Stanul před hradní paní, sňal helmici z hlavy a uklonil se. „Zdravím tě, má vzácná paní.“

„A já zdravím tebe, můj pane Derekone,“ odpověděla paní s úklonou.

„Jak je možné, že jsi čím dál tím krásnější, paní Walerino,“ pozdravil ji druhý rytíř a políbil jí ruku. „Čas se tě snad vůbec nedotýká.“

„Pane Simiree, tvá laskavost je známa po celém kraji,“ odpověděla paní Walerina. „Pane Rafaeli, vítěj v Demnogonu,“ kývla na dalšího muže.

„Děkuji, má paní. Pan Simireus v nejmenším nepřehání. Kníže Derekon je nejšťastnějším z nás.“

„Pánové, prosím, pokračujte do svých komnat, uvádíte mne do rozpaků. Komoří! Ujmi se hostů. Mají za sebou předlouhou pouť.“

Postupně sesedli všichni příchozí, odevzdali své koně podkoním a dle pokynů sluhů odcházeli do různých částí hradu. Čtyři děti stály bez hnutí v řadě, dokud je pan Derekon neuznal za vhodné pozdravit. Zatímco Felix s Bastienem se jen uklonili dle etikety, dva malí sourozenci skočili otci kolem krku. Kníže Derekon se přestal mračit a po roce plném temnoty se volně zasmál. „Vy rošťáci jedni! Nezlobíte matku?“

„Nejen matku,“ usmála se konečně i paní Walerina. „Danash je noční můrou všech vychovatelů, Bastien každou chvíli uteče a přes můj výslovný zákaz prolézá Strojem a Felix se nehne z knihovny. Ještě že mám svou hodnou malou Lilith. Vítej doma, můj drahý. Dny bez tvé přítomnosti jsou dlouhé a šeré. Jak si vedl můj milý Peregrim? A proč s vámi nepřijeli Rothar a Lucius?“

„Oba jsou v pořádku, má paní, neměj obavy. Zůstali v pevnostech - na velitelských postech. Buď na ně hrdá. Peregrim se snažil, ale ještě ho čeká dlouhá cesta. Však válka na východě hned tak neskončí. Na nějakou dobu snad její řev utichne. Sedmikrálova vojska vyrvala z rukou té sběře všechny obsazené doly. Lidská vojska byla rozprášena a všechny dílny opět uvedeny do provozu. Musíme tam posílit obranu. Dokud se to nedořeší, ponechali jsme tam na velícím postu samotného prince Azraela.”

„Zůstaneš tedy zde?” rozšířily se nadějí oči paní Walerině.

„Dva měsíce,” odpověděl kníže. „Do příštích Dnů Maintré. Pokud král nepřikáže jinak.”

Paní Walerina vypadala, že už už něco řekne, ale nakonec se ovládla. „Využijme tedy času, který nám král poskytl.”

* * * * *

„Dokážeš vůbec pochopit, jak těžké to pro mne je?” Paní Walerina stála zahalená jen v prostěradle a dívala se do temnoty venku. Hvězdy na hranicích Arachrystu planuly bleděmodrým světlem a z měsíce zbýval pouhý srpek.

Derekon Demnogonis ležel nahý v posteli, ruce pod hlavou, jako starověká socha. Byl to vysoký urostlý muž ve středních letech. Jeho vypracované tělo ztužené léty tvrdého tréninku a stovkami vítězných soubojů pokrývaly stříbrné ornamenty, jejichž tenké linky jemně svítily a sbíhaly se k nejmódnějšímu, srdečnímu ornamentu na jeho hrudi. Dlouhé rovné tmavě hnědé vlasy měl ještě mokré a sčesané z čela, vousy čerstvě zastřižené a voněl mýdlem. Ze tmy se temně leskly jeho výrazné hnědé oči, připomínající sokola, typické pro rod Demnogoniů, stejně jako ostré rysy obličeje s tmavým obočím, vystouplými lícními kostmi, výraznou bradou a plnými rty. Demnogoniové patřili mezi významné jorreiské rody spřízněné s většinou ostatních stříbrných linií.

Derekon mlčky hleděl na svou ženu. Po chvíli rozvážně pronesl: „Jsi stříbrná kněžna, Walerino. Neteř thereského krále a matka stříbrných rytířů. To je poslání, ne břímě.”

„Jsem tvoje žena, Derekone!” otočila se na něj prudce Walerina. „A jak jsi správně řekl, jsem také matka! Zprávy, které dostávám z bitev, jsou strohé a neurčité - a přicházejí tak zřídka! Každý den čekám zkažku o smrti tvé nebo mých synů. Neustále riskuješ život. Jsi od své rodiny odloučen měsíce, někdy i roky. Tví muži tě znají lépe než já. Skončí to někdy? Nebo budu navěky odsouzena k očekávání dne, kdy se jednou nevrátíš? Nebo mí drazí chlapci.” Walerině se zlomil hlas. „Přeješ si to vůbec jinak?”

Kníže Derekon přimhouřil oči. „Jistěže přeji, má ženo. Ale jsem Pán stříbrných rytířů a venku zuří válka.”

„Válka tu bude vždycky.“

Chvilí bylo ticho. Walerina si pak povzdechla a vlezla zpátky do postele. Položila Derekonovi hlavu na hrud'. „Stýská se mi po tobě. A po Peregrimovi. Rotharovi a Luciovi. Nemohu to říct nahlas, musím být důstojná a ovládající se za všech okolností, jak přísluší mému rodu a stavu. Ale trápím se a chci, abys to věděl alespoň ty.“

Derekon ji políbil do vlasů. „Nerad ti působím tuto bolest, má drahá paní. Pojďme už spát.“

* * * * *

Kníže Demnogonis stál rovný, s rukama za zády, a upřeně pozoroval mladíky, kteří se rozřazovali pod dohledem starého hradního mistra. Sice předstíral, že je plně zaujat cvičením, ale ve skutečnosti myslel na včerejší rozhovor se svou ženou. Mluvil pravdu, když řekl, že jí nerad způsobuje bolest, ale zároveň pomlčel o tom, že se jí chystá způsobit další - a jak byl přesvědčen, krutější. Dosud s sebou odváděl pouze své dospělé syny, protože všichni absolvovali základní trénink s jorreiskými mistry zde v Demnogonu. Ale před měsícem obdrželi všichni jorreisté velitelé rozkaz pocházející přímo ze sittské katedrály, který jako pán stříbrného rytířstva nemohl neuposlechnout.

Pravda byla taková, že válka se stínovým lidem trvala věky a dala se docela dobře kontrolovat pohraniční stráží, pravidelně posilovanou jednotkami z jorreiských výcvikových středisek. To, že se za poslední dva roky stínový lid zmocnil rozsáhlého pohraničního území na východě říše a dobyl několik významných pevností, se dalo přisuzovat různým vlivům a přirozenému balancování rovnovážného stavu, ale zároveň nápadně stoupaly útoky ze strany sarrei a zvědové hlásili z různých koutů podobné a znepokojující noviny - jako by se sarrei začali chovat mnohem organizovaněji, než měli ve zvyku. Sitté sice považovali čtení budoucnosti za nesmysl, ale měli mezi sebou několik čarodějů, kteří byli velmi citliví na toky energií - a ti předpovídali bouři.

Sitté na to zareagovali okamžitě - a přikázali vyhledat a poslat do jorreiského výcviku všechny, kteří měli šanci stát se stříbrnými rytíři nebo alespoň alabastrovými muži, bez ohledu na věk, rod a možnosti osobní přípravy. Zároveň začali posilovat základny železnými jorrei, Muži bez znaků. A šeptalo se dokonce o tom, že začíná tiché budování vojska lidských otroků-gladiátorů - k něčemu takovému se za celou jorreiskou historii arachrystská říše nesnížila. Lidé byli vždycky od toho, aby sloužili.

Stříbrný kníže utkvěl očima na mladíkovi, kterého starý mistr právě skopnul do písku a vztekle ho bil holí.

Pán rytířů, stejně jako všichni ostatní, nesnášel hanlivé označení *hybridi*. Smíšení jorreiské a lidské krve stálo na počátku expanze Arachrystu. Kromě sedmi královských linií už nikomu nekolovala v žilách čistě stříbrná krev. Ukázalo se, že výhody čistokrevnosti jsou zanedbatelné oproti možnostem, které se otevřely jorreiským míšencům. Jednou z nevýhod však bylo to, že až během výcviku se ukázalo, komu se otevře cesta do elitního rytířstva a kdo zůstane klečat v prachu arény jako řadový pěšák. Mistry a velitele to stálo spoustu dřiny a sebeovládání. Cvičence pot, krev, slzy a někdy i život. Taková byla daň za urozený původ, kterou museli všichni jorrei platit za příslušnost k vládnoucí rase Aithry.

Rozřazování bylo u konce. Kníže Derekon si povzdechl a otočil se k domovu. Za jeho zády mladí jorreisti cvičenci začali s rozehříváním. Zbitý mladík ležel v bezvědomí na zemi a z roztrženého obočí mu tekla krev.

* * * * *

Bastien stál vedle svého bratra Felixe v audienční síni. Byla to obdélníková, středně velká místnost s vápnem bělenými stěnami. Na jedné zdi byla přibita obrovská vlajka celého rytířstva, stříbrný válečný anděl na černém poli, na protější pět zástav jednotlivých řádů – Kladivo, Kopí, Trny, Pancíř a Křídla. Po stranách bytelných bukových dveří se tyčila dvě honosná bitevní brnění. Na konci síně stálo vyvýšené pódium a na něm několik honosně vyřezávaných křesel. Na tom s nejvyšším opěradlem seděl zasmušilý kníže Derekon Demnogonis, po jeho levici kněžna Walerina, bledá, s červenými skvrnami na krku a zarudlýma očima. Vpravo představený jorreiských mistrů rytíř Jirro a nejvyšší hradní velitel, vedle kněžny maintréský kněz.

Kníže Derekon právě oběma chlapcům sdělil, že ho budou doprovázet do nejbližší hvězdné citadely, v níž podstoupí Rituál odhalení, a prokáže-li se jejich stříbrný potenciál, vstoupí do jorreiského výcviku již tento rok.

Čtrnáctiletý Felix jen nasucho polknul a neodpověděl, Bastien nejprve vyvalil oči a pak zavýskl: „Jo!“

„Pane Bastiene,“ napomenul ho laskavě mistr Jirro, pobavený chlapcovou reakcí.

Bastien se pokusil uklidnit, ale vzrušení z něj přímo tryskalo. „Pardon. Jsem poctěn, otče.“ Pak to ale nevydržel a zeptal se: „Jaktože už můžu taky? Je mi teprve dvanáct. A Felixovi chybí do patnáctin půl roku.“

„Nevím o mnoho víc než ty, synu,“ odvětil kníže Derekon a po straně zaznamenal, jak si jeho žena zkousla ret. „Dostal jsem pouze rozkaz. Do týdne budou obesláni všechny jorreiské rody v mém knížectví s výzvou, aby poslaly do Demnogonu všechny hochy starší jedenácti let. Vypravíme se do citadely v Axabosu, kde na nás bude čekat vyslanec ze

Sittedralu, který povede rituál. Vše se dozvíme až na místě. Jedno je však jisté: Po rituálu budete zařazeni do některé z velkých šermířských škol. A váš výcvik oficiálně započne.“

„Skvělý...“ vydechl Bastien.

„Bastiene!“ okřikla ho matka chraptivým hlasem. „Chovej se jako šlechtic, chceš-li být rytířem. Omluvte mne.“ Nato se zvedla a odešla.

„Odpusťte, pánové,“ řekl pán rytířů klidně. „Kněžna nenesla zprávy ze Sittedralu nejlépe. Bastiene, jsem rád, jak radostně vítáš tyto noviny. Nezasťírám, že jsem sám nelibě nesl, že tak brzy okusíš těžkosti a strasti spojené s jorreiským výcvikem. Z té cesty není návratu. Felixi,“ otočil se na staršího syna, „slyšel jsem od mistra Khaina, že se vyhýbáš pohybu, jak jen to jde, zato knihovnu jsi už přečetl skrz naskrz. Doporučoval bych ti, abys ten poslední týden vystrčil nos ze dveří a zjistil, jak to vypadá za hradbami města.“

Kníže se zamyslel a pak zabručel: „Nebo si o tom alespoň něco přečti.“

* * * * *

Slunce dosud stálo vysoko na obloze, pronikalo skrz koruny mohutných listnatých stromů a zalévalo upravenou, zpevněnou lesní cestu mihotavou září. Pod kopyty koní skřípal štěrk, les okolo šuměl v mírném vánku, uklizený, upravený, opečovávaný jako královský park. Vonělo to tu mechem a dřevem, mouchy poklidně bzučely a nedaleko cesty se pásly srnky. Když zaslechly jízdní skupinu, zbystřily, zvedly hlavy s krásnýma očima a zase ji nevzrušeně sklonily k pastvě.

Jezdci projížděli mlčky, absolutně nedotčeni malebností kraje. Bylo jich asi dvacet, vesměs samí ozbrojenci, dva z nich v bílých velitelských barvách, další se stříbromodrými plášti rytířského řádu z Demnogonu.

První bílý rytíř byl mistr Jirro. Vypadal na padesát let, mohutný, rozložitý, ale jen blázen by ho nazval tlustým. Bylo evidentní, že pod plátovou zbrojí lesknoucí se v paprscích slunce se skrývá mnohem více svalů než tuku - a jen dokonalý hlupák by rytíře považoval za starého, neohebného a pomalého. Jel na statném šedém koni jako švihák, s rovnými zády a pevnou rukou svírající otěže. Druhou měl opřenou o stehno, zdánlivě ledabyle, ve skutečnosti však neustále poblíž jílce meče, který visel v pochvě u sedla. Druhý meč, alabastrový, těžkou masivní zbraň se stem alabastrových krystalů vsazených do ocelové kostry, měl připevněn na zádech. Také jeho oči, zapadlé v množství vrásek, ale živější a pozornější než oči kdejakého mladíka, během řeči nenápadně kmitaly po okolí a nahlížely do stínů.

Stejně jako jejich doprovod i rytíř byl oděn do těžké zbroje – a zrovna tak chlapci, jejichž dozorem byl rytíř pověřen. Zatímco Bastien sotva skrýval vzrušení a zvědavě očima

přemítal z jedné strany na druhou, o dva roky starší Felix Demnogonis působil nervózně a zároveň rozmrzele. Otcův rozkaz mu nebyl po chuti, ale neodvážil se vzdorovat. A tak nyní klusal na statném hnědákovi po boku svého mladšího bratra, po zuby ozbrojen, přestože žádnou ze svých zbraní neovládal, a přemýšlel, jak se ze svízelné situace vykroutit.

Okolo nich jela početná stráž a vpředu i vzadu se tiše pohybovali průzkumníci, přesto nebylo opatrnosti nazbyt. Skupina totiž projížděla Stínem, územím, které sice ještě spadalo pod správu Arachrystu a bylo hlídané, upravené a obydlené výcvikovými posádkami, ale už nebylo ozářeno svitem spadlých maintréských hvězd. A i sem občas zavítal nechtěný návštěvník.

Za poslední roky se častěji a častěji objevovali stínoví lidé, v početných skupinách drancovali okolí, zabíjeli, znásilňovali a svou kořist pak unášeli hluboko do Stínu. Konflikty na hranicích dřív bývaly raritou, divoši se Stříbrné stráži vyhýbali. Nyní se zdálo, že jorrei sami vyhledávají. Co hůř, během tohoto roku už dvakrát došlo ke střetu se sarrei. A ani jednou nedopadl dobře.

Další tři ozbrojené skupiny jely za nimi, v rozestupech po pěti minutách jízdy. Celkem vyráželo do citadely v Axabosu osmnáct chlapců z urozených rodin a kolem stovky neurozených. Ti následovali jezdce pěšky. Většinou šlo o syny alabastrových vojáků a pak samozřejmě chrámové děti.

Všichni adepti byli včera odvedeni do andělského chrámu v Demnogonu. Když se posadili se zkříženýma nohama na studenou zem, odění v bílých tunikách, vymydlení, ostříhaní a upravení, Bastien si připadal víc jako na holčičím dýchánku než na soustředění pro jorreiské bojové řády. Lilith se mu smála tak, až si učůrla. Ale Felix se nesmál. Vlastně celý týden sotva promluvil.

A když vešel maintréský kněz, v zářivém bílém rouchu, s krystalem Maintré vrostlým do čela, a na jediné jeho tiché slovo se ostatní krystalky padlých hvězd rozvibrovaly a začaly stříbřitě blikat, pak i Bastiena přešel všechen smích. Kůže ho svědila, jako když se v létě přejezdil jahod, a každý úder srdce mu zazvonil v hrudníku jako bronzový zvon. Jako by se mu všechny vjemy zbystřily. Nebylo to příjemné.

Když pak kněz promluvil, Bastien slyšel jeho hlas, jako by se snášel přímo z nebes.

„Vítejte, synové Maintré. Mnozí z vás se v chrámu podobnému tomuto narodili. Někteří směli po boku svých slavných otců přihlížet některému z posvátných rituálů. Ale jsou mezi vámi i ti, kteří ještě nikdy nebyli do žádného z andělských chrámů pozváni. Má slova jsou určena vám všem.

Byli jste povoláni, abyste absolvovali rituál Odhalení, v němž ukážete svá těla ve svaté záři Maintré a ukáže se, zda v sobě nesete odkaz svých nesmrtelných předků či nikoli.

Kdysi dávno obývaly Aithru prastaré, mocné bytosti. Naši předkové, andělé Maintré, nesmrtelná, skvostná stvoření čirého světla. A jejich smrtelní potomci, jorrei, Původní Světloňosi existující pouze za svitu denních hvězd Maintré a vytrácející se při jejich západu.

Ovšem pak došlo k Pádu hvězd, který razantně zamíchal poměry sil na Aithře. Rozdělil Aithru na území Světla, Tmy a Stínu.

Jorrei začali s málem. Přišli o svou existenční závislost na východu a západu hvězd Maintré, přesto byli stále omezeni prostorově, protože v noci jim fyzická podoba zůstávala pouze na místech, která byla ozářena svitem krystalů padlých hvězd. První desetiletí této nové existence pro ně byla nesmírně těžká.

Lidé, ti prašiví paraziti, rychle přišli na to, že sarrei na místa ozářená svitem Maintré nemohou vstoupit – a hromadně se pokoušeli naše světelné země dobýt. Lidé jsou slabí, měkkí a hloupi, ale je jich mnoho, jak snadno umírají, tak snadno se množí. Ze sedmi území ozářených padlými krystaly dobyli šest. Jorrei se opevnili v Archu, pevnosti vystavěné přímo nad největším z padlých krystalů. Tehdy visela naše existence na tenkém vlase. Ale jorreiští rytíři a čarodějové se nevzdávali. Síla Maintré a dvanáct Velkých andělů stálo při nás. Arch nebyl nikdy dobyt.

Při těch lých bojích bylo vzato mnoho lidí do otroctví. Zatímco jorrei válčili, lidští otroci vzdělávali půdu, sklízeli úrodu, pečovali o dobytek a vykonávali veškeré podřadné domácí práce. Došlo také k tomu, že lidské ženy posloužily k tomu, k čemu urozené jorreiské ženy sloužit odmítaly. A začaly se rodit pozoruhodné děti.

Stříbrná krev je dominantní. První míšenci měli schopnosti srovnatelné s čistokrevnými jorrei, avšak ztratili svou fyzickou závislost na maintréské energii. Muži vzniklí z těchto svazků se vyvíjeli déle než čistokrevní synové, ale když se jim podařilo dosáhnout nejvyšší jorreiské úrovně, stali se plnohodnotnými stříbrnými rytíři či čaroději. Ženy, kromě čarodějek, ztratily stříbrné ornamenty. Ovšem na rozdíl od čistokrevných jorreiských žen, které za svůj předlouhý život dokáží počít a donosit jen velmi málo potomků, byly hybridní ženy plodné stejně jako jejich lidské matky.

Toto zjištění stálo na počátku rozkvětu celé arachrytské říše. Poprvé za svou existenci se začal jorreiský lid rychle rozrůstat. Netrvalo ani padesát let a byla postavena početná alabastrová armáda, která vypochovala do Stínu, osvobodila jasné země z rukou uzurpátorů a znovu je obsadila stříbrným lidem. Sedm království, která vznikla kolem sedmi největších padlých hvězd, byla brzy propojena dobytým stínovým územím a dala vznik mocné říši Arachrystu.

Původní, čistokrevní jorrei, nadále udržují své rodové linie – sedm královských dynastií. Ovšem míšenci se množili mezi sebou dál na jorreiské poměry velmi rychle. A potomci této nové rasy vykazují velmi rozmanité vlastnosti. Někteří jsou více podobní

lidem, jiní původním jorrei. Všichni v sobě nesou odkaz vysoké i nízké rasy, ale v každém je jiný podíl a jiná dispozice.

Dnes, pět set padesát osm let po Pádu hvězd, lze říci, že kromě královských rodin je veškerý jorreiský lid smíšeného původu, ačkoli dobře víte, že někteří z nás jsou našim stříbrným předkům výrazně podobnější než jiní. S nařazením jorreiské krve došlo k tomu, že některé děti nevykazovaly žádné z jorreiských schopností a podědily pouze lidské vlastnosti. Ty označujeme za železné jorrei. Patří sice k jorreiskému lidu, ale nedisponují žádnými z jeho schopností. Mnozí se ani nehodí k boji a raději dohlížejí na hospodářství, zemědělství a výrobu. Od otroků je dělí jen jorreiský původ.

Pak se sem tam vyskytly děti, které měly tak silné znaky a eskalovaly tak snadno jako čistokrevní jorreišti princové. Ti dosáhli velmi rychle vysokých funkcí a titulů. Říkáme jim stříbrní jorrei, stejně jako dětem z královských dynastií. Projdou-li Rituálem konfirmace, jsou neumírající a odolní jako Původní.

A pak prostřední skupina, alabastroví jorrei, Muži se skrytými znaky. Alabastroví jorrei jsou silnější než lidé, ale slabší než stříbrní jorrei, jejich vývoj je pomalý a většinou zestárnou dříve, než by vydobyli všechny Velké znaky a dosáhli konfirmace, přestože ten potenciál mají – a ti nejcleovědomější jí i dosáhli.

Vás, synové světla, nyní čeká pouť k nejbližší hvězdné citadele. Podstoupíte posvátný rituál a ti z vás, kterým se objeví stříbrné ornamenty, budou zařazeni do jorreiského výcviku. To je ta nejvyšší pocta, které můžete dosáhnout! Upřete svou mysl k mocným andělům a skloňte se před jejich soudem! Služte říši poté tak, jak vám váš původ umožní!“

Když nyní Bastien klusal po boku bratra a mistra Jirra stínovou krajinou, útržky z knězovy řeči mu klouzaly hlavou a zanechávaly v jeho duši zmatek. Byl vychováván jako urozený, syn velitele všeho rytířstva, jehož starší bratři všichni sloužili v armádě Arachrystu na vysokých vojenských pozicích. Svého otce vídal omezeně, výchova dětí spočívala na bedrech matky a množství hradních vychovatelů. Matka pocházela z vysoce postaveného rodu a dovedla se podle toho chovat, přesto to byla v srdci vlídná a hodná žena, která se nechovala nadřazeně, nenutila-li ji k tomu etiketa. Bastien sám se přátelil s mnoha chlapci žijícími v hradu a jeho blízkém okolí a nikdy nedělal rozdíly mezi syny rytířů a prostých vojáků.

Nakonec to nevydržel a zeptal se: „Mistře Jirro, je možné, že s Felixem Rituálem odhalení neprojdeme? Že se neprokáže náš urozený původ, přestože pocházíme ze šlechtické rodiny?“

Starý rytíř na Bastiena úkosem pohlédl a krátce kývl. „Ano, mladý pane Bastiene,“ zabručel. „To je možné. Víš přece, že kromě královských rodů jsou všichni jorrei smíšeného původu. Samozřejmě, že ti, kterým koluje v žilách více stříbrné krve a kteří se stanou

stříbrnými bojovníky, jsou oddáváni s dcerami jiných stříbrných jorrei, čímž se snažíme opět čistit a šlechtit náš andělský odkaz. Ale většina jorreiských žen nemá stříbrné ornamenty a jejich původ proto nelze prokázat. A nikdy nevíte, jak si dědičnost pohraje s našimi možnostmi.“

„Naši bratři prošli rituálem bez obtíží,“ zamumlal Felix, který si zimomřivě přitahoval límec ke krku a nervózně očima přejížděl po okolních stínech. Od té doby, co překročili světelnou hranici a vnořili se do světa věčného šera, promlouval jen v krátkých větách a jel tak blízko Bastiena, že jejich koně do sebe každou chvíli vrazili.

„Ano, to je pravda,“ přikývl starý mistr. „Váš otec se stal mezi rytíři živoucí legendou. Podíl stříbrné krve v jeho těle musí být obrovský. A vaše matka pochází z rodu velmi blízkého královským dynastiím. Váš potenciál je jistě velký.“

Chvíli bylo ticho. Pak se Bastien otázal: „Co se stane, jestliže rituálem neprojdeme?“

Mistr Jirro si odkašlal. „Můj milý Bastiene, na to ti nemohu odpovědět. Dříve byli všichni Muži se znaky odesláni do jorreiského výcviku a Muži bez znaků dostali na výběr, zda se chtějí dát k Železným nebo se navrátí ke svým rodinám a k tomu, co jim předurčoval jejich stav. Ovšem vzhledem k tomu, že letos byli k rituálu povoláni i mladší jinoši, troufám si hádat, že se nám Železné vojsko rozroste. Ať tak či tak, pokud se naši páni nemýlí a má-li dojít k nějaké těžké válce, vždy je lepší vstoupit do vojenského výcviku a naučit se bojovat, dokud je čas na přípravu. Protože pokud to bude nutné, Sedmikrál povolá do zbraně všechny bojeschopné muže bez ohledu na věk a stupeň výcviku. Pak ti vycvičení budou mít nespornou výhodu a větší šanci na přežití.“

„Chci do výcviku,“ odvětil Bastien prudce. „Ať do stříbrného či železného!“

Felix se jen zachumlal hlouběji do pláště.

„Tišeji, mladý pane,“ napomenul Bastiena mistr Jirro, ale v koutcích mu zacukal úsměv. „Putujeme sice Arachrystem, ale přesto jsme na území, které neosvětlují krystaly Maintré. Divocí lidé se tu pohybují s drzostí sobě vlastní a nedávno narazila strážní jednotka na pěkně velkou divou tlupu!“

„A sarrei? Mohl bych vidět i živého sarreie?“

„Do háje, Bastiene, ty fakt nejsi normální,“ utrl se na něj Felix. „Tohle není galerie, ale Stín!“

„Klid, pane Felixi,“ řekl mistr mírným tónem. „Sarrei se málokdy přibližují na dohled Maintré. A i kdyby, je nás tu dost Mužů se znaky, kteří by ty krvožrouty dokázali zahnat.“ Mistr významně poklepal na masivní zbraň, která mu visela u sedla.

Bastienovy oči se na ní chvíli zdržely. Jen Muži se znaky dokázali ovládnout úžasné alabastrové zbraně, kterými se dalo bojovat s nesmrtelnými a magickými bytostmi.

Neodvažoval se to říct nahlas, ale nemohl se ubránit naději, že rituálem projde a jednou získá vlastní alabastrový meč. A s ním i šanci na nezranitelnost.

* * * * *

Cesta se rozšířila a v napjatých tvářích stráže se objevila sice mírná, ale přesto úleva. Nedaleko před nimi se zvedaly dvojité kamenné hradby, nad nimiž mihotalo podivné bílé světlo. Vstříc jim vyjela desetičlenná hlídka. Její velitel uctivě pozdravil knížete vpředu, přiřadil se mu po bok, ostatní muži jejich skupinu obklopili a z lesa se též stáhli průzkumníci. Takto pak projeli branou. Za posledním jezdcem zapadla těžká železná mříž.

Zastavili se na nádvoří, kde již čekal pán pevnosti se svými kapitány, dalšími veliteli z blízkých pevností a tři bílí mniši s kápěmi staženými hluboko do obličeje a sepjatýma rukama. Jorrei položili dlaň na hrudník a rázně se uklonili, mniši se však vůbec nepohnuli. Velitel pevnosti popošel kupředu. Byl to asi čtyřicetiletý rozložitý muž s divokým hnědým vousem, vlasy sčesanými do ohonu, napětkrát zlomeným nosem a jiskrnýma očima.

„Vítejte v Axabosu, mí páni – a ty především, šlechtný pane,“ uklonil se ještě podruhé Derekonu Demnogoniovi. „Jste očekáváni.“

„Netrpělivě,“ promluvila ženským hlasem postava v bílém rouchu a sňala kápi. Odhalila tvář velmi mladé, překrásné dívky se třpytivýma stříbrnýma očima, smetanovou pletí a jemnými, nakrátko ostríhanými a téměř bílými vlasy. Její něžné rysy přiostrňovala tvrdá linka jinak půvabně vykrojených, růžových rtů. Pán rytířů nedal najevo překvapení, ačkoli oči ho prozradily. Poklekl na jedno koleno. „Výsosti,“ řekl a sňal helmu. Po něm všichni ostatní.

* * * * *

Derekon Demnogonis na svých padesát let nevypadal. Jeho husté havraní vlasy byly neúprosnou stařeckou šedí poznamenány jen zlehka, spletené do copu mu končily někde v půli zad. Vousy nosil oholené až na pečlivě zastřiženou bradku. Jeho obličej byl kopií obličeje jeho otce, stejně jako otce jeho otce až po všechny známé předky. Všichni Demnogoniové měli protáhlý obličej s vystouplými lícními kostmi a ostře řezanou bradou, hustým černým obočím, které jako by mělo být od přírody přísně stažené, rovným nosem a tenkými rty. Jejich hnědé ptačí oči byly pichlavé a pronikavé.

Kníže Derekon zdědil po předcích vysokou postavu, ovšem širší ramen a silou paží předčil jak své předky, tak většinu mužů v řádu.

Poté, co mu byla oficiálně předána funkce velitele jorreiských rytířů, začal zefektivňovat práci Stínové stráže, zpřísnil všechny testy a kontroly, posílil obranu stínových pevností, založil nové řády, z nichž nejvýznamnějším byli Gard-Sitté a jejich hraničáři. Byli to speciální elitní zabijáci, cvičení rytíři i čaroději, s minimálními závazky a sankcemi, pitbulové na velmi dlouhém řetězu. Báli se jich i samotní jorrei. Ovšem i tak byli kontrolovatelní a kontrolovaní. Díky Sittům.

A princezna Erin Aniú patřila ze Sittů k těm nejmocnějším.

Derekon Demnogonis seděl proti dívce v soukromém salonku u decentní večeře. Pozvedl číši na pozdrav a střídě upil. Přitom z ní nespustil oči.

„Přestože mne tvá přítomnost velice těší, princezno,“ promluvil nakonec, „naplňuje mne zároveň nepokojem.“

„Jsem Sittera, můj pane,“ odvětila Erin Aniú. Měla hlas jako křišťál. „Jsem zde jako sittský zástupce, z rozkazu svého nadřízeného, velmistra Crania.“

„Odpust, má paní, ale silně pochybuji, že někdo s tvými schopnostmi byl vyslán s tak podřadným úkolem, jako je dohled nad rituálem.“

„Tvá mysl je jasná jako sklo, můj pane,“ usmála se princezna. „Máš pravdu, jsem zde i z jiného důvodu. Jak jistě víš, Stín postupuje. Krystaly slábnou a my nevíme proč. Máme určitá podezření, ale neprokázaná. Uvažujeme o vyslání průzkumníků hlouběji do Stínu a můj bratr se vydal do Severní tvrze, za sněžnými lordy.“

„Sněžní lordi nás nenávidějí.“

„Víme.“

„Nepomůžou nám, pokud nebudou sami ohroženi.“

„Máme pro ně návrh. Neptej se a nebudeš se muset zabývat odpověďmi, které by se ti nelíbily. Ovšem jedno je jisté. Přicházejí nové hvězdy, aby nahradily Maintré a Chribdu.“ Erin Aniú se naklonila kupředu. „A s nimi vše, co předtím spalo. Staré síly a staré rasy. Budeme potřebovat mnoho bojovníků, můj pane. Jsem zde, abych viděla to, co jiní nevidí.“

Derekon Demnogonis pohlédl princezně do očí a spatřil v nich obě mrtvé hvězdy. Přikývl. „Jsem sittskému řádu k dispozici.“

„My víme a děkujeme ti za to. Jsi požehnaný bojovník, Derekone Demnogonie, a čas tvé slávy se blíží.“ Erin Aniú světélkovaly oči. Derekon si nikdy nebyl úplně jistý, jestli je princezna skutečně takový náboženský fanatik, jak vypadá, nebo je to jen její úloha. Nicméně v těchto chvílích kolem sebe šířila tak intenzivní auru andělské vůle, že Derekon cítil nutkání sklonit hlavu a pomodlit se. Dokázala vést davy. Derekon to několikrát zažil, když jí velmistr Cranius svěřil při svatém týdnu vedení mše. Lidé ji zbožňovali a báli se jí. Věřili, že je vtělením jednoho z dvanácti andělů Maintré. Možná byla.

„Dostal jsem předvolání královské rady,“ sdělil Derekon a naložil si pečenou koroptev s mrkví. „Od Sittů však nemám žádné pokyny.“

„Můj pane, rytířské řády sice byly založeny Sitty, ale jsou zcela autonomní silou, která slouží nadřazeným účelům říše. A právě Rada řídí řídí. Nikoli Sitté.“

To byla víceméně pravda. Králové vládli. Ovšem s vědomím, že bez Sittů jsou vydáni napospas nepříteli. Sitté byli zároveň kněžími, čaroději, bojovníky i učenci. Představovali vše, co zbylo z Původních. Každý Stříbrný jorrei po konfirmaci prošel jejich zasvěcením a následně dostal možnost stát se součástí sittského řádu. Derekon sám velmi váhal, ale nakonec zůstal raději v čele rytířstva.

„Setkáme se tam, můj pane,“ řekla Erin Aniú. „Rovněž jsem byla předvolána, spolu s velmistrem Craniem. Víím, nač narážíš. Vztahy mezi Sedmikrálem a Sitty jsou poslední dobou poněkud... přiosřené, řekla bych. Mezi králi samotnými zrovna tak. Světla ubývá, naše ztráty v bojích vzrůstají a země nechťejí své nejlepší muže odevzdávat Stínové stráži, nýbrž touží po tom si je ponechat na svou vlastní obranu. Potřebujeme, říše potřebuje, můj pane, abys promluvil o tom, co nám hrozí ve Stínu. Sitté promluví o Temnotě.“ Erin Aniú se v očích usadilo to, co děsilo všechny živé od hranice k hranici. „Pokud ani toto Radu nepřesvědčí, ukážu jim pravdu já.“

Derekonu Demnogoniovi přejel po zádech mráz. Pokorně sklonil hlavu.

* * * * *

Běžela jako vítr, prodírala se houštím, které z ní rvalo zbytky šatů, a trnám, které z ní strhávalo kůži. Za jejími zády se ozývaly hladové skřeky. Nemohla zpomalit, třebaže ji ubíjela únava. Unikala jim celou předchozí noc. Když s poslední zapadlou rudou hvězdou zmizeli, věděla, že se nemůže zastavit, třebaže měla pocit, že už nemůže dál. Ale musela se pokusit získat náskok, než se její pronásledovatelé znovu objeví. Plazila se tedy vpřed, dokud nepadla vyčerpáním. Probrala se s přicházejícím soumrakem, hladová, žíznivá, malátná. S první šarlatovou hvězdou, která se zatřpytila na východním obzoru, se kdesi za ní ozvalo strašlivé zavytí – hon pokračoval. Byli za ní jen několik kilometrů, možná pět, možná deset. A evidentně ji chtěli dostat. A tak se znovu rozeběhla, volala o pomoc všech pět Duchů a na jejich dechu pokračovala v tom nekonečném útěku.

Slyšela, jak se k ní blíží. Ten zvuk ji děsil ve snech. Svištění vzduchu a lámání větví, jak těžká těla klouzala na kožnatých křídlech v jejích stopách, vytí, kterým se Lovci mezi sebou dorozumívali a cvakot ostrých zubů.

Učili ji, aby se nikdy nevzdávala, aby se poddala své intuici a nechala se jí vést jako na provaze. Věděla, že dokud nezastaví, nedohoní ji. Ale také věděla, že oni ji nenechají být, ne po tom, co udělala. Budou se za ní hnát, dokud ji nedostanou a neodvlečou.

S myšlenkami upřenými k *doaréh*, přestože ji to naplňovalo zoufalstvím, se otevřela intuici. Její učitelé tvrdili, že její schopnosti jsou vyvinutější než u kohokoli jiného od počátku věků. Uměla naslouchat Duchům s takovou samozřejmostí, jako jiní naslouchají hlasu své matky. Nechala se tedy vést jejich zpěvem, odsunula na okamžik vyčerpání, strach i vztek a nechala se prostoupit pradávnými silami, kterým její lid sloužil. A změnila směr. K Maintré.

* * * * *

Bastien stál uprostřed katedrály a paralyzovaně vzhlížel k alabastrové klenbě nad svou hlavou. Starý rytíř se mírně usmíval nad jeho úžasem. Rozuměl mu. Stavba byla impozantní, na oválném půdorysu se silnými kamennými stěnami, v jejichž výklencích se blyštěly krystaly Maintré. Vydávaly silné, stříbrné, lehce pulzující světlo a tichounce bzučely. Mezi krystaly se tyčily až hrozivě detailní sochy okřídlených válečníků s meči, řemdihy, kladivy, sekýrami a luky, vytesané z čistého alabastru. Stejně fantastickým jevem byla střecha – bílá, matně průsvitná masa nebroušeného alabastru, jejímž tajemným dotekem se pochmurné stínové šero měnilo v mihotavý bílý jas.

Mistr Jirro myšlenkami zabředl do historie, do dob invaze, kdy jorrei objevili sílu míšenců a vtrhli na území zakryté Stínem. Během prvních let dokázali rozšířit říši na trojnásobek. S jorreiskou cílevědomostí by si zřejmě dokázali podrobit celou Aithru, kdyby do boje o vládu nad světem nevstoupili sarrei. Těm se smíšení s lidmi nepodařilo, přestože se o ně pokoušeli, když viděli, jak ho jorrei dokázali využít. Při pokusu o páření s lidskými ženami však nakonec vždy podleli své vrozené krvelačnosti a své oběti roztrhali. Přesto se nenechali zcela potlačit, drželi si své pozice v okolí třinácti padlých hvězd Chribdy a ovládli území okolo svých bašt. V porovnání s Arachrystem zůstávali nepočtení, ale zato čistokrevní a velmi těžko likvidovatelní. A stejně tak zůstávaly svobodné hluboké hvozdy na jihu a hory na východě, území neplodná a málo obydlená, často zamořená přírodní magií a pro jorreiskou říši neužitečná.

Mistr Jirro si v duchu povzdech. Kdyby si každá rasa hleděla svého, mohl být na Aithře klid a mír. Ale lidé nepřestávali přepadat jorreiské osady a přiživovat se na jorreiském blahobytu, sarrei se podezřele často zaplétali do zbytečných potyček se Stínovou stráží a také lidští čarodějové, druidi, využívající syrovou přírodní magii, podivuhodně nabírali na síle. Stříbrní bojovníci byli skutečně potřeba.

„Kdy to už začne?“ otázal se Bastien, neskrývaje napětí. Jeho oči trochu bázně těkaly z jedné sochy na druhou, jako by chlapec čekal, kdy se pohnou. Jejich detailnost byla skutečně až děsivá.

„Již brzy,“ odpověděl starý rytíř. „Vidíš, katedrála se začíná plnit. To jsou otcové, kteří své syny přivedli k rituálu. Pár jich bude vděčno za hrdou budoucnost, kterou jejich vybraným dětem přinese přiřazení k jorreiskému řádu. Většina nás však bude nenávidět za to, že jsme jim ukradli nejslibnějšího syna. Smiř se s tím, že ne každý vidí v rytířích dobro a ochranu. I tak budeš řádu sloužit se ctí a pýchou. Názor malých lidí nás nesmí ovlivnit. Až záře krystalů jednou pohasne docela, budeme to my, Muži se znaky, kdo bude stát mezi Krvavými a bezbrannými. Žádná oběť není dost velká.“

Bastien sebou mimoděk škubnul, když na jeho rameno dopadla rytířova ruka. „Tolikrát jsem tu už stál a pokaždé mi to kouzlo znovu a znovu bere dech. Pane Bastiene, já věřím, že v tobě koluje krev tvého otce. Doprovázel jsem ho k jeho rituálu. Cítil jsem z něho sílu a cítím ji i z tebe.“

Bastien mlčel. Mistr Jirro byl příliš laskavý, než aby mu všechno věřil. Ale bylo to milé. Bastienovi odmala všichni říkali, že je úplnou kopií svého otce, jak vzhledem, tak povahou a vlastnostmi. Mýlili se. Bastien dělal všechno pro to, aby naplnil očekávání všech, kteří ho podporovali. Ale necítil se zdaleka tak tvrdý a silný jako jeho otec. Svěřil se s tím jen jednomu člověku, své matce. Objala ho a řekla mu, že se trápí s hloupostmi, že je ještě téměř dítě, beze všech drsných zážitků a zkušeností, které dosud leží před ním, a že až bude mít za sebou totéž co otec, bude ještě silnější než on. Ale Bastien jí nevěřil. Měl totiž povahu po ní. Na pohled jako kámen, na dotek jako hedvábí.

* * * * *

V řadě hochů stál syn kováře, chlapec s dobrým zázemím a slušnou budoucností před sebou. Byl urostlý, s obrovskými silnými rukama a obličejem osmahlým od výhně, z nějž vystupovaly jasné modré oči. Věděl, že jeho otec pevně doufá, že jej Maintré za svého služebníka nevybere. Měl sice další dva syny, ovšem nejmladší syn jevil odjakživa nejvýraznější nadání a sílu. Oba bratři již rituálem prošli a vybráni nebyli. Ale chlapcův prastrýc ano. Kapka stříbrné krve v jeho žilách jistě kolovala. A mladý kovář po ničem jiném netoužil víc. Věděl, že když nebude vybrán kněžími, otec mu nikdy nedovolí dát se ke Stínové strážci; Muži bez znaků se málokdy dožili třiceti let.

S podobnými pocity stál vedle kovářova chlapce nemanželský syn jednoho z méně vlivných šlechticů. Byl to zrzavý chlapec s bohatými, do prstýnků zkroucenými vlasy, štíhlý šlachovitý výrostek. Vychovali jej na otcově dvoře, dali mu jídlo, šaty, vzdělání a základy

šermířského výcviku. Tento chlapec věděl, že jeho budoucností je řád, ať už alabastrový nebo železný.

Vedle stál nalezenec z pohraničí vychovaný v klášteře.

Po jeho boku syn rolníka.

Další v řadě byl bratr knížete Doloronu.

A stovka dalších, chudých, bohatých, bezvýznamných i dědiců šlechtických titulů, dětí rytířů a slavných bojovníků, vědců a hodnostářů, vrahů, zlodějů a žebráků. Každý jorreiský dvanáctiletý chlapec musel projít rituálem. Všichni zde čekali na verdikt, který pootočí jejich osudem na jednu stranu, nebo na zcela opačnou.

* * * * *

Čas plynul. Kdesi daleko za tou neprostupnou clonou věčného šera se slunce skutálelo k obzoru a po dlouhých hodinách netrpělivého čekání se dostalo do té jedinečné konstelace s nejbližšími jorreiskými hvězdami, která probouzela andělské chrámy Maintré k životu. Byla to jen hodina při západu a hodina při východu maintréských hvězd – ten čas, kdy se za starých dob utkávali jorrei a sarrei ve svých nekonečných bojích.

Vzduch v katedrále začal jiskřit. Všichni zatajili dech. Ta síla byla téměř hmatatelná. Krystaly podél stěn začaly slabě žhnout a jejich bzukot zesílil. Pozměněné světlo se odráželo od alabastrové střechy katedrály a zbarvilo ji došarlatova. Alabastr se rozzářil a začal tichounce šumět.

Z postranních portálů vyšli kněží Maintré, Mlčenliví, v bílých róbách a zastavili v půlkruhu poblíž středu katedrály. Synchronizovaně sňali kápě a pohlédli vzhůru, jako by chtěli nasát světlo, které nyní dosáhlo maximální intenzity. Přes dolní polovinu obličeje měli stříbrné masky, ale na horní se začaly objevovat jemné stříbrné ornamenty.

Bastien Demnogonis stál se zatajeným dechem. Měl pocit, že ho nějaká síla tahá za chloupky na těle – nabíjelo ho to. Měl chuť ze sebe strhat oblečení a rozběhnout se, běžet a už nikdy nezastavit. Prostupovalo ho cosi jedinečného, podobnému obřímú spojenému vědomí jediné všemocné bytosti. Maintré. Automaticky se tomu pocitu podvolil, bylo to tak příjemné a samozřejmé...

I ostatní se dostávali do tranzu. Jejich oči se rozšířily, dech prohloubil, tep zpomalil a zesílil. Všem přítomným Mužům se znaky zaplály na kůži ornamenty. Pak se prosvítily i sochy okřídlených válečníků. S hlasitým lupnutím se jim otevřely oči – hluboké tůně tekutého stříbra. Bastien se lapavě nadechl, ale nevykřikl.

„Přistupujte.“

Bastien netušil, čím ústa to promluvila. Ale nemohl se zbavit myšlenky, že ten pokyn vyšel z oživených soch. Každopádně ze zástupu čekatelů se první trhaně pohnul vpřed a došel až ke středu chrámu, kde se koncentrovalo veškeré světlo. Obnažil horní polovinu těla a vytřeštěně pohlédl vzhůru. Bastienovi se zdálo, že jím světlo prostoupilo skrz naskrz... a nic se nestalo. Prověřovaný chlapec se plaše podíval na jednoho z kněží. Ten zavrtěl hlavou a pokynul dalšímu.

Chlapci přistupovali jeden za druhým v hrobovém tichu, vystavovali světlu Maintré svá těla a odcházeli, aniž by některý v andělské zkoušce obstál.

„Běž, Bastiene,“ zašeptal mistr Jirro náhle. Bastien polknul a došel do středu chrámu. Nohy měl jako z olova. Strnule svlékl košili a intenzivně vnímal, jak na něj kamenní andělé upřeli své vševidoucí pohledy. Nato ucítil na kůži jemné mravenčení. Slyšel, jak celý chrám vydechl a z kouta, kde stál Bastienův otec, se ozval potlesk. S rozzářenými očima se podíval na mistra Jirra, který se usmíval a kýval. Bastien nevěřícně zvedl před oči svou ruku, na níž se rýsovaly slabé stříbrné linky. Pocítil neskutečnou hrdost. Pyšně pozvedl hlavu, převzal od Mlčenlivých řádový medailon a postavil se ke stěně. Celý zářil.

Jeho bratr Felix se snažil předstírat podobné pocity, ale stejně bylo vidět, že ho zjevení ornamentů uvrhlo ve sklíčenost. Bastienovi ho bylo až líto. Felix nebyl na život válečníka stavěný. Bylo pro něj kruté, že se nemohl z předurčené dráhy vykrotit.

Pak přišel na řadu divoce vyhlízející tmavovlasý chlapec, osmahlý, s výraznými modrými očima. Stanul před kněžími s napjatým výrazem a svlékl košili. Na okamžik se Bastienovi zdálo, že se jeho kůže zatřpytila, ale byl to jen světelný klam. Po chlapcově tváři se přelilo zklamání. Pohodil hlavou a chystal se odejít stranou k ostatním odmítnutým, když vtom se ozval autoritativní hlas: „Stůj! Jméno?“

Všichni se otočili za mluvčím v bílém splývavém rouchu, zářivějším, než nosili Mlčenliví, protkaným stříbrnými nitěmi, s kápi staženou hluboko do obličeje. Podle hlasu šlo o ženu.

„Lotar, má paní,“ odpověděl chlapec.

„Jsi přijat do jorreiského řádu, Lotare.“

„Počkat!“ prodral se zástupem obrovský muž, zarostlý a rozhněvaný. „Maintré ho nezvolilo!“

„Jsi jeho otec?“ otázala se zahalená žena.

„To jsem!“

Žena sňala kápi. Její kůže stříbřitě probleskovala a plály na ní silné ornamenty, propletené do spirál a magických run, sbíhajících se do krystalu Maintré vrostlého do čela, její krátké vlasy se bíle blyštěly a stříbrné duhovky jí vířily.

Kovář zalpal po dechu, padl na kolena a v očích se mu odrazila hrůza. „Má princezno... Výsosti, odpusť mi prosím!“

Princezna se pomalu otočila k ostatním. Všichni pocítili podivnou směsici strachu a touhy, zírali na ni úplně jak smyslů zbavení. „Jsem Erin Aniú, sittská důstojnice, bojová kněžka a mentální čarodějka. Stojím zde jako zástupce Sittů i koruny. Mé oči dokážou přechíst i to, co vaše oči nevidí. A tento chlapec je alabastrový bojovník. To prohlašuji.“ Otočila se zpět k třesoucímu se kováři. „Chceš zpochybnit můj soud? Pomohu ti otevřít tvou duši vědění.“

„Má paní, prosím...“ začal vzlykat kovář.

Kovářův syn se vrhl na kolena vedle něj a upřel na princeznu zoufalý pohled. „Výsosti, přísahám, můj otec se unáhlil, hrdě mě doprovodí ke stříbrným rytířům a bude nadosmrti vděčný za tvé rozhodnutí, stejně tak jako já!“

Princezna se opřela pohledem do kovářova syna. Chlapec se napjal a obličejem mu projela křeč. Ale princezna byla zřejmě upokojena. Lehce kývla a řekla: „Tvá slova jsou upřímná. Odpouštím tvému otci a tobě přeji štěstí.“

Kovář se málem zhroutil úlevou. Přistoupila k němu stráž a spíše mu pomohla, než že by ho násilím odvedla. Princezna kývla na kněží, aby pokračovali a ustoupila stranou. Zůstal po ní jen opar strnulé bázně.

* * * * *

Rituál se blížil ke konci. Erin Aniú ještě do něj desetkrát vstoupila. Bastien z ní nemohl spustit oči. Připadala mu jako anděl, éterická bytost sálající vnitřní světlo. Cítil šílenou touhu stát se jejím služebníkem a ochráncem, bojovat pro ni a třeba i zemřít.

Kdyby byl starší, možná by si všiml, kolika dalším mužům září oči tak jako jemu. Možná by byl obezřetnější a nenechal sebou tolik manipulovat.

Alabastrová střecha se pomalu přestávala třpytit a katedrála potemněla. Chrámové dívky rozžaly svíce a začaly zpívat posvátné mantry. Vybraní chlapci se postavili do jedné řady a každý z nich do zpěvu odříkal první slib stříbrných rytířů: Čest a poslušnost. Během výcviku odříkají ještě devět dalších. Ze sta padesáti chlapců bylo vybráno třicet alabastrových jorrei. Alabastrovým chlapcům již ornamenty pohasly, dospělým válečníkům dosud jemně svítily. Jak předpovídal mistr Jirro, princezna Erin Aniú v závěru prohlásila, že brzy projede zeměmi generál Železné armády a vybere si mezi chlapci bez znaků nové vojáky. Nad všemi zůstal viset oblak tiché hrozby.

Náhle se ozval výstražný zvuk strážných rohů. A ještě jednou. Potřetí. Počtvrté.

* * * * *

Všichni přítomní rytíři vyběhli z katedrály. Bastien se vyhrnul ven s nimi a v závěsu za panem Jirrem se vyškrábal na hradby. Stanul vedle svého otce. Derekon Demnogonis se snažil prohlédnout skrz šero co nejdál, ale Stín vše halil do matoucích temných závojų. Varování přišlo z hlubin lesa, od některého z hraničářů, který speciální píšťalou upozornil strážní psy v pevnosti. Jejich štěkot byl signálem pro trubače. Něco se určitě blížilo.

Bastien vzhlédl k nebi, kde už jasně planuly rudé hvězdy Chribdy, zatímco stříbrné hvězdy už zapadaly za obzor. Stínové lesy tajemně, nepřátelsky hučely. Většina chlapců zůstala ukryta v chrámu, jen málokterého přemohla zvědavost. Zato rytíři a ozbrojená posádka pevnosti okamžitě secvičeně obsadili hradby a připravili se na možný střet.

I přes hlukot chystajících se mužů vespod Bastien slyšel skřeky vycházející z hloubky lesa. Vedle knížete Derekona se zjevila bílá princezna. Bastien zadržel dech a couvnuł. Erin Aniú na něj ani nepohlédla, stříbrnýma očima hleděla před sebe jako slepec.

„Sarrei,“ řekla pak tiše. „Tři krvavé mysli a jedna štvaná. Nejspíš člověk. Míří přímo sem.“

„Krvaví loví kořist,“ utrousil pohrdlivě pan Jirro. „Do toho netřeba zasahovat.“

„Počkáme,“ řekl pan Derekon. „Je ten člověk bojovník?“

„To nevím,“ odpověděla Erin Aniú. „Ale je spíš vzteklý než vystrašený. A velmi rychlý. Uniká jim.“

„Sarrei umějí létat,“ zašeptal Bastien starému rytíři. „Jak jim někdo může utéct?“

Odpověděl mu otec: „Spíš dělají velké skoky, není to pravý let. I tak je téměř nemožné je dohonit. Nebo jim utéci.“ Podíval se tázavě na princeznu. Ta nic neřekla a dál upírala oči před sebe.

Vtom cosi vyletělo z křovin – ne, vyběhlo – a polekaně se zarazilo před vysokou zdí.

„Dítě!“ zašeptal mistr Jirro. „Je to malé dítě!“

Vzápětí se z temnoty vynořily tři stíny, opatrně, držící se dál od hradeb. Bastien v šeru rozpoznával jen temné postavy. Nezdálo se, že by byly ozbrojeny. Ovšem když jedna z postav natáhla k dítěti ruku, trčely z ní dlouhé, ostré drápy. Postavy syčely a vydávaly divné, skřípavé zvuky. Bastien mimoděk zatajil dech. Derekon Demnogonis soustředěně přimhouřil oči.

Sarrei přestali váhat a vrhli se na dítě.

„Otče!“ vykřikl Bastien, ale pán rytířů mu zaryl prsty do ramene.

„Jsi jorrei,“ řekl tiše. „Dívej se na své nepřátele a uč se.“

„Otče, vždyť je to jen malý kluk, to přece nemůžeš, jsi rytíř!“

„Ticho!“ okřikl jej příkře mistr Jirro.

Bastien se vztekle vyškubnul otci a nalepil se na hradby. Čekal, že uvidí, jak sarrei v několika vteřinách dítě rozervou na kusy. Vlastně se divil, že dosud neslyší křik. Nevěřil vlastním očím, když se pozorně zadíval na scénu před hradbami.

Dítě uskakovalo a uhýbalo, proplétalo se mezi spáry a prosmýkalo pod nohama nočních běsů, jako by se kočkovalo se psem. Bastien vnímal jen šmouhy. Srdce mu divoce bušilo. Popoběhl o pár metrů dál, aby lépe viděl.

„Neuvěřitelné,“ slyšel zašeptat princeznu, které se z očí vytratil ten zamžený pohled, a nyní s patrným zájmem pozorovala prapodivné představení. Bastien se chvěl napětím a zlobou. Jak jen mohli být všichni tak lhostejní? Dívat se ze svého bezpečného úkrytu, jak ty zrůdy loví malého divošského chlapce přímo před jejich očima? Všechny předchozí pocity hrdosti a touhy po rytířství se v něm rozsypaly jako sklo. Viděl jen surovou apatii.

K čertu s vámi, pomyslel si vzpurně. Jeho oči přeletěly po nejbližším okolí a zastavily se na provazovém žebříku stočeném opodál. Věděl, že bude těžký. Bleskl pohledem po otci, starém rytíři a bílé paní, ale ti všichni sledovali představení před hradbami. Bastien se ještě víc zamračil, nadechl a skočil k žebříku.

Po straně zaznamenal, jak se jeho otec prudce otočil, ale nestačil zareagovat dost rychle, Bastienův čin byl příliš nenadálý. S plnou vervou zdvihl těžký provazový žebřík a přehodil jej přes hradby; byl to téměř čistokrevný jorrei, jinak by se mu to sotva mohlo podařit, ale kromě jiného jej poháněla zlost. Ještě zaznamenal proud vzduchu, jak mu otcova ruka hmátla po zádech, když seskočil z hradeb, zachytil se příčky a mrštně jako veverka začal šplhat dolů. Odmala vynikal obratností a hbitostí a nyní jeho vůli posilovalo cosi nadpřirozeného. Netušil, co udělá, až se dostane na zem.

Sarrei se ohlédli po zvuku, když žebřík vyletěl z hradeb, a svorně zasyčeli. Když spatřili jediného lezce, jeden z nich se významně pohnul k hradbám. Než však stačil zaútočit, ozvaly se znovu výstražné rohy, někdo uvnitř pevnosti vzkřikl rozkaz a brány pevnosti se otevřely. Z nich se vyhrnuli rytíři v blyštivých zbrojích, hlasitě křičící a s obnaženými meči se hnali ven. Sarrei se po sobě střelhbítě podívali a vmžiku zmizeli v temnotě.

* * * * *

„Bastiene?“ řekl tvrdě Derekon Demnogonis, když dva muži z jeho osobní gardy před něj chlapce přivedli. „Cos to provedl? Zodpovídej se!“

Bastien zahlédl jednoho z rytířů, jak zabalil dítě do houně; padlo k zemi, jakmile se sarrei stáhli, zalité potem a trhaně dýchaje.

„Mluvím s tebou, Bastiene!“ vzkřikl rozhněvaně jeho otec.

Bastien se otočil na pána rytířů, oči rozšířené a srdce divoce tepající v hrudi. Kolem stáli otcovi rytíři, Bastienovi bratři, mistr Jirro a princezna Erin Aniú. „Omlouvám se,“ řekl s očima upřenýma na špičky bot.

„Omlouváš se?“ zavrčel Derekon Demnogonis. „A dál?“

„Omlouvám se, že jsem tě rozzlobil, otče,“ odpověděl Bastien už klidněji a s co největší sebekontrolou. Pevně pohlédl pánu rytířů do očí. „A vystrašil. Je mi to líto. Ale udělal bych to znovu! Otče – vždyť to je malý kluk! K čemu by byli rytíři, kdyby nechali před svýma vlastníma očima roztrhat Krvavými dítě, třeba nepřátelské!“ Bastienovi zahořely v očích stříbrné plamínky. „Dnes mě Maintré vyvolilo, abych se stal jorreiským rytířem. A co bych to byl jednou za rytíře, kdybych se bál několika zubáčů.“

„Jako rytíř se budeš muset naučit poslouchat na slovo své velitele – a svatý kodex Jorr' Saage,“ zabručel demnogonský kníže, ale první nával zloby ho už opouštěl. „Kdybys sloužil pode mnou, nevyvázl bys se zdravou kůží, to si pamatuj!“

„Věřím, že jsem se zachoval čestně, otče,“ opáčil Bastien tvrdohlavě. „Ale jestli si myslíš opak, potrestej mě. Několik ran holí mi za ten zachráněný lidský život stojí.“

Všichni pár vteřin mlčeli a pak se tiše rozesmáli. Pan Jirro poklepal Bastienovu otci po rameni. „Je to tvůj syn, můj pane! Má rytířské cítění v kostech! Odpusť mu, přimlouvám se za něj.“

„Ještě si spolu promluvíme, až se vrátíme domů,“ zamračil se pan Derekon na syna. Pak se mírně usmál. „A teď mazej odsud, než si to s tou holí rozmyslím!“

Bastien se ještě škrobeně uklonil, pak mu zablýsklo v očích a jen se za ním zaprášilo.

„Co s tím lidským děckem?“ otázal se mistr Jirro.

Pan Derekon kývnul na rytíře, který se o dítě postaral. Rytíř ho přinesl v náručí a tvářil se rozpačitě.

„Můj pane, odhaduji tak šest, možná sedm let,“ řekl rytíř.

Princezna bleskla po pánovi rytířů pohledem. Pan Derekon se tvářil velice zamyšleně.

„V životě jsem nic takového neviděla,“ řekla tiše Erin Aniú. „Pane, to dítě bylo rychlejší než sarreistí Lovci! A navíc z něj cítím ještě něco... Dokud se neprobere, nemůžu se na něj podívat blíž. S dětmi je to navíc obtížnější než s dospělými... Ať je to, jak chce, stálo by to za malý experiment.“

„Je to divoké dítě, Výsosti.“

„Jeho výchova a výcvik nás nezatíží – a ten talent je očividný. Které jorreiské dítě by přežilo déle než několik vteřin? Který železný jorrei? Pokud se jej podaří dobře vycvičit, bude z něj cenný bojovník.“

„A když to nepůjde?“

„Zabít je to nejsnazší.“

„Hm. Výsosti, jsi zde v tuto chvíli nejvyšší autorita. Přeješ-li si to lidské dítě vychovat jako jorreiské, nemohu ti odporovat, přestože si nejsem jist, zda má takový záměr budoucnost. Vydej rozkaz a vše mi tím usnadníš.“

„Dobrá tedy. Prikazuji ti, pane Demnogie, abys to lidské dítě nechal cvičit. Přiděl je dobrému trenérovi. Spoléhám na tvůj úsudek, vol jakékoli metody. Když nepřežije, nebudu tě kárat. Když zaznamenáš úspěch, odměním tě. Za dva měsíce se setkáme na královské radě. Přiveď ho tam, podívám se na něj důkladněji a uvidíme, co dál.“

„Jak prikazuješ, Výsosti,“ sklonil hlavu Derekon Demnogonis.

„Má princezno, můj pane,“ promluvil znovu rytíř, který dosud držel dítě v náručí. Tvářil se velmi nejistě. „Nerad vás přerušuji. Ale je to děvče.“

Erin Aníu sjela dítě pohledem a pak upřela stříbrný zrak na pána rytířů. „Mé rozkazy se nemění.“ Nato se otočila a odešla.

KAPITOLA ČTVRTÁ

SOUBOJ VE MĚSTĚ ANDĚLŮ

Derekon Demnogonis seděl v čele stolu ve tvaru půlkruhu. Po jeho pravici seděli čtyři starší rytíři, po levici čtyři velitelé hlavních oddílů pevnosti Demnogon, sídla velitele jorreiských rytířů a hlavního cvičiště Derekonova knížectví. Před knížetem Derekonem stál vysoký holohlavý šlachovitý muž s přísnou tváří, vystouplými lícními kostmi a tuhou bradou, pichlavýma očima a zahnutým nosem. Mohlo mu být kolem čtyřiceti let. Byl oblečen v šedou košili a volné kalhoty, kolem boků měl utažený široký kožený opasek a za ním cvičný jednoruční meč. V ruce navíc držel cvičební hůl, o kterou se nyní zlehka opíral. Byl to jeden z mnoha trenérů Demnogonu.

Kníže Demnogonis se mračil. „Pane Simeone, za pár týdnů se koná královská rada v Archu, na které máme to lidské dítě předvést. Jak mám princezně Erin Aniú vysvětlit, že jsme se za celou tu dobu nepohnuli ani o krok!“

„Můj pane, lituji, ale učinil jsem vše, co bylo v mých silách,“ odpověděl trenér pevně. „Když jsi mi tu holku předal, nechal jsem ji umýt, ošetřit, nakrmit a obléct. Dal jsem jí několik dní na adaptaci, ukazoval jsem jí pevnost a okolí, vysvětloval naše zvyklosti. Nevzpírala se, nesnažila se utéct, ale divoce se rozhlížela kolem sebe, přehnaně reagovala na každý nečekaný zvuk nebo pohyb, úplně jako divé zvíře! Když se jí někdo pokusil dotknout, ucukla, když ji služebné chtěly přidržet, poškrábala je nebo pokousala.“

Vzal jsem ji na cvičiště mezi hochy. Dívala se na výcvik se zájmem. Když jsem jí poručil, aby se k chlapcům přidala, jen mě pozorovala. Neposlechla mě tehdy a neposlechla mě ani nikdy potom. Zkoušel jsem všechno možné, domlouval jsem jí a přemlouval, vyhrožoval, křičel a provokoval. Zareagovala, až když jsem ji chtěl uhodit. Tak rychle, že jsem to sotva postřehl.

Toto byla jediná možnost, jak ji trénovat. Uznávám, že neelegantní, nicméně poslední. Trénoval jsem ji jako zvíře, protože se jako zvíře chovala.“

„Takže jsi to dítě hodil do bojové jámy,“ řekl studeně kníže.

„Ano, můj pane.“

„Dvanáct andělů, Simeone!“ zahromoval mistr Jirro. „Máme to děvče vychovat jako jorrei! Ne jako bojového otroka!“

„S dovolením, můj pane,“ uklonil se strojeně trenér. „Ale jorreiští rytíři dívky netrénují. Náš výcvik se navíc zakládá na alespoň částečné spolupráci! Vycvičil jsem stovky mužů a desítky dobrých rytířů, roky trénuji Muže se znaky, talentované i budižkničemy, ale tohle není normálně myslící člověk, je to divoké zvíře, které buď nerozumí, nebo odmítá

rozumět! Vážení pánové, já nepopírám, že to děvče má na svůj věk a pravděpodobně nulový výcvik neuvěřitelné reflexy a nadání. Ale domnívám se, že jsme ji dostali do rukou příliš pozdě na to, abychom z ní vychovali civilizovaného člověka. Kdybych se k tomu směl vyjádřit, nabídněte ji chrámu. Stříbrná paní ji zkrotí snadněji než kterýkoli jorreiský trenér. Vychová vám z ní chrámovou dívku a až přijde její čas, dá vám syny, které můžeme trénovat jako jorrei. “

„Pane Simeone, princeznin příkaz zněl naprosto jednoznačně,“ ohradil se další ze starých mistrů. „Chrámu ji můžeme nabídnout vždy. Nejprve se pokusme splnit, co nám bylo zadáno.“

„Hm,“ zabručel kníže Derekon. „Možná je jorreiský výcvik skutečně nevhodný.“ Kníže střílel pohledem po mistrovi Jirrovi.

„Ellektrys?“ otázal se tak tiše starý rytíř.

Kníže nepatrně přikývl. „Ale to musí rozhodnout princezna. Je to koneckonců její experiment.“ Otočil hlavu na trenéra. „Myslíš si tedy, že nerozumíš?“

„Spíše se přikláním k tomu, že ano – ale nespolutracuje.“

„Předveď nám ji. Dnes večer. Když už jsme ji nic nenaučili, chci alespoň vidět, co jsme zjistili.“

Trenér pochybovačně potřásl hlavou. „Jak si přeješ, můj pane.“ Odmlčel se a pak dodal: „A ještě jedna věc, můj pane. Jsem si téměř stoprocentně jistý, že to děvče vidí stejně dobře jako kterýkoli železný jorrei. Maintré ji neoslňuje. Kdoví co je zač.“

* * * * *

Bastien se zhoupl z okenní římsy na zem a dopadl pružně jako kočka. Přeběhl nádvoří, mihl se bránou a už se hnal po upraveném trávníku k tréninkovému oválu. Když spatřil skupinu osmnácti chlapců, kteří na písčitém cvičišti obehnaném jedenapůlmetrovou dřevěnou zábranou šermovali s holemi pod vedením trenéra Horra, jenž měl na starost starší jinochy, Bastien zvolnil.

Od té doby, co se vrátili, byl oficiálně předán hradnímu mistrovi do jorreiského výcviku společně s dalšími třiceti chlapci, kterým se při rituálu odhalily stříbrné ornamenty. Zatím to bylo snadné. Ráno měli rozvíčku a pak kondiční trénink, dopoledne následovaly základy šermu a odpoledne bylo většinou volno. Večer se pak scházeli všichni cvičenci v pevnosti v hradní aule, kde se konaly semináře.

Bastien cvičil poctivě a usilovně a brzy začal nad ostatními hochy nápadně vynikat. Zůstával skromný a trénoval o to nadšeněji. Zato ubohý Felix se evidentně trápil, den ode dne byl nemluvnější, vyčerpanější a podrážděnější. Většinou se unavil už při ranní

rozcvičce, při kondičním tréninku už sotva hekal a při šermu dostával každý den horší nakládačku, až po dvou týdnech vztekle zahodil cvičnou zbraň do křoví a utekl z arény. Vysloužil si za to otcovu ostrou výtku, celodenní půst a týdenní vykonávání podřadných prací. Poté se ještě víc uzavřel do sebe, denní trénink přežíval se zarytým výrazem ve tváři a v noci se kamsi vytrácel. Bastien ho jednou tajně sledoval a zjistil, že Felix tráví každou noc několik hodin v knihovně, něco si tiše drmolí, a přitom se mu lehce třpytí kůže na hřbetech ruky. Radši zase potichu vycouval.

Dnešní trénink měl už Bastien za sebou. Náhodou zaslechl, jak se mistři mezi sebou baví o tom, že se bude jednat o dalším osudu toho divokého dítěte. Během několika minut už stál na okenní římse, pevně se držel břechťanu a natahoval uši. Co slyšel, se mu vůbec nelíbilo. Usoudil, že je nejvyšší čas, aby se do toho vložil.

Seděla tam, kde ji prve zanechal. Zlehka na ni kývl a ona vstala a přidala se k němu. Bastien si jako pokaždé pomyslel, že vypadá jako panenka. Drobná, útlá, ale rozhodně ne vyhublá, s jemným obličejem, v němž se divoce leskly velké tyrkysově modré oči, které vás lapily a pohltily. Tmavě mahagonové vlasy nosila vyčesané nahoru a spletené do dlouhého copu, který jí končil až v půli stehén. Řekla mu, že všichni bojovníci jejího lidu nosili dlouhé vlasy a všichni učitelé si je zase stříhali a barvili. Bastien opáčil, že to je hloupé – že bojovníci by se spíš měli stříhat, aby jim vlasy nepřekážely, a učitelé ať si je třeba tahají kilometr za sebou. Smála se asi pět minut, jako by řekl bůhvíco zábavného. Smála se často. Sálala z ní přitom divoká energie, která Bastiena nabíjela jako droga.

„Musíme se vrátit, trenér si pro tebe za chvíli přijde,“ řekl jí tiše a chvatně zamířil k bojovým jamám.

Zeptala se ho, co se dozvěděl.

Bastien se zastavil a vážně jí pohlédl do očí. „Simeon řekl otci, ať tě dá chrámu. Protože nespolupracuješ a on tě nedovede trénovat jako jorrei.“

Pokrčila rameny a řekla, že je jí to jedno. Že musí najít svého *doaréh* a ten může být kdekoli. Kdekoli v celém Arachrystu.

„V chrámu svého *doaréh* rozhodně nenajdeš,“ utnul ji Bastien a znovu se rozešel. „Jediným posláním chrámových dívek je rodit alabastrové děti, Isarell.“

Zastavila se tak prudce, až do ní vrazil. Vrhla na něj pohled plný zloby a vzdoru.

Bastien pokrčil rameny. „Mně to neříkej. Já vím, že jsi bojovník, ví to, každý, kdo tě tehdy viděl. Ale buď jim nabídneš něco, proč budou mít důvod se s tebou zaobírat, nebo skončíš v chrámu jako chovná kobyla. Mrzí mě to. Ale varoval jsem tě. Jorrei jsou bezohlední sobci. Jedna malá holka to nezmění.“

Seskočila do bojové jámy a vzhledla k němu, když zamykal mříž. Její oči byly jako dvě hluboké tůně. Nelíbilo se jí to. Ale slíbila mu, že udělá to, co po ní marně chtěl od prvního dne. Promluví s nimi.

* * * * *

Mistr Jirro doprovázel knížete k cvičišti. Musel se usmívat pod vousy při pohledu na rádoby nezúčastněné, ale ve skutečnosti velmi zvědavé obličejové ostatních sedmi pánů. Kníže sám o lidské dívence nemluvil, jen se při příjezdu zmínil o princeznu podivném příkazu, přidělil dítě k výcviku jednomu z demnogonských trenérů a víc neřekl ani slovo. Ale to představení v Axabosu viděl celý knížecí doprovod a takové zprávy se šíří rychle.

Trenér a dítě je už čekali na cvičišti. Nejmladší z rytířů otevřel ostatním branku a zase ji za nimi zavřel. Trenér se narovnal do pozoru. Divoká dívka stála kousek za ním. Mistr Jirro ji přejel zkoumavým pohledem. Tehdy ji viděl jen letmo, špinavou, poškrábanou a zabalenou v houni. Teď když byla čistá, upravená a učesaná, pomyslel si, že se princezna nezmýlila. Tohle určitě nebylo jen tak nějaké opuštěné lidské štěně. Už to, jak se držela – vzpřímená, s jemně pozvednutou bradou a tvrdýma bojovnýma očima... Možná to byla jen smrtelná dívka, ale vysoko v krvi.

Rytíři se zastavili a trenér se jim uklonil. Kývli mu na pozdrav, jak přikazoval mrav a teprve potom vyčkávavě pohlédli na dívku. Takhle zblízka jí mistr Jirro hádal víc než šest. Spíš osm nebo devět. Divocí lidé byli přece jenom menší než jorrei a ve výrazu té malé šelmy toho moc dětského nebylo.

„Omlouvám se, můj pane,“ otočil se trenér na knížete. „Ale od té lidské opice žádnou etiketu nečekej.“

Kníže Derekon se nadechl k odpovědi, ale než stačil promluvit, kousek od nich se ozvalo žuchnutí, jak mladý pan Bastien přeskočil dřevěné hrazení cvičiště a doklusal k ostatním. Uklonil se úplně předpisově a řekl tak suverénně, jako by mu bylo dvacet a ne dvanáct: „Otče, mí pánové, pane Simeone, omlouvám se za nevhodné vyrušení. Ale byl jsem požádán o asistenci v této... ehm, situaci.“

„Bastiene?“ otázal se kníže, očividně vyveden z míry. To byl sám o sobě dobrý výkon a bod pro Bastiena.

Chlapec nezaváhal; evidentně se připravil. „Rád bych vám představil Arachné Isarell. Isarell, toto je můj otec, pan Derekon Demnogonis, kníže a velitel rytířské tréninkové pevnosti Demnogonu. Mistr rytířů Jirro. Mistr Doroel. Pan Rafael, pan Gesiden, pan Simireus, pan Wyern, pan Tuorin, pan Miniél. Pana Simeona znáš.“

Dívka pokročila dopředu a uklonila se s takovou grácií, jako by se narodila na knížecím sídle. Možná spíš na královském zámku. Všichni pánové zůstali beze slova stát, dívčinu dosavadnímu trenérovi bez nadsázky trochu poklesla dolní čelist.

Podívala se na knížete těma hlubokýma tyrkysovýma očima a bylo to jako úder kovadlinou.

Kníže se podíval na Bastiena. Ten poněkud vypadl z role, když jemně štouchl do dívky loktem.

„Zdravím vás, jsem Arachné Isarell, *niliath* mrtvého lidu,“ vyslovila dívka se zřetelnými potížemi, ale přesto srozumitelně. Pomalu otočila hlavu k mistrovi Jirrovi. Mírně naklonila hlavu, jako by na ni promluvil nějakým tajným jazykem. *Hledám svého doaréh, starý pane*, zaznělo mu v hlavě dívčíným hláskem tak zřetelně, až sebou cukl. *Ty jím nejsi. Ale můžeš mě k němu dovést. Cítím to.*

* * * * *

O čtyři týdny později seděl mistr Jirro v altánu a upíjel hřebíčkové víno. Díval se na kolbiště, kde proti sobě stály dvě děti, syn hradního pána Bastien a divoká lidská dívka Arachné Isarell. Oba měli na sobě helmy a chrániče a v ruce drželi hole s měkčenými konci. Kousek od nich stál nejlepší přítel knížete Derekona, který se nedávno vrátil z bitvy a nyní měl volno před opětovným návratem do krvavého pohraničí. Sám se nabídl, že bude mladou dvojici trénovat.

Poté, co jorreiští rytíři překonali překvapení z toho, že Bastien umí s divokou dívkou komunikovat, kníže Derekon ovládl situaci a využil svého syna jako tlumočníka. Vysvětlil dívce, že její osud spočívá v ruce jorreiské princezny Erin Aniú. Její budoucí postavení a povolání bude záviset čistě na tom, jak jorrei rozhodnou. První princeznina volba byl klasický jorreiský výcvik. Pokud se Isarell nebude chtít podvolit, stane se velmi pravděpodobně otrokem či chrámovou dívkou, přežije-li vůbec svůj odpor. Pokud naopak bude spolupracovat, může se stát součástí armády hrdého jorreiského království a dostat se k vysokým postům.

Bylo zajímavé sledovat Bastiena, jak dívce překládá otcova slova. Mladík se díval skrz holčičku, ve tváři zarudlý a trochu mu cukal levý koutek. Potichu drmolil nesmyslná slova, ovšem zdálo se, že jen ze zvyku vydává zvuk, že děvče nereaguje na slova, ale pouze na myšlenky. Jirro zvědavě pozoroval, jak dívka zareaguje na své nové vyhlídky. Čekal buď strach, nebo vztek. Ale děvčátko se při zmínce o otroctví jen pohrdlivě ušklíblo a jinak zůstalo po celou dobu až netečně klidné. Nakonec přikývlo.

„Isarell souhlasí, otče,“ řekl Bastien. „Ale má podmínku.“

„Těžko si ve své situaci může klást podmínky,“ namítl kníže. „Nicméně ji vyslov.“

„Přeje si sama zvolit svého mistra.“

Rytíři se pobaveně rozesmáli. „Copak si myslí, že jorreiští mistři nebaží po ničem jiném, než trénovat nějakého lidského usmrkance?“

Dívka sice nevěděla, o čem jorrei mluví, ale jejich výsměch ji rozzlobil. V jejích tyrkysových očích vztekla zablesklo, a když se otočila na Bastiena, i Jirro měl pocit, že rozumí její prudké odpovědi. Bastien ji jen jemně stiskl zápěstí a něco jí zašeptal. Dívka se sice mračila, ale zklidnila se.

„Arachné Isarell není žádný lesní divoch, pánové,“ řekl Bastien a zase vypadal na víc než dvanáct let. „Je vyvolená bojovnice svého lidu. Něco ze svých schopností už předvedla a tvrdí, že dokáže mnohem víc. Poslali ji, aby si našla svého mistra, svého *doaréh*. Věří, že ho najde mezi jorrei. Kde jinde by ho mohla potkat, než na velkém sjezdu v Archu? Pokud skutečně je, co říká, a pokud existuje předurčený mistr, kterého pozná, chce po vás jedinou věc – ať jí dovolíte požádat ho o výcvik. Bude-li tím mistrem odmítnuta, bez odporu přijme toho, koho jí přisoudíte za učitele vy.“ Bastien přejel všechny přítomné rytíře pohledem. „To mi přijde jako velmi přijatelná odpověď, nemyslíte?“

„To je výtečná odpověď,“ promluvil mistr Jirro.

Kníže Derekon na něj tázavě pohlédl. Starý mistr tedy pokračoval: „Jak rozumně zdůraznil pan Bastien, co to dítě tvrdí, může a nemusí být pravda. Evidentně tomu však věří. Ten slib nás nezavazuje k ničemu, co nemůžeme splnit – a zajistíme si tak dívčinu spolupráci. A pokud to je pravda a mezi jorrei je mistr, který ji dokáže vycvičit, byla by nejsnazší cesta, kdyby nám ho ukázala sama. Sami jsme viděli, že přestože pan Simeon je vynikající učitel, nezmohl s tím děvčetem absolutně nic. Nechme ji, ať nám ukáže svou cestu. A sami se pak rozhodneme, zda ji podpoříme či nikoli.“

„Jako vždy jsi promluvil moudře, milý mistře,“ uklonil se mu mírně kníže Derekon. „Bastiene, řekni prosím své přítelkyni, že se jí pokusíme vyhovět. A že ji nyní žádáme, aby se před odjezdem do Archu vymasovala spolupracovat.“

„Díky, otče.“ Bastien se zarazil.

„Copak?“

„No... říkám si, jestli by nebylo nejjednodušší...“

„Kdybys s ní pracoval ty, že ano,“ promluvil opět mistr Jirro a v očích mu vesele zajiskřilo. „Zrovna jsem nad tím uvažoval. Můj kníže, opravdu si myslím, že by to bylo nejlepší řešení.“

„A co tvůj rytířský výcvik, Bastiene?“ podivil se kníže.

„Můj kníže, mluvil jsem o tvém synovi před chvílí s mistrem Gabrianem,“ prohlásil významně mistr Jirro. „Sděлил mi, že mladý pan Bastien je velmi nadaný a zasloužil by si,

aby mu byla nabídnuta jiná forma výcviku než klasický jorreiský řád. Je přesvědčen, že by ustál Ellektrys. Dovolují si nabídnout tuto variantu: nechť pan Bastien učí stínovou dívku a zároveň nechť se oba připravují na ellektryské přijímací zkoušky. Ať už v Archu proběhne cokoli, taková příprava ani jednomu z nich neuškodí.“

Kníže chvíli mlčel. Pak krátce kývnul. „Dobrá. Ať je po tvém, mistře. Dávám ti je na starost – sám jsem zvědav, co za těch pět týdnů dokážeš.“

Mistr Jirro se při té vzpomínce usmál a znovu upil vína. Ukázalo se, že to byl dobrý tah. Bastien byl nadšený žák i učitel. Arachné Isarell se už do jámy nevrátila. Dostala jednu celu v kasárnách a Bastien většinu nocí tajně přespával s ní. Začal ji intenzivně učit mluvenému jazyku – děvče bylo bystré a brzy používalo jednoduché věty a krátká souvětí. Bastien sám vlastně nevěděl, do čeho ho starý mistr vmanévroval – o Ellektrysu věděl jen tolik, že je to nejmenší a nejjižnější arachrytské království a že se řídí jinými pravidly než zbytek říše. Mistr Jirro mu řekl, ať se zatím stará jen o přípravu a zbytek se dozví, až to bude třeba. Informace o Ellektrysu jim poté dávkoval. Obával se, aby je neodradil, kdyby jim odhalil vše naráz. Jeho strach byl zbytečný. Isarell se tvářila pořád stejně lhostejně a Bastien natěšeně. Ani jeden z nich si zřejmě neuvědomoval, že jim mistr Jirro nabízí nejnebezpečnější školu bojových umění, která se v Arachrystu nachází – a že by mohli zaplatit vysokou cenu. Jirro se nakonec rozhodl, že dokud nesplní přijímací zkoušky, není třeba je víc strašit.

Starý mistr samozřejmě netušil, jaké konkrétní disciplíny se při zkouškách objeví, ale věděl, že tak jako tak budou zaměřeny na fyzické dispozice a duševní odolnost. Ellektrys nevyžadoval u zkoušek žádné šermířské dovednosti – často je dokonce považoval za přítěž. Rád si své válečníky vychovával po svém.

Bastien a Isarell tudíž začali se skutečným kondičním tréninkem – na rozdíl od toho, co Bastien zažíval doposud. Prakticky celý den, kromě přestávek na jídlo a lekce konverzace, děti běhaly, šplhaly, plavaly, skákaly, cvičily se v hbitosti, pružnosti, ohebnosti a přesnosti.

Večer si je brával buď sám kníže Derekon, nebo někdo z jeho druhů, na šerm. Přece jen by nebylo vhodné, aby syn pána rytířů přišel zcela netrénován.

Když mistr Jirro pozoroval Bastiena, jak snadno a automaticky bojuje s cvičnými zbraněmi, byl si jist, že sleduje zrod silného stříbrného jorrei. Když ale viděl, co předvádí to stínové děvče, veškerá loajalita k rytířstvu šla stranou. Věděl, koho musí informovat. A to bezpodmínečně.

* * * * *

Když odjížděli do Archu, přišla je vyprovodit polovina pevnosti. Jeli s početným doprovodem, přestože vlastní pozvání bylo určeno pouze knížeti. Arachné Isarell jela po boku Bastiena Demnogonise, oděna stejně jako knížecí syn. Kolem nich byli seřazeni tělesní strážci, všichni Stříbrní. Cestou do Archu museli překonat dvě pásma Stínu, který se rozprostíral mezi jednotlivými královstvími.

Celé území trvale zalité světlem Maintré bylo úrodné a líbezné. Projížděli po zpevněných cestách, upravených a bezpečných. Všude okolo, kam až oko dohlédlo, se táhla pole se žlutnoucím obilím, bavlnou a kukuřicí. Když vyjeli na vrchovinu, kochali se pohledem na hojná stáda ovcí a skotu, která by uživila mnohem víc obyvatel, než ve skutečnosti živila. Jirro viděl, jak Isarell vše sleduje rozšířenými očima; zcela jistě viděla takový blahobyt poprvé v životě. Jak by také ne, pokud se živila ve Stínu lovem a sběrem divokého ovoce. Z toho, co říkali hraničáři, se většina lidských kmenů chovala spíše kočovně. Málomocný kmen byl natolik silný, aby si mohl dovolit zůstat na místě a bránit své území před sarrei a ostatními lidskými klany, které spolu ustavičně válčily. Jorrei, chránění svými krystaly před zevními nepřáteli, měli stovky let na to, aby své země zušlechtili. Nutno přiznat, že mnoho těžké práce oddřeli lidští otroci, třebaže dnes už žili za mnohem příznivějších podmínek než kdysi; na jejich dodržování dohlíželo mnoho institucí. Když těžkou práci zastali lidé, jorrei se mohli věnovat vědě, kultuře, magii a bojovému výcviku speciálních jednotek. Mnoho jorrei však bohužel též dalo přednost pohodlí a zakrnělo. Obzvláště v posledních letech relativního klidu a míru. Boje zuřily pouze na hranicích, vnitrozemí nezažilo válku už dobrých šedesát let.

* * * * *

O dva dny později dorazili do Chrystie. Na hranici je již očekávala doprovodná eskorta. Velitel knížete Demnogonia s velkou úctou pozdravil a pak jej objal jako ztraceného bratra. Přihradil se mu po bok. Bastien s Isarell jeli těsně za nimi, takže slyšeli většinu z toho, co si řekli. Nebylo toho mnoho, zvláště nezasvěcené Isarell to nemohlo mnoho napovědět. Bastienovi některá jména něco říkala, ale chyběl mu celkový kontext. Bylo nicméně očividné, že hlavní téma porady bude velmi vážné a dostaví se úplně všichni, kdo mají co mluvit do velení nebo obrany Arachrystu.

Projeli mohutnou branou s vyzvednutou železnou mříží a dál jeli po světle dlážděné cestě nezvykle čistými ulicemi s patrovými, bíle natřenými domy výš, k aršskému Stříbrnému Hradu. Bastien viděl, jak Isarell upírá na tu nádhernou stavbu zrak, jako by se od toho pohledu nemohla odtrhnout. Nedivil se. Sám hrad viděl pouze na malbách a nákresech ve svém rodném sídle, skutečnost byla naprosto nesrovnatelná. Hrad

obkružovala ještě další zeď z hladkého, vyleštěného bílého mramoru, na jejímž vrcholu se tyčily sochy dvanácti andělů v nadživotní velikosti. Hrad sám byl tvořen sedmi obytnými věžemi okolo centrálního paláce s kopulovitou střechou. Vše z bílého mramoru, stříbra či alabastru. Monstrózní stavba zářila do dálky a znásobené světlo nepříjemně bodalo do očí.

Isarell měla nervózně stažená ramena, její oči kmitaly po okolí a ruce křečovitě svíraly otěže. Úplně přestala mluvit. Bastien se ji snažil uklidnit, ale ignorovala ho. Na druhou stranu, i Bastien sám se cítil dost nesvůj.

* * * * *

Mistr Jirro ze všeho nejdříve pozdravil krále Dominixe, jak mu velela jeho povinnost. Poté však zamířil ještě do jiné věže. Šestou věž obývali král a královna velmi svérázného království, zvaného Ellektrys.

Byla to nevelká skalnatá nehostinná země, divoká a málo úrodná, žijící z potravinových dotací spojených království, což jim oplácela velmi dobrou mincí; Ellektrys neplodil zlato ani obilí, nýbrž válečníky všech možných bojových směrů, s železnou disciplínou a bezkonkurenčním výcvikem. Přijímal k výcviku stříbrné, alabastrové i železné jorrei. Ellektryští důstojníci projížděli každý rok všemi královstvími a nabízeli prostému lidu bezplatný vstup do své bojové školy, pokud úspěšně absolvují kondiční zkoušku.

Mělo to jednu zlatou vějičku a jeden ocelový háček. Tou vějičkou byla Cesta mistra. Kdo projevil opravdu výrazný talent, schopnosti, fyzickou i psychickou odolnost a vytrvalost, mohl se pokusit o získání titulu mistra, který i jorrei bez ornamentů stavěl na úroveň vznešeného lidu - a umožňoval jim boj o nejvyšší společenské posty. Ta šance, stát po boku stříbrných jorreiských knížat jako rovný s rovným, byla pro mnohé silným lákadlem.

Ten háček si většinou uvědomili až v průběhu tréninku. Ellektryský výcvik totiž nebylo možné opustit. Buď jste ho dokončili, nebo při něm zemřeli.

To, co Ellektrys tvořilo nejkontroverznějším královstvím, ale nebyly tyto přísné výcvikové podmínky a velmi dobré výstupy. Byla to poslední skupina cvičenců, které Ellektrys přijímal.

Divoženky.

* * * * *

„Smíš vstoupit, mistře,“ uklonil se Jirrovi strážný a ustoupil mu z cesty.

Starý rytíř mu nadřazeně kývl a důstojným krokem vešel dovnitř. Kráčel po tmavém koberci až k vyvýšenému stupni, na němž stála zdobená křesla pro krále a jeho paní. Královi rádcí stáli ve vyrovnaných řadách u zdí sálu, osm velitelů ellektryských výcvikových řádů, ellektryští mistři, královi gardisté a královniny strážkyně, Eyry. Mistr Jirro se před králem a královnou zastavil, vojensky poklekl na jedno koleno a sklonil hlavu. „Můj králi, má královno, je mi velkou ctí vás znovu pozdravit.“

„Vstaň, mistře Jirro, a buď nám vítán,“ promluvil král Renegor zvučným hlasem, plným jako medovina.

Mistr Jirro poslechl a vstal. Několikrát bojoval králi Ellektrysu po boku, a proto jej pohled na jeho tvář zanechal klidným. Většina lidí se při prvním setkání s králem Renegorem neubránila otřesu. Zdálky vysoký, rozložitý a nádherně stavěný muž, zblízka zjizvený válečník s děsivým pohledem. Původně pohlednou tvář s tvrdou, masivní čelistí krutě poznamenala výprava do Temnoty a střet se sarreiskými temnými mágy. Jakási ošklivá rána připravila Renegora o levé oko a kůži na celé levé polovině hlavy, kde mu od té doby nerostly vlasy. Renegor si sice zbytek hlavy denně holil, přesto však bylo znát, kde se jej břitva dotkla účelně a kde s úmyslem ho zabít. Místo oka měl do prázdného očního důlku zaražený rubín. Očarovala ho sittská princezna Erin Aniú a říkalo se, že Renegor díky drahokamu nejen vidí, ale též je schopen při boji číst soupeřovy myšlenky. Jeho nos zkřivilo desítky ran. Už tak by jeho tvář vyhlížela dost strašlivě, dílo však dokončovaly čtyři hluboké jizvy táhnoucí se mu kolmo přes rty. Příběhy o původu všech těchto jizev se lišily a pravdu prý znali pouze Sitté.

Skoro stejně děsivá bytost seděla vedle krále. Půvabná, štíhlá mladá žena s jemnými rysy, nebesky modrýma očima a záplavou měděných loken zastřižených nad rameny měla na svém kontě celé stovky životů. Říkalo se, že když nepřátelé přelámou všechny šípy Ellektrysu, roztaví jeho meče, spálí jeho kopí a rozbijí jeho štíty, zbývá ještě Ymira. Královna divoženek.

„Přicházím jako posel svého pána, knížete Derekona Demnogonia, Prvního rytíře krále Dominixe, věrného služebníka Sedmikrále i Vašich Veličenstev. Můj pán vás žádá, abyste vzali do ellektryského výcviku jeho syna Bastiena Demnogonia.“

„Pokud syn Dominixova Prvního meče projde přijímací zkouškou Ellektrysu, bude nám velkou ctí pana Bastiena vycvičit,“ pronesl král Renegor.

„Děkuji, můj pane. Dále vás žádá, abyste uvážili, zda budete ochotni přijmout rovněž lidskou dívku z divočiny Arachné Isarell, jež žije pod naší dočasnou ochranou z příkazu princezny Erin Aniú.“ Při těch slovech Jirro upíral ostrý pohled na královnu Ymiru.

„Člověka z divočiny?“ podivil se král Renegor. „A ještě dívku?“

„Vše rozhodne zítra po hlavní části porady sama princezna. Rádi bychom však znali váš postoj k této záležitosti, pokud by dopadla příznivě.“

„Co znamená ta nepříznivá alternativa?“ otázala se královna Ymira.

V mistrově obličeji se nehnul jediný sval navíc. „Smrt toho dítěte.“

„Hm. Můžeš nám prozradit více o této neobvyklé záležitosti?“

„Rád, ale mohu-li poprosit, tak v soukromí. Nejde o nijak důležitou věc, nicméně jsou to vlastní záměry Důstojné Erin Aniú. Možná bychom si mohli udělat malou večerní vyjížďku po okolí.“

„Na to nemám čas,“ mávl rukou král Renegor. „Čeká mne zde spousta otravných formalit. Ovšem tebe, Ymiro, se tolik netýkají a je mi velmi jasné, že uvítáš jakoukoli záminku, jak se vykroutit ze svých společenských povinností. Co kdybys mistra doprovodila? Zdá se, že ti má co říci.“

Renegorovo oko mistra prohlédlo skrz naskrz a jako obvykle se dobralo pravdy. Mistr se mu s úsměvem uklonil.

* * * * *

O mnoho hodin později seděl mistr Jirro na koni po boku královny Ymiry a v náležitém odstupu za nimi stály královniny věrné osobní strážkyně.

Kníže Derekon Demnogonis na mistrovo naléhání souhlasil a nabídl Bastienovi ellektrský výcvik. Sám byl jeho absolventem a měl o něm vysoké mínění, třebaže sám nejdřív získal rytířský titul a pak teprve vstoupil do Ellektrysu. Byl také jedním z mála knížat, kteří upřímně ctili jorreiský unikát, družinu jorreiských bojovnic, divoženky.

Říkalo se, že každá královna divoženek je trochu šílená. Ale ta současná že všechny ostatní před ní suverénně předčí.

Mistr Jirro královně Ymiře navrhnul, aby zadala Bastienovi a Isarell vytrvalostní zkoušku, která byla hlavním kritériem vstupu do první třídy výcviku. Ymira vyjela z hradu zahalená v těžkém tmavém plášti s kápí staženou hluboko do obličeje. Mladý pan Bastien a dívka ze Stínu se zavěsili za jejich doprovod. Isarell vypadala ještě nervózněji než při příjezdu. Pořád se rozhlížela a otáčela a oči se jí horečnatě leskly. První dojem na Ymiru nijak zvlášť dobrý rozhodně neudělala.

Královna vybrala nedaleké kopce, z nichž stékal jeden z přítoků velké arachrytské řeky Loin, zásobující hlavní město. Vytrvalostní zkouška nutila uchazeče nejprve k svižnému pravidelnému hodinovému běhu v terénu, pak k brodění proti proudu divoké řeky, poté k nejrychlejšímu možnému běhu na rovině ve vzdálenosti dvou kilometrů, zakončenému u chlapců silovou a u dívek gymnastickou zkouškou. Šlo pouze o fyzické

předpoklady bez jakéhokoli bojového základu. Jedna z královniných gardistek běžela před dětmi a určovala tempo.

„Dobrá volba, obou dvou,“ řekla Ymira poté, co Bastien a Isarell doběhli k říčnímu toku. „Katira nasadila ostré tempo. Pokaždé volíme vysoce náročný terén, se kterým mají potíže i zkušené běžci.“

„Tvůj zrak je zcela jedinečný, královno,“ složil jí poklonu starý rytíř. „Mé oči vidí sotva obrysy postav.“

„Tvé oči, můj pane, sloužily svému pánu dlouho a dobře. Nech je odpočinout. Mé vidí vše potřebné. Tvůj malý pán se držel velmi dobře, jeho původ je sám o sobě zárukou. Syn Derekona Demnogonia jistě získá velmi dobrou třídu.“

„A ta lidská dívka?“ Mistr schválně použil co nejméně osobní výraz, ale královnu neoklamal ani na okamžik.

Usmála se. „Musím uznat, že jsem jí mnoho šancí nedávala. Ale je vytrvalá a rychlá jako sršeň. Nemůžu se ubránit dojmu, že by mou Eyru kdykoli předběhla, pokud by se jí zachtělo. Zajímavé, skutečně zajímavé.“

Mistr na Ymiru úkosem pohlédl. „Věděl jsem, že se ti bude líbit.“

Královna se stále usmívala, ale oči měla chladné. „Líbit se mi může, jak chce, ale patří už Erin Aniú. Sittům.“

„Výsosti,“ ztišil hlas mistr Jirro. „To dítě je divoké jako mořský příboj. Erin Aniú možná byla první, kdo ji viděl a poručil vycvičit. Ale pokud budeš na samotný výcvik dohlížet ty...“ Mistr nechal svá slova doznít.

„Navíc,“ pokračoval po chvíli ticha, když Ymira neodpověděla, „ona má v sobě svůj vlastní příběh, který se, tuším, co nevidět dozvíme. Rozhodně to není jen tak nějaká obyčejná lidská štěnice. Navíc je očividné, že na rozdíl od všech stínových lidí, se kterými jsme měli tu čest, ji Maintré vůbec neoslňuje a vidí v něm stejně dobře jako ty nebo já. Nevím, co je zač, ale byl bych rád, kdyby zůstala pod tvým vlivem namísto sittským. Pozoroval jsem ji celé dny. Nikdy, nikdy za celou svou kariéru, jsem neviděl tak silný potenciál. A pokud ji připoutáš k sobě způsobem, jaký je ti vlastní, pak můžou Sitté metat kotrmelce nazad a ničeho nedocílí. Z toho dítěte vyroste drak. Možná ho pak budeme muset zabít dřív, než nám začne být nebezpečný. A možná z něj bude špičkový a poslušný zabiják. To vše ukáže čas. Prozatím jsou zájmy naše a Sittů totožné. Připoutej ji k sobě, má drahá. Nemůžeš na tom prodělat.“

Ymira ztišila hlas téměř do šepotu. „Tvé rady byly vždy moudré, dědečku. Jen díky tobě dnes stojím tam, kam ostatní vzhlíží z prachu.“

„Tvá matka byla mou krví víc než všichni mí synové dohromady. Ale pod tlakem okolí se rozhodla stát stříbrnou paní, velitelkou Stříbrného chrámu. U tebe jsem zasáhl včas.“

„A patří ti za to můj nekonečný dík. Pokud mi radíš, abych to dítě vzala pod své jméno, učiním tak. A máš pravdu v tom, že mi imponuje. Dám jí nejlepší trenéry. Pokusím se její dráhu směřovat k mé osobní gardě. Pokud se mi nepodaří ji při výcviku postrčit správným směrem,“ usmála se krutě, „může se stát, že dojde k nějaké politováníhodné nehodě.“

Mistr Jirro pokýval hlavou. „To se běžně stává, má paní.“

„Také zůstává otázkou, zda ji Sitté vůbec Ellektrysu svěří. Nemají mě rádi a nevěří mi stejně, jako já nevěřím jim. Pokud ji budou chtít mít pod kontrolou, možná si ji odvedou do Sittedralu.“

„To nemůžu vyloučit. Ovšem jak znám Sitty, učiní tak pouze v případě, že v té dívce odhalí kouzelnický potenciál. S obyčejnou bojovnicí se špinit nebudou. A nikdo kromě ellektryských divoženek jim děvče nevyucví. Všechno logicky zapadá, jak má. Samozřejmě by nebylo špatné nechat promlouvat Renegora. Jemu Sitté důvěřují a ty na sebe raději nestrhuj pozornost.“

Ymira blýskla zuby. „Pokusím se nenechat se vyprovokovat. Ale! My hovoříme a naši malí adepti již překonali protiproud. Začínají závody.“ Ymira přimhouřila oči a vydechla: „Ano, teď to bude zajímavé... Maintré chraň mne...!“

„Je rychlá, že,“ řekl s pousmáním mistr Jirro.

„Bože můj, to je neuvěřitelné...“

„Říkal jsem ti přece, jak se nám dostala do rukou, má drahá. Utekla sarrei. *Sarrei!* Tvá Eyra nemá šanci.“

„Už rozumím tomu, cos myslel těmi neobvyklými dispozicemi,“ otočila na něj hlavu královna. „Za tuto ukázkou ti děkuji. Pokusím se situace využít, jak jen to bude možné. Povečeříš dnes se mnou?“ otázala se Jirra.

„Obávám se, že mne bude očekávat kníže Demnogonis. Leda že bych přišel s nějakou důstojnou výmluvou. Nejsi těhotná?“

„To bylo neomalené, dědečku. Nejsem. Vymysli si něco originálnějšího. Nebo vyřiď mé pozvání ke stolu i jemu. Pobavíme se o výcviku jeho syna.“ Ymira se lenivě usmála. „Jsem královna. Vysvětli mu, jak by bylo nezdvořilé mne odmítnout.“

Mistr Jirro se pobaveně zasmál. „To se neodvází. O královně divoženek se totiž proslýchá, že je dočista šílená.“

Ymira se k Jirrovi lehce naklonila a zašeptala. „Jen když se jí to hodí.“

* * * * *

Bastien stál kousek od Isarell a díval se, jak jí služebné češou a zaplétají vlasy. Dívka byla vzhledem k situaci oblečena do chlapeckého oděvu zahrnujícího těsně přiléhající košili

a upnuté nohavice zastrčené do vysokých bot, přes to světle modrou, stříbrem vyšívanou tuniku, kolem pasu utaženou stříbrným páskem. Ráno přišel od knížete Derekona vzkaz, že Isarell předstoupí před Stříbrnou Radu společně s žadatelem o vstup do elitních řádů a že je tedy možné, že na ní bude vyžadována nějaká bojová ukázka, takže dívčí šaty nepadaly v úvahu.

Isarell po včerejším večerním cvičení nevypadala sice nijak unaveně, ale ještě o trochu neklidněji než předtím, bylo-li to vůbec možné. Měla úzkostně staženou bledou tvářičku, z níž vystupovaly obrovské, roztěkané tyrkysové oči se zorničkami stresem rozšířenými, dýchala povrchně a rychleji než obvykle a svaly zatínala tak vehementně, až se jí třásly ruce.

„Isarell, prosím, mluv se mnou,“ zaprosil jen dnes snad už podvacáté Bastien. „Co to s tebou je, k čertu? To se tak bojíš?“ Bastien by se zas tolik nedivil. I jemu představa Stříbrné Rady upírající na něj oči, a především průzračné pohledy Sittů, naháněla husí kůži.

Isarell na něj otočila hlavu. Služebné jí vlasy vyčesaly nahoru a zapletly tak umělecky, jako by upravovaly malou princeznu. Stínová dívka teď ani trochu nevypadala jako dítě lesa, uvyklé na špínu, hlad a krev, ale jako dcera předních šlechticů.

Služebné se uklonily a odešly. Bastien s Isarell osaměli.

„Jedlas dneska vůbec něco?“ prohodil Bastien a sedl si na postel.

Isarell neodpověděla a přešla k oknu. „Je tady,“ řekla pak potichoučku.

„Kdo je tady?“ otázal se Bastien, vděčný za jakékoli slovo.

„*Doaréh*,“ zašeptala Isarell netrpělivě s pohledem upřeným za hradby Archu. „Někde tady je. Blízko. Musím ho najít. A odejít s ním.“

Bastien vyskočil na nohy. „Isarell, to nejde! Všichni tě hlídají! Musíš počkat na soud Rady! Možná je ten tvůj *doaréh* jedním z nich, teď nemůžeš nikam odejít.“

„Neodejdu dřív, než ho najdu.“

Bastien znova pomalu dosedl na pelest. „Samozřejmě že ne. Ale co když tě ten tvůj *doaréh* odmítne?“

„Bastiene, já jsem *niliath*, zbraň a *doaréh* je ruka, která zbraní vládne. Jen on mě může učit. Bez něj nesmím dál.“

„Co to znamená, nejít dál, Isarell?“

Dítě na něj upřelo velké, mořsky zelené oči. A Bastien pochopil.

* * * * *

Stráž pro ně přišla až pozdě odpoledne. Rada se dle očekávání protáhla. Obě děti byly odvedeny namísto audienční síně dolů do podzemí. Cestu osvětlovali novicové v bílých řízách, kteří drželi v rukou obrovské svíce a stáli úplně nehnutě celý den a noc konání

Stříbrné Rady. Vzhledem k tomu, že shromáždění trvalo už od rána, mnohým z nich se chvěly ruce a v obličejích se zračil strach. Věděli, co by je čekalo, kdyby se pohnuli. Děti se v jejich přítomnosti cítily nesvé a chodbami skoro proklusaly.

Obrovské sklepení pod hradem, podepřené rovnými vysokými mramorovými sloupy, bylo mohutně osvětleno stovkami svící. Stěny byly obíleny vápnem nebo ozdobeny bájnými výjevy vyvedenými v mozaikových obrazech. Sklepení mělo oválný půdorys s podlahou z leštěného kamene, vprostřed děleného podivnou silnou rýhou. Po jeho obvodu se zvedaly ke zdím tři stupně z bílého mramoru. Na nejvyšším byly kol dokola postaveny trůny pro sedm arachrytských králů a tři čarodějné velmistry. Vchod tvořila obrovská čtvercová vrata z masivního dřeva, nyní otevřená dokořán, střežená dvaceti stříbrnými rytíři.

Právě tudy nyní vcházeli Bastien s Isarell společně s dalšími, kteří chtěli o něco požádat Stříbrnou Radu. Za nimi vedla stráž v řetězech skupinu téměř nahých, špinavých a zakrvácených mužů, s mastnými vlasy a vousy a divokými výrazy ve tvářích. Ti všichni vstoupili a těžká vrata za nimi zapadla.

* * * * *

Mistr Jirro, sedící na křesle na spodním stupni, vrhl krátký pohled nejprve na malou lidskou dívenku, která stála v zástupu ostatních žadatelů a instinktivně se tiskla k Bastienovi, a pak na princeznu Erin Aniú, která stála s dalšími dvěma Důstojnými za zády svého velmistra, obávaného Crania Slepce. Princezna na Isarell ani nepohlédla. To bylo dobré. Jakmile by o ni jevila významnější zájem, Ymiřiny šance by znatelně poklesly. Ovšem podle toho, jak se tvářil kníže Demnogonis po příchodu z porady, zřejmě Sitté řešili něco podstatně důležitějšího. Když Jirro přelétl pohledem z tváře jednoho krále na dalšího, nepochyboval o závažném charakteru celé schůze.

Zřejmě i proto přivedli stínové bojovníky zajaté při posledním nájezdu na pohraniční vesnice. Nejvyšší velení se potřebovalo povyrazit.

Trubači zatroubili slavnostní fanfáru a povstal velmistr řádu Mlčenlivých. Byl to zavalitý muž s měkkou tváří, ale tvrdýma očima, tradičně holou hlavou a netradiční kozlí bradkou, jemuž letos připadlo slovní vedení Rady.

„Předstupte, kdo máte Radě co říci!“ zvolal velmistr hlasitě.

Z hloučku žadatelů vykročil obrovský muž v lesklé zbroji. V podpaží držel helmu s rudým chocholem a kráčel vzpřímeně a rázně, na první pohled voják a rytíř. Ostře řezanou, hladce oholenou tvář s výraznými lícními kostmi a uhlazenými světlými vlasy omlazovaly

jasné, živé a inteligentní modré oči. Jinak už očividně šlo o staršího muže a zkušeného válečníka.

Muž došel do středu místnosti, poklekl na jedno koleno a uctivě sklonil hlavu. Pak ji znovu zdvihl a hlasitě řekl: „Jsem Gedeon Xaverius, velitel Severní stráže. Přivádím zajaté barbarské nájezdníky, abyste nad nimi vyřkli svůj soud.“

„Rado, rytíř Gedeon Xaverius vás žádá o váš soud!“ obrátil se velmistr do pléna. „Stojí před vámi lupiči, násilníci a vrazi! Sudťte a trestejte!“

„Drtič!“ vzkřikl kdosi z davu.

„Drtič!! Drtič!!! DRTIČ!!!“ ozývalo se ze všech stran. Velmistr nechal dav vykřičet a pak zvedl ruku. Nastalo opět ticho.

Velmistr se otočil na Sedmikrále spojených království. „Můj pane Margueli?“

Pán Arachrystu důstojně povstal a rozhlédl se po ostatních panovnících. Když všichni uvážlivě přikývli, řekl hlasitě: „Drtič!“

Dav odpověděl nadšeným rykem a voláním. Velitel ze severu se zvedl, uklonil se a odešel. Velmistr mávl kamsi do dálky a posadil se. Okamžitě se ozvalo skřípění a vrzání, jak se kdesi ještě níž začala otáčet obrovská ocelová kola pohánějící skrytý mechanismus, podlaha se zachvěla a po několika vteřinách se začala otevírat v místě, kudy přes ni vedla ta divná rýha. Kamenné desky se odsouvaly ke straně a s jejich pohybem zespoda stoupala složitá, monstrózní konstrukce plná klecí, ostnů, bodců, pohybujících se čepelí a šlehajících plamenů, která rachotila, duněla, bouchala a skřípala. Dav ji uvítal novým jásotem a skandováním: „Drtič! Drtič!! Drtič!!!“

Ozubená kola se dotočila a poslední kladky a koleje zapadly na svá místa. Konstrukce znehybněla. Bylo to několikapatrové bludiště o půdorysu dvacet na čtyřicet metrů a výši sedmi metrů. Ze všech stěn a stropů trčely ocelové hroty. Stroj neustále rachotil, syčel a tepal, jak se uvnitř něj pohybovaly jednotlivé nástrahy.

Zajatci na stroj vytřeštěně zírali. Velitel stráže k nim přistoupil a krátce jim pověděl vše potřebné. Mistr Jirro se jen pohodlněji opřel. Levné maso, snaha utvrdit jorreiské krále v přesvědčení, jak jsou jorrei silní a lidé ze Stínu neschopní. V opravdovém boji to byla jen z části pravda. Jorrei měli své obrněnce, těžkou jízdu a důmyslné stroje, barbari však obrovskou početní převahu, divokou kuráž a ve Stínu nespornou výhodu prostředí. Zde, uprostřed nepřátelské bašty vydání na milost a nemilost svým protivníkům, oslnění světlem Maintré, zbití, hladoví a vyčerpaní, navíc poděšení pohledem na obrovský mechanismus, který se absolutně vymykal jejich znalostem a představám, byli Drtiči snadným soustem. Naopak jorreisti bojovníci Drtič znali a byli na něj připravováni. I přesto se stal každý druhý jeho obětí.

Jirro si už ani nepamatoval, co vlastně zajatcům stráž slibuje při bezchybném průchodu na druhou stranu. Bylo to vlastně jedno, nikdo z nich se nedostane ven. Stráž si může dovolit slíbit cokoli. Čím větší motivace, tím delší zábava.

Velitel stráže postoupil k Drtiči a zatáhl za nejbližší páku. Se zasyčením uniklo trochu páry a současně se začala otevírat dvoje dvířka, jedna jako vchod, druhá jako východ. Zajatci měli minutu na to, aby si promysleli trasu, kterou se hodlají vydat k východu. Zpravidla byla jedna krátká a zcela neprůchodná, jedna delší, rovněž velmi obtížná, a jedna dlouhá, avšak relativně nejbezpečnější. Relativně z toho důvodu, že jakmile byl odtrouben start, uvolnily se napjaté řetězy táhnoucí stěny stroje od sebe a stěny se začaly stahovat. Proto Drtič.

Trubač zatroubil veselou fanfáru. První pětice zajatců začala váhavě lézt dvířky do stroje. Zaskřípaly panty a stěny Drtiče se začaly pomalu stahovat. Zajatci zrychlili. Tři zvolili nejkratší trasu, jeden delší a jeden dlouhou. Jorreiští diváci hlasitě fandili, jako na turnaji. Sázeli se mezi sebou o měďáky, který ze zajatců skončí na které překážce.

Jirro místo na zajatce hleděl na stínové dítě. Věděl, jak Drtič na cizince působí, tak jaký pohled to musel být pro děcko! Arachné Isarell měla oči přes celý obličej, pusou trochu pootevřenou a tělo napjaté jak před skokem. Pozorovala stroj, zkoumavě prohlížela každou překážku a Jirro skoro viděl, jak jí to v hlavě pracuje, jak přemýšlí, kudy by prolezla a jak by se dostala skrz.

Jirrovi až zatrnuly zuby, když si uvědomil, že Isarell na stroj nevzhlíží se strachem. Ale s obdivem. Pomyslel si, že by opravdu, ale opravdu rád věděl všechno o její minulosti. Mrkl na Erin Aniú. Však se už ten okamžik blíží.

* * * * *

Bastien to později nerad přiznával, ale když zemřel první z lidských zajatců, zavřel oči. Když je otevřel, postupoval Drtičem už jen poslední zajatec, ten, který šel nejdelší možnou cestou – a přitom měl Bastien oči zavřené sotva tři vteřiny. Sklepení naplnilo sténání, chroptění a nářek. V praktických kanálcích kolem stroje zaklokotala krev. S ubíhajícími vteřinami se stěny Drtiče posunovaly rychleji a rychleji. Bastien viděl smrtelnou hrůzu vrytou do tváře posledního z divochů, když se ostny blížily na dosah, pak na dotek a pak... Bastien stiskl zuby.

Díval se, jak se stěny Drtiče opět roztahují, sloužící tahají ze stroje těla, polévají zkrvavené mřížoví vodou a vyklízejí prostor. Bastien sice znal Stroj, který sloužil jako trenažér pro jorreiské cvičence v Demnogonu, ale v porovnání s tímto monstrem mu přišel jako dětská prolézačka. Přitom moc dobře věděl, s jakým strachem běžně jorrei ke Stroji

vzhlíží. Pomyslel si, že kdyby jedinkrát pohlédli na jeho krvavějšího bratra, rázem by si demnogonský Stroj získal jejich vřelé sympatie.

Velitel stráže zatáhl za další páku, původní dvířka se zavřela a otevřela se nová. Další pětice zajatců nastoupila na start. Všichni drmolili cosi v hrdelním jazyce. Ať už to byly kletby nebo modlitby, nevyslyšeli je ani běsové ani bohové. Padli za oběť Drtiči.

* * * * *

„Stříbrná Rado, předstupují před vás tito čtyři bojovníci. Podstoupili mistrovský výcvik a před vašimi zraky nyní touží stvrdit, že jsou titulu mistra hodni. Prosí vás, abyste byli sudími v otázce oprávněnosti jejich žádosti.“

Mistr Jirro si čtyři bojovníky dobře prohlédl. Okamžitě ho zaujal, stejně jako všechny ostatní, nedospělý chlapec, možná čtrnáctiletý, vytáhlý šlachovitý hoch s hrdým obličejem, jasnými modrými očima a záplavou pískově žlutých vlasů, které mu spadaly na lopatky. Tvářil se velice sebevědomě, skoro až pyšně. Jeho rysy byly Jirrovi podivně povědomé.

Mladík předstoupil jako první. S pozvednutou hlavou nakráčel do středu místnosti, poklekl na jedno koleno a aniž sklonil hlavu, zvučným hlasem pronesl: „Stříbrná Rado, jsem Daimón, syn Sedmikrále Marguela a ellektryské královny Lorraine! Je mi třináct let a jsem učedníkem mistra Perixe! Chci před vámi obhájit svůj nárok na mistrovský titul!“

„Mistře Perixi,“ promluvil velmistr, „dobře víš, že zkouškou smějí projít pouze dospělí muži. Žádal jsi Radu o výjimku v tomto případě. Dokaž nám, dokažte nám oba dva, že souhlas Rady nebyl neuvážený.“

Mladík vstal, nonšalantně se uklonil a s úsměvem na levém koutku přistoupil k Drtiči. Ach ano, ten chlapec se tak změnil, pomyslel si Jirro. Vzpomínka na celou aféru mu proletěla myslí jako blesk. Matka toho chlapce, Lorraine byla krutá a cílevědomá žena, velmi schopná bojovnice a zároveň chytrý stratég. Postupovala po ellektryském žebříčku s vytrvalostí a tvrdohlavostí, až vybojovala titul válečné kněžny. Poté se jí podařilo svést Sedmikrále a několik let byla jeho oficiální milenkou. Porodila mu dva syny. Dlouhé roky usilovala o to, aby se stala Sedmikrálovou manželkou a královnou celé stříbrné říše. Ale Sitté opakovaně tento svazek odmítli, protože třebas Lorraine pocházela ze šlechtické rodiny, měla smíšený původ – a Sedmikrál mohl být posvátně spojen pouze s dcerou čistokrevné dynastie. Když byla potřetí odmítnuta, Lorraine Sedmikrále rozruženě opustila, vrátila se do Ellektrysu a vyzvala na souboj o korunu tehdejší královny divoženek. Tu rozsekala na kusy. Celá zkrvavená, s královninou hlavou v ruce předstoupila před krále Renegora. A stala se novou královnou Ellektrysu.

Za její nedlouhé krutovlády řady divoženek prořídly. Lorraine byla podezřívavá, ke konci až paranoidní. Za každou schopnou bojovnicí viděla svou nástupkyni. Krvavě trestala sebemenší prohřešky, slabší bojovnice nechávala na pokoji, kdežto ty dobré pronásledovala a nechávala sledovat. Podezřívala dokonce svou osobní gardu, která dle ellektryských pravidel ani nesměla usilovat o královský titul. Několik bojovnic nechala popravit za fingované prohřešky. Nakonec svým jednáním způsobila to, čeho se celou dobu bála; všechny výše postavené divoženky se spikly a pod neustálou hrozbou odhalení, mučení a ošklivé smrti ve svém středu tajně vycvičily nejtalentovanější z mladých divoženek. Dceru sylviánské chrámové paní, Ymiru. Nenechávaly ji procházet obvyklými zkouškami, takže Lorraine o ní nevěděla. Když uznaly její přípravu za maximální, poslaly ji do mistrovské zkoušky. Jakmile Ymira získala oficiální ellektryský titul, mohla vyzvat královnu na souboj – což ihned po splnění zkoušky učinila a přede všemi nad Lorraine zvítězila. V pouhých sedmnácti letech se stala novou manželkou krále Renegora a přes svou divokou a nepředvídatelnou povahu se po Lorrainině vládě stala srdcem všech divoženek. To se stalo před sedmi lety.

Jen dva lidé Lorraininu smrt oplakali – její synové, kteří byli smrtelného zápasu svědky. Starší syn poté odešel na Sedmikrálův dvůr, v patřičném věku vstoupil do místního jorreiského řádu a víckrát se do Ellektrysu nevrátil. Mladší syn, Daimón, přísahal Ymiře pomstu. Jelikož v Ellektrysu se nečekalo na rituál Odhalení, již v devíti letech vstoupil do ellektryského výcviku, se všemi jeho závazky. A oproti všem očekáváním v něm nezahynul, ale postupoval stejnou rychlostí jako dospělí muži. V jedenácti letech se utkal s prvním Mužem se znaky v rituálním duelu, odhalil svůj stříbrný potenciál a vybojoval svůj první vítězný ornament. Od té doby už jen stoupal. A nyní měl splnit svou druhou důstojnickou zkoušku.

Na Daimónovi bylo velmi dobře vidět, kdy se spojil se svým mistrem. Jeho dech se prohloubil, zornice vzrušeně rozšířily a rty se bezhlesně rozpohybovaly. Celé jeho držení těla se trochu pozměnilo. Trubač odtroubil start a otevřela se dvoje dvířka. Daimón se rozběhl, pružným pohybem se přitáhl do otvírajících se dvířek a zmizel uvnitř stroje. Stěny Drtiče se začaly přibližovat a mladému odvážlivci začal s bušením kladiv, duněním palic, svištěním čepelí a syčením ohně odtikávat drahocenný čas.

* * * * *

Bastien zíral s málem otevřenou pusou. To, co předvedl ten nedospělý chlapec, bylo naprosto nevídané. Bastien cítil, jak v něm tepe obdiv a úcta propletená se skrytou touhou podobat se mu a dokázat jednou totéž. Předtím chtěl do Ellektrysu ryze kvůli Isarell. Teď

jeho životní ambice získaly zcela nový rozměr. Tím spíš, že další dva muži přes veškerý trénink a přípravu s mistry zkoušku nezvládli a ten poslední se sice do cíle dostal, ale podrápán, potrhán, popálen, pobodán a zcela vyčerpán, takže mistrovský titul nezískal. Bastienovi přišlo absurdní, že Arachryst tak zoufale vyhledává Muže se znaky, že dokonce posunul věkovou hranici pro vstup do řádu, a potom nechá alabastrové jorrei na takovém stupni výcviku rozervat tím smrtícím strojem. Pak si ale pomyslel, že naprostá většina jorrei se s Drtičem nesetká – a Ellektrys se ztrátami počítá – vyrovnává je vysokou úrovní svých absolventů.

Mladý Sedmikrálovův syn hrdě stál před svým otcem, ostatními králi a stříbrnými čaroději, pružné tělo lesklé potem, na kůži jemně zářící stříbrné linky. Přestože mu ještě nebylo patnáct let, jeho znaky se již jasně rýsovaly. Fascinující. Bastien v ten okamžik cítil dotek budoucnosti tak silně, že ani na okamžik neváhal o tom, jak směřovat svou kariéru. Tohle byla ona.

Bastien si všiml, že kníže Derekon nyní povstal, sešel ze schodů a uklonil se Radě. Bastienovo zaujetí odvážným mladíkem bylo tak silné, že zcela přeslechl projev velmistra Mlčenlivých, který prve vybízel všechny další žadatele ke slovu.

Kníže Demnogonis působil jako vznešenost a disciplína sama. Bastien si otce nesmírně vážil a dobře věděl, že je jen jedním z tisíce. Derekon Demnogonis se stal jednou z ikon tohoto století.

„Vážená Rado,“ promluvil silným, úsečným hlasem, „rád bych vás informoval o události, která se přihodila během posledního rituálu v blízkosti pevnosti Axabos...“

Když to Bastien poslouchal, znělo to všechno ještě neuvěřitelněji, než jak si to sám pamatoval. Kníže Derekon byl velmi stručný a korektní. I tak jeho slova vyvolala značný zájem. Ne kvůli nějakému stínovému dítěti. Ale kvůli tomu, že jorrei odnepaměti vyhledávali zajímavé jedince, kteří se dokázali postavit sarrei, a v tomto ohledu jim absolutně nezáleželo na původu, na postavení, inteligenci, ani na čemkoli jiném. Použili prostě všechno, co se nabídlo.

Když kníže Isarell vybídl, aby postoupila na světlo, byla už zase bledoučká, napjatá a roztřesená, uhýbala pohledem a očividně bojovala s touhou utéct. Když na ni dopadly pohledy všech králů, rytířů a čarodějů, příkrčila se a Bastien ucítil silný nával Isarelliných emocí. Až to zabořilo. Kolem dokola sedělo téměř dvě stě jorrei a všichni ji sledovali se zájmem. Princezna Erin Aníu povstala a jemně se uklonila svému velmistrovovi.

„Můj pane, o této události jsem tě informovala přede dvěma měsíci.“ Pak se otočila do pléna a promluvila hlasitěji. „Poručila jsem knížeti Derekonovi Demnogonovi, aby vzal dítě na dva měsíce do péče. A my zde nyní rozhodněme, zda nám bude k nějakému užitku.“

Cranius Slepec, velmistr mentálních čarodějů, byl vysoký bezmála dva metry, štíhlé, až hubené postavy zahalené ve sněhově bílé róbě, s úplně vyholenou hlavou a vytrhaným obočím, krásnou pravidelnou tváří typickou pro čistokrevné jorrei, z níž vystupovaly obrovské, stříbrné oči slepě hledící před sebe. Jeho ornamenty jasně planuly jako živoucí důkaz jeho urozeného původu. Velmistr Cranius oslepl při Pádu hvězd, ale jakožto Původní byl tak mocným čarodějem, že ho ztráta zraku nijak zvlášť neomezila. Dokázal vidět očima jiných lidí. Nyní se díval na malou bojovnici očima své důstojnice Erin Aniú. „Kníže Demnogonie, co nám k tomu řekneš?“ promluvil šeptavým hlasem.

„Velmistře, představuji tobě, i vám všem přítomným, lidskou dívku Arachné Isarell. Když přišla, nemluvila naším jazykem. Je to dítě divočiny, ale chytré, učenlivé a talentované. Trenéři, kteří se pokoušeli dítě cvičit, narazili na komunikační bariéru a zvolili neadekvátní přístup, který jsme napravili až po delší době. Klasický jorreiský výcvik je pro Arachné Isarell zcela nevhodný. S mými rádci jsme se proto usnesli na tomto návrhu: požádejme Ellektrys.“

„Ellektrys?“ usmála se jemně princezna Erin Aniú a pomalu začala scházet ze schodů. Každý její krok zazvonil podzemním sálem a ona sama se pohybovala hladce jako přízrak. Nikdo od ní nedokázal odtrhnout oči. Bastien si znovu pomyslel, že nikdy neviděl krásnější ženu. A mocnější. I Isarell na ni hleděla a v jejím postoji se rýsovalo čím dál tím zřetelnější napětí. Dýchala rychle, pěstičky zaťaté.

Erin Aniú se zastavila pár kroků před dítětem. „Tak co nám o sobě povíš ty, Arachné Isarell,“ zeptala se tiše sittská důstojnice.

Isarell pohledem neuhnula. Možná nemohla. Bastien netušil, jak jí je, ale dovedl si představit, že sám by měl co dělat, by se nepozvracel. Isarell chvíli neodpovídala a jen se na Erin Aniú dívala. Pak potichu špitla: „Jsem Arachné Isarell, dcera mrtvého lidu. Žila jsem v Měsíčních zemích, hluboko ve skalách, kde mě naši Staří připravovali na cestu bojovníka. Ale nemohli pro mě najít vhodného mistra. Proto se mnou sešli z hor. Napadli nás nejprve měsíční bojovníci a pak temní. Ti zahubili celý můj lid. Zůstala jsem sama. Když mě pronásledovali sarrei, narazila jsem na vaši pevnost.“

Erin Aniú se rozvířily duhovky a Bastien ucítil cosi studeného a svíravého. Pak mu došlo, že to je jen střípek z toho, co dopadlo na Isarell. Dívka se celá roztrásla, i když jen na chvíli. Pak to pominulo a Erin Aniú přimhouřila oči. „Říkáš mi pravdu, ale ne celou pravdu. Jak dlouho jsi byla ve Stínu sama?“

Isarell zaváhala, ale stačilo, když Erin Aniú trochu přitvrdila pohled, a šeptem odpověděla: „Dva roky.“

Bastien spolu se zbytkem sálu zalapal po dechu.

Další otázka šlehla jako bič. „Sama?“

Isarell jen přikývla.

„Jak může dítě přežít dva roky v krajině beze světla plné válčících kmenů divochů, dravců a lovcích sarrei?“ otázal se kdosi z přítomných. „Jak?“

Isarell mlčela. Bastien měl nervy napjaté k prasknutí. *Řekni jim všechno, co chtějí vědět*, prosil ji v duchu. *Nevíš, proti komu stojíš*.

Ale Isarell neodpovídala. Nastalo dlouhé ticho.

Erin Aniú se ohlédla na svého velmistra. Ten nenápadně kývnul.

„Ne!“ vykřikl tlumeně Bastien, ale ruka strážného ho zadržela a Erin Aniú zabodla drtivý pohled do očí stínové dívky.

Dítě začalo hlasitě naříkat a jeho těla se zmocnila tonická křeč. Erin Aniú zkřivila rty a vlasy jí vzlétly, jako by jí projel elektrický výboj. Dívenka upadla na zem, s vytřeštěnými, slzícíma očima, kterými se nemohla odtrhnout od mučivé síly sittské princezny. Pak Erin Aniú zavřela a znovu otevřela oči, čímž spojení přerušila. Stále se dívala na zhroucené dítě, když říkala: „Zabíjela je. Divoké lidi. Sarrei. I jorrei. Je to grai.“

* * * * *

První Isarelliny vzpomínky se vázaly ke kamenné skrýši ve skalách. Mrtvý lid nebyl početný. Nebyl k tomu důvod. Tvořili jej bojovníci a učitelé, muži a ženy rozličného věku. Nazývali sami sebe mrtvým lidem, jelikož neměl schopnost rozmnožovat se, třebaže nesl dar dlouhověkosti. Nejstaršímu z učitelů bylo dvě stě let.

Všichni měli jediný životní úkol. Vypravit do života *niliath*. Mrtvý lid Isarell nikdy neřekl, jak k ní přišel. Popravdě ji tehdy nenapadlo zeptat se. Nikdy neviděla novorozené dítě, nikdy neviděla žádné dítě – až později, když se plížila kolem lidských táborů. Neřekli jí ani, kolik *niliath* celkem vychovali. Existovali jen kvůli ní, aby ji připravili na její cestu a nasměrovali k jejímu *doaréh*. Jejich životy neznamenalý proti této úloze vůbec nic.

Učitelé pro ni lovili zvěř, chytali ryby a sbírali ovoce. Jakmile se postavila na nohy, brali ji s sebou a učili ji vše, co uměli. Ukázali jí, jak najít vodu a jak poznat, není-li nakažená. Jak stopovat zvířata, jak se k nim přiblížit a jak je milosrdně skolit, jak je stáhnout a jak upravit. Sice ji taktéž naučili rozdělat oheň, ale zároveň ji varovali, že ohněm na sebe upozorní každého Temnopána, Světlonoše i Měsíčního bojovníka široko daleko. Snazší a bezpečnější je jíst maso syrové. Učili ji i bojovat, ne podle nějakých pravidel, ale o přežití – bleskově, účelně, bezohledně. Nepotřebovala zabít, ale zpomalit toho, kdo ji lovil. Zasáhnout šlachy, tepnu nebo oko a zmizet. Trénovali ji v rychlosti a pilovali její schopnosti intuitivního boje, reflexního uhýbání a automatického útoku.

Učitelé ji vodili na vrchol skal, v jejichž srdci se mrtvý lid ukrýval, a tam nahoře, pod hvězdným nebem s výhledem na celé Měsíční země ohraničené na východě mořem, na jihu Temnými Baštami a na severozápadě Říší Světelných rytířů, k ní promlouvali. Nekomunikovali pomocí zvuku, ale vnitřním hlasem. Předávali jí mnohem komplexnější informace, které se jí zapisovaly hluboko do paměti.

Jednoho dne se náhle všichni zvedli a nejstarší učitel Isarell řekl, že nelze déle otálet a ona se musí okamžitě vydat na cestu za svým *doaréh*. Dál řekl, že jeho čas se naplnil a že ji doprovodí tak daleko, jak bude v jejich silách. V srdci hor zůstala jen hrstka učitelů a ostatní se vydali s ní do cizího, nebezpečného světa.

Měsíční lidé je napadli za dva dny. Přeživší dostali o den později Temní.

Když se noční Lovci blížili, jedna z učitelek přitáhla Isarell k sobě, dala prst před ústa, vtiskla jí do rukou dvě dýky a ukázala jí, kudy má utéct. Isarell se nebála a nevzpírala se. Na tento okamžik ji připravovali, třebaže doufala, že nastane mnohem později. Zvuk sarrei drásající její lid na kusy ji ještě dlouho poté pronásledoval ve snech.

Následující dva roky přežila jen díky tomu všemu, co do ní mrtvý lid stačil vpravit během jejího krátkého života v úkrytu. Jedla syrové maso a ovoce, pila z potoků, spala na stromech, v dutinách kmenů nebo v tak úzkých norách, kam by žádného Lovce nenapadlo vlézt. Putovala Měsíčními zeměmi, několikrát zabloudila i na území Chribdy a snažila se vycítit, kdy se svému *doaréh* přibližuje a kdy vzdaluje. První rok byla tak daleko, že necítila vůbec nic. Ze spaní plakala, dokud ji díky tomu neodhalili sarreiští Lovci. Pak se to naučila potlačovat. Když někoho potkala, pokusila se proklouznout kolem něj bez povšimnutí. Byla tichá jako myška. Občas se však nepoštěstilo. Nikdy neváhala, nikdy nikoho nenechala, aby se jí vyptával. Využila toho, že od malého dítěte nikdo nic nečekal, bleskově zaútočila a utekla. Věřila, že kdyby kdokoli z těchto lidí byl schopen dovést ji k *doaréh*, poznala by to.

Tato strategie jí vycházela až do toho osudného večera, kdy konečně ucítila vnitřní vábení, o němž jí vyprávěli učitelé, a získala konkrétní směr. Cítila takové vzrušení, že přestala být opatrná. A narazila na sarrei. Ne jednoho nebo dva, ale celé komando.

Neměla na výběr. Zaútočila a tři nejbližší pobodala, načež se rozběhla tak rychle, jako dosud nikdy. Ten hon byl strašlivý, nekonečný. Nohy se jí pletly, pot tekla do očí tak, že skoro neviděla, srdce bušilo rychle jako ptáčku a plíce hořely. Posledních deset minut cítila jejich horký dech na krku. Pak před ní vyvstala jorreiská zeď.

* * * * *

Isarell ležela na zemi, v hlavě jí tepala bolest a měla pocit, že jí někdo vysál mozek. Když vzhlédla, spatřila před sebou stát jiskřivou světelnou čarodějkou, které vířily stříbrné

oči a třpytilo v nich vědění. Pak si na všechno vzpomněla a po obličejích jí přelétla zlost. Roztřeseně vstala a vrhla na stříbrnou paní odbojný pohled.

Ta se tvářila zaujatě. Otočila se na toho vysokého holohlavého čaroděje, kterému zřejmě sloužila, usmála se a přikývla zároveň s ním.

„Králi Renegore, tímto tě jménem celého sittského řádu žádám, abys nám prokázal službu a přijal jménem Ellektrysu toto stínové dítě do výcviku,“ řekla Erin Aniú. „Vrátíme se pro něj v den ukončení poslední zkoušky.“

„Má paní, neodmítnu ti žádné přání, jak jistě víš,“ odpověděl se zdvořilou úklonou zjizvený král.

Isarell v sobě cítila rostoucí vztek. Ten děsivý tlak, jak cítila blízkost svého *doaréh*, a přitom ho stále nenacházela, ji doháněl k šílenství. K takovému, že přes předchozí intenzivní zkušenost se stříbrnou čarodějkou vzpurně zvolala: „Neodejdu s nikým, s kým nebudu chtít! Stříbrný kníže mi dovolil, abych sama zvolila svého mistra.“

I na dálku cítila, jak Bastien svorně se všemi ostatními zalapali po dechu. Čarodějka k dívce otočila hlavu a její oči byly jako dva obrovské měsíce. Isarell se udělalo mdlo a v ten okamžik pochopila, že udělá všechno, co jí čarodějka přikáže, i kdyby ji měli v příští vteřině běsi rozsekát na kousky. Měla chuť padnout na zem, rozplakat se a prosit ji o milost. Ta touha byla tak silná, že ji trhala vejpůl. Ale zároveň odporovala všemu, co ji učili. Neudělala to.

Čarodějka se znovu usmála, jako by jí viděla do hlavy a líbilo se jí to. Přistoupila těsně k ní a zašeptala: „Spolupracuj. Vím, koho hledáš. Dám ti ho, když mi slíbíš poslušnost.“

Isarell na ni zírala se široce rozevřenými očima. Polkla a také zašeptala: „Slíbím poslušnost jen svému *doaréh*.“

„Hm. Ukážu ti ho. A ty s ním odejdeš.“

Isarell přikývla.

Princezna Erin Aniú jí položila ruce na ramínka a pomalu ji otočila na krále, kterého prve oslovila. A ukázala na osobu vedle něj. Na královnu Ymiru.

* * * * *

Isarell se zajíkla a její oči už větší být ani nemohly. Učitelé jí říkali, že *doaréh* pozná, ale tohle bylo něco absolutně nekontrolovatelného. Isarell udělala pár kroků vpřed s očima upřenými na Ymiru, ale nemohla pokračovat, jako by jí obrovská ruka tlačila na hlavu a na záda. Poklekla na zem a hluboce sklonila hlavu.

Teprve v tu chvíli z ní všechno spadlo – všechna tíha, strach a nevolnost. Zvedla hlavu, tentokrát bez jediného zachvění, a požádala Ymiru v jazyce mrtvého lidu, tak, jak ji

to učili. Královna Ellektrysu jí nemohla rozumět. Ale pokud se Isarell nezmýlila a královna byla její *doaréh*, pak musela odpovědět.

Ymira vstala a sešla ze schodů. Zastavila se v dostatečné vzdálenosti od sittské čarodějky, jako by se k ní nechtěla přiblížit víc, než je nezbytně nutné. Isarell v jejích blankytně modrých očích četla zvědavost.

Nakonec promluvila, nepřilíš hlasitě, ale zvědavě ticho, rušené jen pravidelným rachtáním Drtiče, každé její slovo podtrhlo jako výkřik. „Ellektrys tě přijme, Arachné Isarell, protože si tak přeje sittský řád a my mu nemůžeme takové přání odepřít. Já osobně však nemusím. Nevíš o nás nic. Nevíš nic o divoženkách. A nevíš nic o mně. Možná by sis potom vstup do mých služeb rozmyslela mnohem uvážlivěji.“ Královna se odmlčela a rozhlédla se po sále. „Zdá se, že k tomu nemáš možnost. Je ti to určeno a ty se podvolíš. Ale varuji tě – pokud do toho sama nedáš všechno, ne kvůli něčímu pokynu, ale ze své vlastní vůle, tak umřeš. A to brzy.“

Isarell cítila čím dál větší jistotu, že je na správném místě. „Neumřu. Jsem vyvolená bojovnice mrtvého lidu,“ odpověděla v jazyce jorrei, přestože se jí v blízkosti *doaréh* překotně vracely všechny vzpomínky na úkryt a původní řeč svého lidu. „Budu mít pro tebe velkou cenu. Jen mi dej šanci tě přesvědčit.“

Ymira na ni upřela tvrdý pohled. „Skutečně? Dobrá. Dávám ti tu šanci právě teď. Tedy mne přesvědč.“ A studeně se usmála.

Isarell vstala a rozhlédla se kolem sebe. Její tyrkysové oči zářily jako živé diamanty. Stála uprostřed síně plné jorrei, stříbrných čarodějů a obřích válečníků se světélkujícími ornamenty na kůži, malá grai z divočiny. Rozhlížela se po stříbrné síni a hledala něco, čím by královnu přesvědčila. Její oči se zastavily na lomozícím stroji. Dokázala by projít Drtičem? Byla si jistá, že ano. Než se stačila nadechnout, promluvil kníže Derekon: „Má paní, kdybys viděla to, čeho jsme byli svědky v Axabosu, jistě bys neváhala. Možná by tě přesvědčilo, kdybys viděla Arachné Isarell v boji. Ta dívka samozřejmě dosud neprošla žádným tréninkem a její schopnosti jsou zřejmě jen výsledkem úžasných fyzických dispozic vykrystalizovaných potřebou přežít v prostředí divokého Stínu. Její instinkty a rychlost jsou však obdivuhodné. Posuď sama.“

Královna divoženek přimhouřila oči jako kočka. „Takovou ukázkou neodmítnu. Předvedeš se mi, Arachné Isarell?“

Isarell nervózně přikývla. Nebyla žádný zápasník – ale rozený zabiják. Kolikrát se rvala o holý život, kolikrát těžce zranila nicnetušící hvězdonoše a kolikrát i zabila. Přestože vždy hrála na moment překvapení, mnohdy se na první pokus netrefila a musela pak do přímé konfrontace. Ale ukázkový souboj?

„Mohl by se někdo z mladších pánů zúčastnit naší exhibice, prosím?“ požádal kníže Derekon.

„Co třeba *mistr* Daimón?“ usmála se sladce Ymira, ale její oči zůstaly chladné. Mladý jorrei po ní šlehl nenávisným pohledem, ale než stačil odpovědět, promluvila Erin Aniú.

„Výborná volba, královno. Mistře Daimóne, prosím.“

Plavovlasý mladík se na Ymiru ani neohlédl, ale na výzvu Erin Aniú se uklonil a předstoupil před Radu.

„Zvolte si zbraně,“ řekl zvučně kníže Derekon.

„Dýky,“ šeptla Isarell.

„Hůl,“ řekl Daimón s mírným opovržením, jako by chtěl vyjádřit, jak je pro něj tento úkol ponižující.

Když Isarell obdržela zbraně, nervózně se ošila.

„Problém, člověčice?“ ušklíbl se na ni mladý jorrei.

„Jsou ostré. Co se mnou udělají, když tě zabiju?“

Daimónovi stoupla zlostná červeň do tváří. „O to se nestarej,“ odsekl. „Do deseti vteřin budeš ležet na zemi.“

Dialog obou dětí slyšela jen Ymira, Erin Aniú a Derekon. Kníže se zamračil, zato Ymiře zajiskřily oči vzrušením. Erin Aniú se ani nepohnula.

„Do nehybnosti nebo první krve,“ zavelel pán rytířů. „Bojujte!“

* * * * *

Mistr Jirro ještě pořád držel Bastiena. Mladý pán už se nevzpouzel, jen napjatě pozoroval dění před sebou.

Starý rytíř měl co dělat, aby neklel. Jeho vnučka měla čas od času nepřičetné nápady – hazardování s duševním i tělesným zdravím k postu královny divoženek tak nějak patřilo. Ale proč, u všech andělů, musela neustále někoho provokovat, to Jirro nechápal. Jako by jí nestačilo, že většina stříbrných jorrei bere divoženky jako nášlapnou minu – musela navíc dráždit svého současného nejotevřenějšího nepřítele! Co na tom, že mu bylo teprve čtrnáct let! Měl jedinečný původ, obrovský stříbrný potenciál a už nyní byl jasným adeptem na post ellektryského prince. A pak se stane skutečnou hrozbou...

Když kníže Derekon zavelel, Jirro se napjal společně s Bastienem.

Daimón zaútočil – sebejistě, přesně, tak, aby lidské dítě jediným úderem srazil na zem. Promáchl, Isarell náhle stála o metr blíž a kdyby Daimón intuitivně neuhnul, probodla by mu stehno. Daimón se nestačil ani nadechnout a stínová dívka se mu už točila za záda a mířila do pravého podžebří – na játra. Uhnul otočkou v poslední vteřině. Z obratu švihnul

holí tak bryskně, že Jirro sám si nebyl jist, zda by úder vykryl, ale Isarell se jen skulila do strany a vztyčila se dřív, než Daimón pohyb dokončil. Ve chvíli, kdy se mladý mistr napřahoval, už mu byla zase na těle a Daimón jen tak tak třemi úskoky vzad unikl třem po sobě jdoucím Isarelliným sekům. Při posledním ho už špička dýky škrábla přes košili do břicha. Čtvrtý úder Daimón vykryl. Jedna z Isarelliných dýk vyletěla do vzduchu a zazvonila o dlažbu.

Oba protivníci od sebe odskočili a přeměřili se pohledy. Isarell si přehodila dýku z levé ruky do pravé a přikrčila se. Daimón soustředěně přivřel oči a teprve teď začal bojovat naplno. Všichni přítomní jorrei, kteří celé představení dosud sledovali nezáučeně a brali ho jako pouhé rozptýlení po předchozích vážných diskuzích, začali utíchat a pozornět. Zprvu směšný zápas dvou dětí se změnil v divoký a nebezpečný boj o vítězství. Isarell zvyklá rvát se o život se nedokázala kontrolovat a bez ohledu na následky zkoušela Daimóna zabít. Daimón, který přišel do Arachrystu předvést své i na stříbrné jorrei neobvyklé schopnosti, se cítil prodlužujícím se zápasem neskutečně pokořen, a přes své předchozí odhodlání, že předvede korektní tréninkový souboj, se po prvních dvou minutách utrl ze řetězu a toužil po jediném – ubít tu drzou opici k smrti.

Postupně celá síň zmlkla a bez dechu sledovala obě potem zlité děti. Nikdo je nezastavil. Trvalo to deset nekonečných minut, než o zem cinkla Isarellina druhá dýka.

„Skvěle!“ zvolal pan Derekon. „Stačí.“

Ale Daimón snad ani neslyšel. Dívka se bleskurychle odtočila z dosahu Daimónovy hole. Mladý jorrei byl tak vydrážděný, že přestože soupeřku odzbrojil, nepřestával na ni útočit.

Mistře Daimóne, zadrnčelo vzduchem. Dost.

Daimón až teď pustil hůl. Vypadal o dost hůř, než když prošel Drtičem. Košili měl propocenou, na břicho zarůžovělou, jak přece jen trochu zakrvácel ze škrábance od Isarelliny dýky, tváře mu hořely a oči se vztekly leskly. Otočil se na Erin Aníu, která na něj přísně hleděla. Omluvně se uklonil, pozdravil pana Derekona a odkráčel.

„Neuvěřitelné,“ zašeptala královna divoženek. „Vítej v Ellektrysu, Arachné Isarell.“

* * * * *

Daimón sledoval královnu divoženek, která se svým doprovodem právě projela branou Archu a zamířila po severní cestě k Ellektrysu. Jeho hezké rysy křivila neskrývaná nenávisť.

„Jednou se jí pomstím. Ještě nevím jak. Nevím kdy. Ale bude litovat všech svých činů,“ řekl tichým, hrozivým hlasem.

„Já vím, že ano, bratříčku,“ pronesla princezna Erin Aniú.

Daimón se na ni otočil. Její hlas zněl jako nebeský chór. Její oči zářily jako hvězdy. A její tvář nutila pohanské bohyně, aby zalezly do svých nečistých brlohů. Daimón jí zlehka stiskl ruku a jen to mu stačilo, aby se vzrušil. Nesnažil se to skrývat. Věděl, že ona pozná všechno. Připadal si před ní nahý a nízký.

Byla o mnoho let starší než on, čistokrevná dcera Sedmikrále a jeho poslední stříbrné manželky. Velmi brzy se u ní projevilo čarodějné nadání. Už v dětském věku vstoupila mezi Sitty a ani ne ve dvaceti letech konfirmovala na stříbrnou jorrei. Od té doby nestárla. Daimón se narodil až osmnáct let po ní, navíc z nemanželského spojení s kněžnou Lorraine, která sice pocházela ze šlechtického rodu, ale přesto byla poskvrněna míšením ras. Daimón svou nevlastní sestru miloval tak silně, až ho to lámalo na kusy. Přesto věděl, že jeho touha nikdy nedojde naplnění. Erin Aniú by se klidně provdala za bratra – ale nikdy za hybrida. Řekla mu to jen jednou, ale její slova se mu tehdy bolestně vryla do duše. Přijal její odmítnutí jako jorrei. Ale toužit po ní nepřestal.

„Udělal jsem ze sebe přede všemi pitomce,“ řekl Daimón s pohledem upřeným na sestru. „*Ymira* ze mě udělala pitomce.“

„Jsi rozrušený. Nemohl jsi tušit, proti čemu budeš postaven.“ Erin Aniú se usmála. „Názory ostatních pušť z hlavy, bratře. Já vím, že jsi bojoval dobře. Nebyl jsi špatný, naopak. Ta stínová dívka je tak dobrá. Pátat v jejích myšlenkách bylo složité. S dětmi je to vždycky obtížné, ale u ní navíc fungovaly nějaké vrozené zábrany. Viděla jsem její minulost, ale nedokázala jsem přechíst její nitro. Ona není člověk, Daimóne.“

„Řeklas, že je grai?“ opáčil Daimón.

„To řekli stínoví lidé jí. Ale je to pravda? Kdo ví.“ Erin Aniú přimhouřila oči a dívala se za odjíždějícím průvodem divoženek. „O grai přirozeně víme. Jsou zajímaví, na rozdíl od zbytku stínových bytostí. Ale je jich tak málo a jsou tak různorodí, že je obtížné je najít, lapit a zkoumat. Pokud je to grai a *Ymira* skutečně je její předurčený mistr, může to být unikátní experiment. Jen ať královna divoženek ukáže, co umí. Budu se těšit na její výsledky.“

Daimón mlčel. I on otočil zrak zpátky k odjíždějícím divoženkám. V jeho očích ale planula jen pomsta.